

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ,
ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΚΤΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΑΕΝΝΑΩΝ

ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΣΥΛΛΕΧΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΑΔΕΛΦΟΥ,
ΉΥΧΑΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΔΕ, ΕΠΙΣΙΟΡΡΩΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΛΕΙΑ ΤΥΠΟΙΣ
ΕΚΔΟΘΗΝΑΙ ΚΡΙΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΕ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΠΡΟΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΡ' ΑΛΛΩΝ ΕΒΛΟΓΙΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Τύποις δὲ ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον μὲν δι' ἐξόδου τοῦ τιμιωτάτου
Κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΑΤΖΟΥ.

Δεύτερον ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου Κυρίου

ΓΑΒΡΙΗΛ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Τοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ μονάσαντος.

Καὶ νῦν τὸ τρίτον ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τῶν ἐκ Μπεκίου
τοῦ Δήμου Λαμίας κατοίκων, συντρεξάσης καὶ
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσσού, ὡς καὶ ἄλλων
εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

ΕΝ ΛΑΜΙΑ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ « ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ »

1869.

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΤΕΛΟΜΕΝΟΙΣ.

αριθμ. 50 α (4) = 08 18/1000

Ἡ ἀνατύπωσις τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου εἶναι ἐκπλή-
ρωσις εὐχῆς ἣν ψυχὴ περίλυπος καὶ συντετριμμένη ἀπὸ
πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀπελπισθεῖσα καὶ μόνῃ τῇ ἀρ-
ρωγῇ τῆς ἁγίας καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐλπίζουσα, ἐν
ὥρᾳ ὀλίψεων καὶ θδύνης, ἐτάξατο. Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου
Μπεκῆς τοῦ δήμου Λαμίας καλὸς καὶ χρηστὸς πολίτης
Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΑΤΣΟΣ, ὑπὸ ληστῶν ἄρπαγεις καὶ
δέσμιος ἀπαχθεὶς εἰς δασώδεις τοῦ Ὀθωμανικοῦ φάρα-
γας, ἐτάξατο τῆς ἱερᾶς ταύτης διηγήσεως τῶν
θαυμάτων περὶ τῆς Θεοτόκου τῆς Προυσιω-
τίσσης, τὴν ἀνατύπωσιν, εἴποτε, ἵλεως αὐτῷ γενομένη
καὶ ἀρρωγὸς διέσωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀδίκου ἄρπα-
γῆς καὶ αἰχμαλωσίας.

Ἡ δέησις καὶ εὐχή, ἀπὸ ψυχῆς ἀνυποκρίτου καὶ ἀγαθῆς
ἐξελθοῦσα εὐπρόσδεκτος ἐγένετο τῇ Παναγίᾳ Θεομήτορι.
Ὑπνος βαρὺς κατέσχε τοὺς ἄρπάσαντας, σθένος δὲ καὶ
θάρρος ἐδόθη τῷ ἄρπαγέντι, ὅστις, λύσας τὰ δεσμὰ καὶ
τὴν φάραγγα ἀνενοχλήτως καταλιπὼν, ἔφυγε, διασω-
θεὶς ἀπὸ τῶν ἀνόμων καὶ ἀδίκων τὰς χεῖρας.

Τὴν εὐχὴν, λοιπὸν, καὶ ὑπόσχεσιν ἐκείνην ἐκπληρῶν,
παρήγγειλε τὴν παροῦσαν τῆς ἱερᾶς βίβλου ἀνατύ-
πωσιν, διδάσκων οὕτω τοῖς πᾶσιν ὅτι ἡ πρὸς τὸν
Θεὸν πίστις καὶ πεποιθήσις εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἀήτητος
κατὰ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς δυστυχῶν, πανοπλία.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.

Τὸ παρὸν σύνταγμα τὸ διαλαμβάνον περὶ τῆς Σεπτικῆς Εἰκόνης
τῆς Θεομήτορος τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ ΠΥΡΣΟΥ λεγομένης,
καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς ἐθεωρήθη παρὰ τῆς ἡμῶν Μετρούπολεως,
καὶ ὠρέλιμον ἐκρίθη τοῖς πιστοῖς, ἵνα ἐκδοθῇ εἰς τύπον, εἰς δο-
ξαν τῆς Πανάγνου, καὶ τῶν δισταζόντων πίστῳσιν, καὶ πρὸς τη-
Κυρίαν εὐλάβειαν.

† Ὁ πρῶτος Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

† Καὶ ὁ Χριστουπόλεως ΠΑΪΚΡΑΤΙΟΣ.

Ἐπειδὴ ἄλλα μὲν τῶν τελεσθέντων θαυμάτων ὑπὸ τῆς θαυμα-
τουργοῦ Εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς
κατὰ τὴν Ἱερὰν, Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τοῦ
ΠΡΟΥΣΟΥ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ παροικίᾳ, αὐταῖς ἡμῶν ταῖς ὀ-
φείναις εἶδμεν, ἄλλα δὲ ὑπὸ πολλῶν, καὶ τούτων τιμῶν καὶ ἀ-
ξιοπιστῶν ἐπληροφρήθημεν, τὴν Ἱερὰν συλλογὴν τῶν θαυμάτων
τούτων, τὴν θεωρηθεῖσαν, καὶ Ἱερὰν διήγησιν κληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ
Παναγιωτάτου, καὶ τοῦ ἁγίου Χριστουπόλεως, ἐν τῷ ἁγίῳ
νύμφῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶνος τὰς διατριβὰς ποιουμένων, καὶ ἄλλων αὐ-
τόθι ἐλλειγμένων, κρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἀξίαν ἐκδόσεως εἰς δόξαν μὲν
τῆς ὑπερυμνήτου Κυρίας ἡμῶν, ψυχικὴν δὲ τῶν ἀναγιγνωσκόντων
ὠφέλειαν.

αἰβ Μαρτίου ιθ'.

† Ὁ Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφος ΔΟΞΙΘΕΟΣ.

Τὴν ἐνταῦθα θεῖαν διήγησιν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος,
τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙῳ ΠΡΟΥΣῳ ἐπιλεγόμενης κειμένης,
θαυμασίῳ τρόπῳ τελουμένων ἐξαισίῳ θαυμασίων τερατουργιῶν,
ἐπισταμένως ἀναγνοῦς, καὶ ἄλλοθεν πεπεισμένος τὸ ἀψευδὲς καὶ
ἀκίβδηλον, ὁμολογῶ, ὅτι ἀξία ἐστὶ τύποις ἐκδοθῆναι, ὥς ψυχῶν
φελὴς καὶ χαρίεσσα.

† ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Μοναχὸς ἐκ τῆς Ἱερᾶς σκήτης
τοῦ Προδρόμου.

Ἀγαγὼν δὲ τὴν ἱερὰν ταύτην διήγησιν, καὶ ἰδὼν τὰς ἀπει-
ρους μεγαλουργίας, καὶ τὰ τεράστια, τὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς
Θεομήτορος ἐπιτελούμενα, τῆς ἐπονυμαζομένης ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ἐν αὐτῇ τοῖς ἀνωτέρω φημί ἀποφαινόμενος.

† ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἱερομόναχος, καὶ Πνευματικὸς ὁ ἐκ
τοῦ Κεινοῦ τοῦ Μονῆς τοῦ Βοφυγμένου.

Διασκεψάμενος τὸ διαλαμβάνον τουτοῦ Συνταγμάτιον περὶ τῆς
ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, καὶ τῶν ὑπερ-
φῶν θαυμάτων αὐτῆς, ἐκρίθη, καὶ δικαίον, καὶ τίμιον, καὶ ἐπω-
φελὲς τοῦ τυπωθῆναι, εἰς δόξαν τῆς ὑπεραγάθου Θεοπαίδος, καὶ
εἰς τεκμήριον εὐχαριστίας, καὶ εὐλαβείας, τῆς ἡμῶν Χριστοτύμῳ
κοινῆς προστασίας.

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ἱερομόναχος ὁ Ἰωαννουλῆς ἐν τῇ νέᾳ
σκήτει.

» Ἐν ᾧ τὰς διατριβὰς ἐποιούσῃ ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις τρι-
κονταετρίᾳ σχεδὸν διαστήματι, τινὰ μὲν τῶν ἐπιτελεσθέντων θαυ-
μάτων ὑπὸ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος αὐταῖς ὤψεσιν ἰδεῖν ἀξίω-
θεῖς, τὰ πλείστα δὲ ὑπὸ ἀξιοπίστων προσώπων ἀκούσας, ἀποφαί-
νομαι καὶ γὰρ τὴν ἱερὰν ταύτην διήγησιν ἀξίαν εἶναι ἐκδόσεως.

† ΠΕΙΡΟΣ ἱερεὺς ὁ ἐν Καρπαισιῷ Οἰκονομοδιδάσκαλος,
ὁ ἐξ Ἰθάκης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

Ἐκ τοῦ Συνεξαριστοῦ.

» Προύσηθεν Εἰκὼν, τῆς Ἀγνῆς τῇ Ἑλλάδι,
» Ποταμὸς Ἰκται, θαυμάτων ἀενάων.

Ἄλλοτερον Βενεδικτοῦ.

» Χῶν βροτῶν τε, Χαρμονὴ οὐρα Κόρη,
» Ναιεὶν ἑρρινὰς, ὑπ' ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

» Τηλεσκόπος γοῦν, τῆς γ' ὑπερκαλλήμην,
» Αἰεὶ σκέπειν Πάναγνε, μὴ διαλίπης,
» Εὐσαις τε αὐτὴν, γῆν τε πᾶσαν ἐξ Ἄγαρ.

Ἄλλοτερον Ἑτέρου.

» Φέρουσα πῦρ Δέσποινα ἐν ταῖς ἀγκάλαις,
» Πῶς οὐ φλέγει δὲ, τοῦτο θαῦμα καὶ ξέον.

Ἄλλοτερον τοῦ αὐτοῦ ἠρωελεγεῖον.

» Εὐλαβέως σὰ τεράστια, αἰὲν δὴ μετιόντα,
» Εὐρύανασσα Κόρη, τήρεε ἀβλαβέα.

Διονυσίου ἀγιορείτου, τοῦ ἐκ Κλειτσοῦ τῶν Ἀγρᾶ-
φων, ἐπίγραμμα ἠρωελεγεῖον, ἱκετήριον πρὸς
τὴν Πανάχραντον, καὶ πανυπερένδοξον
Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον.

Ὀλίβιος ὅς τ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλίγη ἦτοκε Μήτηρ,
Γειναμένην ἀγνῶς κρᾶντορα Πανοθενέοι.
Παρθέει κυδιεσσα γειοῦ καὶ ἐπ' ῥόδου ἄρτι,
Λυγρῶς τειρομένη, ἄλγεσιν ἀργαλείοις.
Δίσσομαι ἐκὰς δὴ θάλλε, ἀδευκέα πῆματα αἰψῃ,
Δαρδᾶπτοντα ἄδην, οἷμα μογροφόρον.
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτους, ζῶωγε βίον δ' ἀβίωτον,
Κείμενο, ἐκταδίως, ἄπνοος οἷα νέκυς.
Δὸς δ' ἔτι μοι γνῶσιν σοφίης, βῶσιν τε τελείην,
Σκῆνεος ἀβιηχροῦ, ἥ θέμις ὡς βιώω.
Δευομένη μοι Ἄνασσα, τό δε κρήνιον ἐείδωρ,
Ὀφρα διηκέως, ὕμνοπολῶσε πόθῳ.

Χρυσάνθου Κασίμου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων
ἱαμβον ἱκετήριον.

» Ψάμμον βραχεῖαν θαυμάτων σου Παρθέει,
» Ἐξ ἀπλέτου σύλλεξε Κύριλλος λάτρις.
» Καὶ ἐξεδώκει εἰκόνος πρόφρων τύποις,
» Ἀρωγὸς αὐτῷ, καὶ Ἀναγνώτταις ἔτος.

Στίχοι πολιτικοὶ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἱερᾶς μονῆς ταύτης, φιλοπονηθέντες μὲν, παρὰ Ἰγνατίου τοῦ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κοσστριάδος ἀναθεωρηθέντες δὲ παρὰ Μεθοδίου Καυσοκαλυβίτου, τοῦ ἔχοντος τὸν πώγωνα συρόμενον τῇ γῇ.

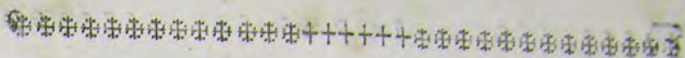
- † » Ψυχωφελῇ Διήγησιν ἀκούσατε, καὶ θεῖαν,
καὶ οἱ πιστοὶ ὑμνήσατε, πάντες τὴν Παναγίαν.
» Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ θουνῶ, κατὰ τὴν Αἰτωλίαν,
εἶναι Μονὴ Πανίερος θαυμάσιός τε λίαν.
» Τοῦ τόπου δὲ τὸ δύσβατον, οὐ δύναμαι νὰ γράψω,
καὶ κατὰ πλάτος εἰς τὸν νοὺν ὑμῶν νὰ ἐγχαράξω.
» Ἡ ἱερὰ αὕτη μονή, ΠΡΟΥΣΙΟΥ ὀνομασίαν,
ἔλαβε διὰ θαύματος ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
» Εὐρίσκεται δὲ ἐν αὐτῇ, Εἰκὼν πλήρης θαυμάτων,
τῆς Θεοτόκου Μαρίας, πηγῆς τῶν ἰαμάτων.
» Ἄπειρα θαύματα ποιεῖ νὰ περιγράψω πόσα,
τὸ πνεῦμά μου ἱλιγγῶ, ὀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα.
» Τί λογῆς θαύματα ποιεῖ; Δαίμονας φυγαδεύει,
καὶ κάθε ἄλλο νόσημα, πάραυτα θεραπεύει.
» Ἀμέτρους ἠλευθέρωσεν, ἀπὸ εἰχμαλωσίας,
εὐθὺς ἐπὶ ἐποίησαν, πρὸς ταύτην ἱκεσίαν.
» Σταῖραι ἐπικαλούμεναι πιστῶς τὴν Παναγίαν,
λύονται τῆς στειρώσεως, δίχως ἀμφιβολίαν.
» Εἰς θάλασσαν ἢ εἰς ξηρὰν, ὅς τις πιστῶς βοήσῃ,
Δέσποινα ΠΡΟΥΣΙΩΠΙΣΣΑ, φθάνει χωρὶς ν' ἀργήσῃ.
» Εἰς πόλιν ἢ εἰς ρούμελιν, ὅπου περιπατήσῃ,
παντοῦ ἀκούεις ὄνομα τὸ τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΠΙΣΣΗΣ.
» Βλαχία τε καὶ Τόπριζα, Θράκη, Μακεδονία,
Ἑλλάς τε καὶ ἡ Ἰπείρος, εὖν τῇ Ἀκρνανίᾳ.
» Φωκίς, Δωρίς καὶ ἡ Δοκίς, ὁμοῦ καὶ Αἰτωλία,
ὅλαι αὐταὶ κηρύττουσιν, αὐτῆς τὰ μεγαλεῖα.
» Ἐν τίνι τρόπῳ ἡ Μονή; τίνι τοποθεσία;
μέτα εἰς ἕνα Σπήλαιον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.
» Τὸ Σπήλαιον θεότιστον ἄνωθεν ὥσπερ θόλος,
ἐξ οὐ, τεκμαίρεται αὐτὴ καὶ ὁ κορυφῆς τῆς ὕψους.
» Ἀριστερὰ δὲ τοῦ ναοῦ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἁγίου,

- εἶναι τὸ παρεκκλήσιον ταύτης τῆς Ἀπειράδρου.
» Καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται, ἡ θαυμαστὴ ΕΙΚΟΝΑ,
ὅλη ἀργυροδιάχρυτος, ὥσπερ χρυσὴ κορώνη.
» Φόβον λαμβάνει ἄνθρωπος ὅταν τὴν θεωρήσῃ,
συστέλλεται πλὴν χαίρεται, χάριτος γὰρ γεμίζει.
» Ἐκεῖ φεῖ ἐμβάνουσι πολλοὶ δαιμονισμένοι,
ἄλλοι ἐδῶ ἄλλοι ἐκεῖ εἰς ἄλυσσοδεμένοι.
» Εἰσέρχονται δὲ καὶ τυφλοὶ, χωλοὶ, κωφοὶ καὶ ἄλλοι,
ἱερωμένοι λαῖ οἱ, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
» Οἱ μὲν ζητοῦσι σώματος νὰ λάβωσιν ὑγείαν,
Οἱ δὲ ζωὴν αἰώνιον, ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.
» Κατὰ τὴν πίστιν δ' ἑλπίος, λαμβάνει τὸ συμφέρον,
παρὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ ἐπιστρέφει χαίρων.
» Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σὲ Περθένα, ἐάν ψάλλῃ,
κενὸς οὐκ ἀποστρέφεται, θαρρῶς ὅτι δὲν σφάλῃ.
» Καὶ ἀσεβεῖς, τολμῶ εἰπεῖν, πολλοὶ τὴν εὐλαβοῦνται,
ἀ οὐοὺν ΠΡΟΥΣΙΩΠΙΣΣΑΝ, τρέμουσι καὶ φοβοῦνται.
» Λοιπὸν κἀγὼ ὁ ἀμαθὴς, ἄς ἀποσιωπήσω,
τὰ μέγιστα θαυμάσια, ἵνα μὴ ναυαγήσω.
» Νὰ περιγράψω μερικὰ δ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
καὶ τὰ Κελλεῖα τῆς Μονῆς, καὶ τὴν τοποθεσίαν.
» ἔχει μὲν τὸ καθελικὸν ὥραϊαν ἱστορίαν,
ἥτοις δὲ τὴν θεωρεῖ, μένει εἰς ἀπορίαν.
» ἔχει Κομπὲν θαυμάσιον, καὶ θολογυρισμένον,
ἔνω τὸν Παντοράτορα, ἔχουν ἱστορισμένον.
» Κάτω Ἀγγέλων τοὺς χοροὺς, μέσον τὴν Παναγίαν,
ἐνδοθεν δὲ τοῦ ἱεροῦ, τὴν θάτον τὴν ἁγίαν.
» Κύκλῳ Χριστοῦ τὰ θαύματα, κάτω τοὺς Ἀποστόλους,
Προφῆτας τε, καὶ μάρτυρας, καὶ τοὺς ἁγίους ὅλους.
» Ἐκεῖ ἄντικρυς φαίνεται, ἡ Ἀβραὰμ θυρία,
καὶ ἄλλα ἀξιόλογα, ἔχει ἡ Ἐκκλησία.
» Δύω πολυελοῦς τε δ.α. φωταγωγίαν,
οὓς πάντοτε ἀνάπτουσιν εἰς τὴν ὑμνολογίαν.
» ἔξω δὲ ἔχει πρόναον, κατέμπροσθεν τῆς θύρας,
καὶ εἰς αὐτὴν ἀριστέρᾳ, εἶναι ὁ Σημαντήρας.
» Ἐγγὺς αὐτοῦ εἶναι αὐλὴ, μικρὰ οὐχὶ μεγάλη,

ἡ γῆ γὰρ εἰν' κατωφερής, καὶ δὲν ἐχώρει ἄλλη.
 » Καὶ εἰς τὸν γύρον τῆς αὐλῆς, κελλεῖα εἰν' κτισμένα,
 τριπάτα καὶ τετράπατα τὰ ἔχουν φθιασμένα.
 » ἔχει καὶ ὕδωρ νόστιμον, ὅπερ ἡ Θεοτόκος,
 ἔδειξε διὰ θαύματος εἰς τοὺς ἀνύδρους τόπους.
 » ἔξω εἰς τὸ προαύλιον, ἐν τῇ Μεγάλῃ Πύλῃ,
 εἶναι ὀντάδες μερικοὶ, νὰ κάθωνται οἱ φίλοι.
 » Τὸν περισσύτερον καιρὸν κάθονται Ἀλθαῖται,
 καὶ καθε χρόνον Αἰτωλοὶ, καὶ οἱ Ἀκαρνανῖται.
 » Ἀντίπερα δὲ τῆς Μονῆς ἐν τῷ κειμητηρίῳ,
 ποῦ κάθοντ' οἱ προσκυνηταί, ἐν τῷ πανηγυρίῳ.
 » Ἀπάντων τῶν Ἀγίων τε, ἔχουσιν Ἑλλησίαν,
 εἰς ἣν ἐν σαββασὶ τελοῦν, τὴν ἱερὰν θυσίαν.
 » Ἄλλο λοιπὸν δὲν δύναμαι, διὰ νὰ εἰκονίσω,
 τοῦτο καὶ μόνον χρεασθῶ, νὰ σὰς παρακινήσω.
 » Ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς λάτραι τῆς Θεοτόκου,
 μὴ σὰς φαῖη, κόπος βαρὺς, τὸ δύσβατον τοῦ τόπου.
 » Ἀλλὰ συνδράμετε ἐκεῖ πάντες μετ' εὐλαθείας,
 νὰ λάβετε πολλὰ καλὰ παρὰ τῆς Παναγίας.
 » Καὶ γὰρ τὰ ἔργα τὰ καλὰ ἐν κόπῳ ἀποκτοῦνται,
 καθὼς το λέγει ἡ Γραφή, καὶ πό ῥα κατορθοῦνται.
 » Ὅστις τί ῥοδὸν κυνηγᾷ ἀλάθας δοκιμάζει,
 ἀλλὰ αὐτὸ λαμβανοντας, αὐτὸν εὐωδιάζει.
 » Καὶ ὅποιος ἐπιποθεῖ τὸ καθαρὸν χρυσίον,
 μὲ λόφον πρέπει νὰ πατῇ τὴν γῆν τῶν Χαμπεσιῶν.
 » Ἐὰν ποθῇτε καὶ ἐσεῖς, νὰ λάβητε ὑγείαν,
 καὶ τῶν πταιμάτων ἄρξιν, ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
 » Συνδράμετε μετὰ σπουδῆς, οὐχὶ ἐν ὀκνηρίῳ,
 προσφέρετε καὶ δωρεάν, ἔλαιον καὶ κηρία.
 » Διότι αὕτη ἡ Μονὴ ἔχει στενοχωρίας,
 ἀπὸ θείας ἐξοῦδα καὶ ἀπὸ δυστυχίας.
 » Καὶ κινδυνεύει βεβαία, ἀπὸ τὰς ἀδικίας,
 ἐρήμων ἐπαπειλεῖ, διὰ τὰς ἀκαρπίας.
 » Ἀλλ' ὦ Παρθέε Δέσποινα, πρόφθασον μὴν ἀργήτης,
 τοὺς τοὶ προσπίπτοντας ἄει χάριν νὰ χορηγήσης.
 » Συγχώρησον τὰ πταίσματα πάντων τῶν ἐλεευνόντων,

καὶ τῶν καλλιεργούντων τε, καὶ τῶν διακονούντων.
 » Καὶ δὲ εἰρήνην σταθεράν, πάντων τῶν ὀρθοδόξων,
 κατέβαλε τὸ φρύαγμα πάντων τῶν κακοδόξων.
 » Κἄμοι δὲ τῷ συνθέσαντι ταύτην τὴν στιχομυρίαν,
 δώρησαι σὲ παρακαλῶ ψυχῆς τινὲς σωτηρίας.
 » Καὶ οὕτως ἀπαξάπαντες νὰ εὐμολογῶμεν,
 τὴν δὲ τριάδα καὶ σεπτὴν νὰ τὴν δοξολογῶμεν.
 » Ὡν καὶ ἄει καὶ πάντοτε πανευσεβῶς ἀλήκτως,
 αἰῶνας τῶν αἰώνων τε γένοιτ' ἀπαραιτήτως.

Διήγησις ἱερὰ καὶ ὠραία, διαλαμβάνουσα περὶ τῆς
Θαυματοουργοῦ Εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
τῆς εὐρισκομένης ἐν τῇ σεβασμῇ Μονῇ τοῦ
Πυρσοῦ, ἢ Προυσοῦ καθ' ἣν παρασταίνεται
ἀπὸ ποῦ, πῶς, καὶ πότε πρὸς τὴν Ἑλ-
λάδα γέγονεν· ἔτι δέ, καὶ μερικῶν
αὐτῆς θαυμάτων σύντομος διήγησις.

ΕΥΛΟΓΗΣΩΝ ΠΑΤΕΡ.

ΚΑΙ κάθε μὲν Ἁγίου τῶν θαυμάτων ἡ διήγησις, χαρὰς
καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ γί-
νεται πρόξενος. Πρῶτον μὲν, διότι αὐτὰ τὰ θαύματα ὑ-
περβαίνουν τοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸ ὅποιον εἶναι
μία καινοφανής, καὶ ὄχι συνήθης ἐργασία. Ὅθεν εἰς τὰς
τοιαύτας νεοφανεῖς, φυσικὰ ἔχουν συνήθειαν οἱ ἄνθρω-
ποι νὰ χαίρωνται. Δεύτερον δέ, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ θαύμα-
τα γίνονται σπερέωσις τῆς πίστεως, καύχημα τῆς εὐσε-
βείας, καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἐκνίκημα· καὶ Τρίτον, ἐπειδὴ
αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀποβλέπουσιν εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ
πάντας τοὺς Ἁγίους, διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ καὶ δυνά-
μεως, ἐνισχύσαντος ἅμα καὶ θαυμαστώσαντος, κατὰ τὸ
ψαλμικὸν ἐκεῖνο ῥητόν « Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐ-
» τοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. »

Καὶ ἂν ἡ διήγησις ἡ διὰ κάθε Ἁγίου ἀπλῶς θαύματα
προξενῇ χαρὰν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους : Πόσῳ μᾶλλον ἡ
διήγησις ἡ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς οὐ μόνον τῶν ἁγίων

ἀπάντων ἁγιωτέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἀσυγκρίτως ὑπερτέρας, τῆς ἀειπαρθένου λέγω Μαρίας, καὶ μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; Διότι ταύτης εὐμόνον ἢ διήγησις τῶν θαυμάτων χαροποιεῖ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ μοναχὴ ἢ ἐνθύμησις τῆς Θεοτόκου ἁγιάζει, καὶ φωτίζει τὸν νοῦν, καὶ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνθυμεῖται, καὶ τὴν βάνει εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὡς μητέρα Θεοῦ. Καθὼς εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης « Τίς σου λόγος » Θεαγὲς ὑπογράψει Παρθένε κάλλος; Σοῦ καὶ μνήμη » ἡγίασε τὸν χρώμενον, εἰς ὕψος εὐθὺς ἀναλαβοῦσα » θεῖον. » ἤγουν ἰποῖος ῥητορικὸς λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν διαλαμπὴ σου ὠραιότητα; διότι ἐστέρα καὶ μοναχὴ ἢ ἐνθύμησις ἁγιάζει ἐκείνον, ὁ ὁποῖος σὲ ἐνθυμηθῇ, καὶ εὐθὺς τὸν ἀναβάλλει εἰς ἓνα θεῖον ὕψος.

Λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ ἀκουσμά καὶ τὴν ἐνθύμησιν τῆς Θεομήτορος, δέχεται ἡ ψυχὴ ὄχι μόνον πνευματικὴν εὐφροσύνην, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ καὶ ἁγιασμόν, ὡς εἶπομεν, καὶ μίαν ἰδικὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν εἰς τὸ θεῖόν της ὑποκείμενον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ χαριτωθῇ ἡ ψυχὴ διὰ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου μὲ μεγάλην εὐκολίαν, βοηθουμένη βέβαια ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑτοιμον βοηθὸν καὶ προστασίαν τοῦ κόσμου· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ παρεκινήθην νὰ κάμνω ἐνθύμησιν τινὰ τῶν τῆς Παρθένου, καὶ νὰ ἐξιστορήσω τινὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐξαίσιά της καὶ θαυμαστά τεράστια, τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην ἐπιτελεῖ ἡ Παντάνασσα διὰ τῆς θαυματουργοῦ της καὶ πανσεβασμίου ΕΙΚΟΝΟΣ, τῆς ἐπιλεγμένης ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, πρὸς ἁγιασμόν καὶ ὠφέλειαν ὁμοῦ τε τοῦ λέγοντος, καὶ ὡμῶν τῶν μετὰ πίσεως καὶ εὐλαβείας ἀκουόντων, καὶ ἐμένα μὲν, ὁ ὁποῖος ἐξυφαίνω ταύτην τὴν ἱερὰν διήγησιν, λογιάσατε ὡς ἓνα

ὁπρὲτιν, καὶ ἐτοιμασθὴν μίᾳ τραπέζῃ, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ὄχι ἀπὸ φαγητὰ αἰσθητὰ, τὰ ὅποια τυχὸν μίαν ὥραν γλυκαίνουνσι τὸν φάρυγγα, καὶ μετ' ὀλίγον παθεῖ ἡ γλυκύτης ἐκείνη, ἀλλ' εἶναι γεμάτη ἀπὸ θεϊκὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια γλυκαίνουν καὶ ὠφελοῦν, καὶ χαριτώνουν τὰς ψυχὰς τῶν Φιλοθέων ἀκατάπαυστα.

Ἡ ὑμετέρα δὲ φιληκοία, τὴν ὁποίαν ἔχετε νὰ φιλεῖτε ὅτε ἀπὸ τὰ θεϊκὰ ταῦτα καὶ πάντερπνα φαγητὰ, ἀνοίξατε τὰ ἄφτια σας τὰ αἰσθητὰ τε καὶ νοητὰ, τοῦ τε σώματος λέγω, καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀκούσατε παρακαλῶ με προσοχὴν, πρῶτον μὲν, τὸν τρόπον τῆς εὐρέσεως τῆς Θεομητορικῆς ταύτης ΕΙΚΟΝΟΣ τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, περὶ ἧς εἶναι ὁ λόγος μας· ἔπειτα δὲ καὶ τινὰ διάφορα θαύματα, τὰ ὅποια ἐτελέσθησαν, καὶ τελοῦνται ἄειποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱερὰν ΕΙΚΟΝΑ τῆς Θεομήτορος.

Εἰς τὰ μέρη τῆς ποτὲ μὲν περιφρήμου, νῦν δὲ τεταπεινωμένης Ἑλλάδος (1), κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Αἰτωλῆος καὶ Ἀγρᾶφων, εἶναι ἓνα ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὠνομάζετο Ὀρὸς, διότι διὰ τὸ ὕψος του ὀθρίζει· ἥτοι βλέπει τὸν ἐρχομὸν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἡλίου προτύτερα ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, Λοκρῶν, Αἰτωλίας, Ἀκαρνανῶν καὶ Ἀγρᾶφων· νῦν δὲ καλεῖται Δελουχι, ἢ Βελουχι, (2) καὶ εἰς μὲν τοὺς αὐτοῦ ἀνατολικοὺς πρόποδας

(1) Ὁ Συγγραφεὺς τῆς παρούσης διηγήσεως ὀνομάζει τὴν Ἑλλάδα ταπεινωμένην, διότι τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνέγραψε τὴν διήγησιν ταύτην ἡ νῦν ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς ἦτον ὑπὸ τὴν δουλείαν τῶν Ὀθωμανῶν.

(2) Ἀπὸ τοῦ θάλλειν τὰς ἀκτίνας τὸν ἥλιον πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνο ὡς ὑψηλότερον. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι μία ἐξωριστὴ κορυφὴ τῆς Οἰτῆς ἢ πλέον ὑψηλότερα, ἡ δὲ Οἰτὴ ἐκτείνεται ἐκ τοῦ Πίνδου ἄχρι τοῦ Παρνασσοῦ, ἧς ὁ ζυγὸς περιέχει κατὰ τόπον πολλὰς ὀνομασίας.

εἶναι ἡ Εὐδαίμων Ἑλλάς, εἰς δὲ τοὺς δυτικούς καίται ἡ Κωμόπολις Καρπενήσος, ἡ πατρίς τοῦ νεομάρτυρος ἀγίου Νικολάου (1), ἥτις ἐστὶ θρόνος τοῦ Λιτσαῦ καὶ Ἀγράφων, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς μεσημβρίας τὸ ὄρος τοῦτο συγκροτεῖ τὸ Καλλιδρύμιον, καὶ ὁρᾷ τὰς Θερμοπύλας τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα ἄχρι τῆς Βοιωτίας καὶ Εὐρίπου. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρκτου, ὁρᾷ ὅλα τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα τῆς Θετταλίας ἄχρι τοῦ Πίνδου· ἦτοι Μετζόβου, καὶ Ὀλύμπου. Πλὴν ὥς ἀφήσωμεν διὰ συντομίαν τὴν ἀξιόλογον θεωρίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ὄρος τοῦτο, καὶ ὥς ἐλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας.

Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη καὶ νότια τοῦ ῥηθέντος ὄρους εὐρίσκονται καὶ ἄλλα ὄρη (2), τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον δύσβατα, ὅσον δὲν ἔμπορεῖ νὰ παραστήσῃ ὁ λόγος, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐξέρχονται οἱ δεξιοὶ κλῶνοι καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ. Μέσον δὲ τῶν ὀρέων τούτων, εἰς τοὺς πλέον βαθυτάτους καὶ δυσαναβάτους τόπους, εὐρίσκεται

(1) Σημειῖται ὅτι τοῦ μὲν ἀγίου τούτου Νικολάου ἡ πατρίς ἦτον ἡ Κωμόπολις αὕτη τοῦ Καρπενήσιου· τοῦ δὲ ἀγίου νεομάρτυρος Ῥωμανοῦ, Καρπενήσιωτου καὶ αὐτοῦ λεγομένου, ἦτον ἀπὸ τὰ περίξ ἀπὸ ἑνα χωρίου Ἀνδράνιθα λεγόμενον, ὅστις νέος ὢν, ἦλθεν ἐν τῇ αὐτῇ μορῇ τοῦ Πυρσοῦ χάριν τοῦ μοιάσαι· ἐκείθεν δὲ ἔφυγε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον Γάβρον, ἔπειτα καὶ εἰς τὸ ἅγιον ὄρος· οὗ τὸ μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ νέον μαρτυρολόγιον· ὁ χειρόγραφος δὲ αὐτοῦ βίος καὶ τὸ μαρτύριον εὐρίσκεται ἐν τῇ σκῆτῃ τοῦ Κουστοκαλιεῖου· ὁμοίως ἐκ τινος τῶν περίξ τοῦ Καρπενήσιου χωρίων (Μέγα λεγόμενον) ἦτον καὶ ὁ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ποιεῖ κατὰ τοὺς αἰῶν. Ἰουλίου γ'. γενναίως μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς Γεράσιμος, ζῖφει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς πλησίον τῆς ἀγίας Σοφίας.

(2) Ἀπλῶς, τὸ Καλλιδρύμιον, ἦτοι ἡ Ὀξία· τὸ Ἄδρον, ἦτοι Ἀνδρέου· ἡ Χελιδών· ὁ Μαλαός, ἦτοι Ἄμιος, ἦτοι τὸ Χαλίμιον· καὶ ἡ Λόραξ.

τὸ ΙΕΡΟΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ περιεσφιγμένον ἐξόχως, κάτωθεν ὑπὸ ἐνὸς φοβερωτάτου καὶ ἀθάτου σπηλαίου, τοῦ ὁποίου τὸ Καθολικόν· ἤγουν ἡ Ἐκκλησία, εἶναι μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μὲ θόλον, καὶ ὠραιότητα εἰς μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐστολισμένη μετὰ πολυελαίων, τέμπλου, μανουαλίων, καὶ ζωγραφίας ὑπερχάλλου, ἐν ᾗ εὐρίσκεται καὶ μέρος ἐκ τῆς ἀγίας Κάρας τοῦ ἀγίου ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ἀγκύρας μετὰ καὶ ἄλλων ἀγίων λειψάνων· καὶ μέρος τιμίου ξύλου. Εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς πλάγια, εἰς τὸ ἐνδότερον σπήλαιον, εἶναι τὸ Παρεκκλήσιον τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, ἱστορημένον καὶ μὲ τέμπλον ὠραῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἕως τὴν σήμερον ἡ θαυματουργὸς ἐκείνη, καὶ εἰς τὴν θέαν ὠραιότητα ΕΙΚΩΝ τῆς Θεοτόκου. Ἡ ὁποία, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Εἰκονομαχίας Θεοφίλου, ἦλθεν ἀπὸ τὴν περιφανεστάτην πόλιν τῆς Προύσης, ὡς θέλετε ἀκούσαι παρέμπροσθεν, ἥτις, τῇ ἀληθείᾳ, τόσον εἶναι χαριτωμένη καὶ σεβασμία, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ τὴν στοχασθῇ τινὰς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ δειλιάσῃ. Ἐμπροσθεν δὲ αὐτῆς κρέμονται τρία κανδήλια ἀκοίμητα, καὶ ἔχουσιν οἱ Πατέρες ἕνα ἀδελφὸν πνευματικὸν προσμονάριον εἰς αὐτὴν πάντοτε.

Περὶ ταύτης τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ Θείας Εἰκόνης, φέρεται λόγος παλαιός, ὅτι νὰ ἦναι μία καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐζωγράφησε· διότι, ἂν καὶ δὲν ἦναι ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐπῆγεν ὁ θεὸς Λουκᾶς ἔμπροσθεν εἰς τὴν Παναγίαν πρὸ τῆς ἀγίας τῆς μεταστάσεως, ἔπεται ὁμως νὰ ἦναι μία ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας μετὰ τὸν θάνατον καὶ μετάστασιν αὐτῆς ὁ ἅγιος ἐζωγράφησε· διότι ὅχι μόνον τρεῖς καὶ μόνες εἰς ὅλην τοὺς ζώην ὁ θεὸς οὗτος ἀπόστολος ἐζωγράφησεν, ὡς τι-

νες λέγουσιν, ἀλλὰ τρεῖς ἐξωγράψισε ζώσης τῆς Θεοτόκου, καὶ τὰς ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἂν τῇ ἀρέσουν, τὰς δὲ ἄλλας ὕστερον (καὶ ὅρα καὶ, ἐν τῷ αὐτοῦ ὑπομνήματι εἰς τὸν συναξαριστὴν, κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου, ἐνθα λέγει πολλὰς, καὶ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, καὶ τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ θεὸς οὗτος Λουκάς ἐξωγράψισεν) Ἐπειδὴ ἄπρεπον ἦτον εἰς αὐτόν, ὅταν ἡ Κυρία Θεοτόκος τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς εὐλόγησε, νὰ ἀμελήσῃ τὸ θεάρεστον αὐτὸ ἔργον, καὶ νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλας.

Πλὴν ἂν καὶ δὲν ἦναι τόσον βέβαιον, ὅτι εἶναι μία καὶ αὕτη ἐκ τῶν τοῦ Ἀποστόλου, ἵτις πρὸς τοῦτο; ἄρα μόνον εἰς ἐκείνας ἐδόθη ἡ χάρις; ἡμεῖς βλέπομεν καὶ τόσας ἄλλας, μὴ οὐσας τοῦ Λουκά, καὶ θαυματουργοῦν. Καὶ αὕτη λοιπὸν ἂν καὶ δὲν ἦναι μία τῶν ἐκείνου, δὲν μᾶς βλάπτει, οὐδὲ ὀλιγοστεύει τὴν πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὴν πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὁποῖα δι' αὐτῆς καθ' ἑκάστην ἐνεργοῦνται εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους· διότι δαιμονιζόμενοι θεραπεύονται, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, καὶ πολλὰι στεῖρες γυναῖκες τεκνογόνοι ἐγείναι καὶ γίνονται, ὡς ἐν συντόμῳ θέλομεν εἰπῇ ὕστερον. Ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ φανερώσωμεν περὶ τῆς Θεομητορικῆς αὐτῆς Εἰκόνος, πότε, ἀπὸ ποῦ, καὶ πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε, καὶ διατὶ ὀνομάζεται τὸ Μοναστήριόν της ΠΥΡΣΟΣ, καὶ πάλιν διατὶ ΠΡΟΥΣΟΣ, διότι καὶ μετὰ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα ὀνομάζεται τὸ Μοναστήριον αὐτό· ἡ δὲ Σεπτὴ Εἰκὼν, μετὰ τὸ δεύτερον μάλιστα ἐπεκράτησε νὰ λέγεται, ἡγοῦν ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ. Μετὰ οὐκ ὀλίγα δὲ θαύματα ἐκπλήξεως ἄξια ἐκληρώσατο ταῦτα τὰ ὀνόματα, ὡς ῥηθῇσεται προϊόντος τοῦ λόγου· μετὰ τὴν διήγησιν τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῇ καὶ ἕτερα τινὰ θαύματα, ὅσα δυνηθῶμεν διότι τὸ νὰ τὰ διηγηθῶμεν ὅλα, εἶναι

ἀδύνατον. Ταῦτα λοιπὸν θέλομεν διηγηθῇ σαφέστατα, ὅσα δηλαδὴ ἀνέγνωμεν ἐν τῇ παλαιᾷ Μεμβρανῇ ἱστορίᾳ τῇ διαλαμβανούσῃ τὸν ἐρχομὸν τῆς Θείας Εἰκόνος, ὅσα τε ὑπὸ ἀξιολόγων ὑποκειμένων ἠκούσαμεν, (1), καὶ ὅσα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐσχάτῃ ταύτῃ καὶ ταπεινῇ γενεᾷ ὁφθαλμοφανῶς εἶδομεν. Ὅθεν ἀκούσατε, παρακαλῶ, ἵνα ἐφρανθῇτε τῷ πνεύματι.

Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐβασίλευεν ὁ εἰκονομάχος ἐκεῖνος Θεόφιλος, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, μισόχριστος, ἐκίνησε μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἔστειλε καὶ ὀρισμοὺς βασιλικοὺς εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, προστάσσοντας τοὺς ὀρθοδόξους μετὰ πολλοὺς φοβερισμοὺς βασάνων, καὶ ἐξορίας νὰ καταβάσουν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ νὰ τὰς κατακαύσουν· καὶ ὅσοι μὲν ἐπέιθοντο εἰς τὸ βασιλικὸν καὶ ἀσεβὲς τοῦτο πρὸς ταγμα, ἐπερναν ἀξίας καὶ τιμὰς ἀπὸ αὐτόν· ὅσοι δὲ δὲν ἤθελον νὰ καταφρονήσωσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὡς ζηλωταὶ τῆς ὀρθοδοξίας, οὗτοι λέγω, ἂν εἶχον καὶ τὸ πλεον· μεγαλύτερον ἀξίωμα, κατεβάλλοντο ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τιμὴν ἐκείνην καὶ ἀξίαν,

(1) Εἰς αὐτὴν εἶναι καὶ ὁ ἐκ κώμης Ἀνδράνθας μακαρίτης παπᾶ Πελάγιος· ὁ ὁποῖος, πρότερον μὲν, ἀσκήτας χρόνους ἱκανοὺς ὑποκάτω εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ πρώτου παπᾶ Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ νέου ἐπίου Ἀκακίου, τοῦ ὄντος ἐν τῇ σκῆτι τοῦ καυσοκλυδίου κατὰ τὸ ἄγιον ὄρος, ἐν τῇ σκῆτι οὐκ ὀλίγον ἐγυμνάσθη· ὕστερον δὲ διὰ παρακλήσεως τῶν περὶ τὰ θεία ζηλωτῶν Καρπενησιῶν, ἐλθὼν ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Πυρσοῦ, ἔλαβε τὴν ἡγουμένην ἐν τῇ ἐπιστάτῃ χρόνους τριαντατρεῖς· ὅστις, τὸ μὲν καθολικὸν ἀνεκρίνας καὶ ἐξωγράψισε, τὸ δὲ Κοιμητήριον καὶ ἕτερον ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῷ μετοχείῳ ἐκ βάθρων ἀνήγειρε· καὶ πολλὰς ἄλλαις ἀγαθοεργίαις εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ἔστημεν, ὁ ὁποῖος καὶ μετὰ τὸ καλὸν του παραδειγμα, καὶ διὰ τῆς ψυχωτελοῦς αὐτοῦ συμβουλῆς, πολλὰς ἀνθρώπων ψυχὰς εἰς μετάνοιαν ἔτρεφεν, καὶ ἀνεπαύθη κατὰ τὸ ὁψιθὲν ἐν Μηνί Φεβρουαρίῳ 21.

καὶ μὲ κατασχόνην μεγάλην ἐξωρίζοντο· καὶ ὅρα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, φύλ: 263.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἦτοι κατὰ τοὺς ωκθ'. χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, εὐρίσκετο ἡ θαυματουργὸς αὕτη Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῆς περιφέρειας πόλεως Προύσης, ἀπειρα θαύματα ἐπιτελοῦσα· καὶ ὡς ἐν τῇ βασιλευούσῃ εἶχον οἱ βασιλεῖς ὑπέρτιμον τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας ΣΟΦΙΑΣ, οὕτω καὶ ἐν τῇ Προύσῃ οἱ ῥηγάδες αὐτῆς καὶ μεγιστάνες εἶχον τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ εὐρίσκετο αὕτη ἡ ἁγία Εἰκὼν (1). Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφθασεν ὁ ὀρισμὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ΠΡΟΥΣΑΝ, ἓνας θεοσεβέστατος νέος, υἱὸς ἐνὸς μεγάλου ἀρχόντος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ζήλω θείῳ κινούμενος, βλέπων τὰ κατ' ἐκάστην γινόμενα θαύματα παρὰ τῆς θεομητορικῆς ταύτης Εἰκόνος, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Οὗτος λοιπὸν ὁ καλὸς νέος ἐπῆρε ταύτην τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ φεύγει εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἤμποροῦσεν ὅπως ἔδεικε νὰ ἡσυχάσῃ, ὡς πλέον ἡσυχὰ ὄντα ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τοῦς Αἰρεσιάρχας· καὶ τοῦτο, ὅτι εἶναι ἀληθινόν, μᾶς βεβαιώνει καὶ ἡ χήρα ἐκείνη ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς ΠΟΡΤΑΙΤΙΣΣΗΣ, ἥτις ὅταν τῆς ἐζήτησαν τὴν Εἰκόνα οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐπρόσταξε τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὄχι εἰς ἄλλο μέρος. (2)

(1) Ὁ ἐν τῇ Προύσῃ θεὸς οὗτος ναὸς τῆς Θεοτόκου, ἐσώζετο καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ὀρθοδόξων. Ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου Ὁρχάνη ἡχμαλωτίσθη ἀνιδεῶς ἡ περιφημία αὐτῆς Πόλις, ἐκυριεύθη καὶ ὁ Πάνσεπτος οὗτος ναὸς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκεται κελειομένης ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἕως τὴν σήμερον.

(2) Ἐκπαλαὶ οἱ παῖδες τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἄχρι τῆς Ἡπείρου, ἐστάθησαν ζηλωταὶ τῆς πίστεως, καὶ ἀπειθεῖς εἰς τὰς αἰ-

Καταβαίνοντας λοιπὸν ὁ ῥηθεὶς νέος μὲ τὴν θείαν Εἰκόνα ἕως εἰς τὴν Καλλιόπολιν (οἷς κρίμασι Κύριος μόνος οἶδεν ὁ τὰ πάντα προγινώσκων) ἔλασε τὴν ἁγίαν ταύτην Εἰκόνα. Ὅθεν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος νέος (τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ δάκρυα ὅπου ἔχυσεν;) ἐκόπτετο, ὠδύρετο, καὶ ἔλεγε μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς « Οἴμοι! οἴμοι! ἀλοίμονον εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου μὲ ἐγκατέλιπεν ἡ Κυρία μου Θεοτόκος, καὶ ἔκρυψε τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ποῦ τὴν ἔθεσεν οὐκ οἶδα ». Μὲ παρόμοια λοιπὸν δάκρυα διατρίψας ἐκεῖ ὁ νέος οὗτος ἡμέρας ἱκανάς, ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι « Ἄν καὶ ἡ Κυρία μου Θεοτόκος ἠθέλησε μοναχὴ τῆς νὰ φυλάξῃ ἀβλαβῇ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα, ἔστω, ἐγὼ ὁμῶς ὀπίσω δὲν ἀπέρχομαι, διότι δὲν ἡμπορῶ πλέον νὰ βλέπω τοὺς ἐχθροὺς καὶ διώκτας τῆς ἁγίας μου Ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Μὲ τοιούτους δὲ λογισμοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν κατήχησεν εἰς τὴν νέαν Πάτραν, (ἐνθα καὶ ἐκκλησίαν ὠκοδόμησε τῆς ἁγίας Σοφίας, ἀντὶ ἐκείνης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς παρηγορίαν τῆς αὐτοῦ ξενιτείας. (1)

ρέσεις· οἷον δὲ καιρὸν ἤθελε φανῇ κάμινά νέα αἵρεσις, εἴτε ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, εἴτε ἐκ τῆς νέας, ὥστε νὰ πληνηθῇ καὶ αὐτὸς ὁ Ἄναξ, αὐτοὶ ἦτον ἄρκετοί ὡς ἀνδρειωμένοι νὰ ἀντισταθοῦν καὶ μὲ πόλεμον ὅθεν ἐν εὐκολίᾳ δὲν ἐπειθοντο εἰς ταιαύτας ἀνιήτους προσταγὰς τῶν βασιλέων· διὰ τοῦτο, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου Ἀγραφα ἐκλήθησαν τὰ ὄρεινά αὐτῶν μέρη, ἐπειδὴ ὄχι μόνον δὲ ὑπέγραψαν τῇ ἐκείνου αἵρέσει, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντας ἐξάρχους εἰς Τρίκαλα τῆς Θεσσαλίας θανάτῳ μαχαίρας παρεδωκαν, ὡς εὐρομεν ἐν τινι χειρογράφῳ χρονολογικῷ ἐπιγραφόμενον Μιχαὴλ Ψελλοῦ· διὸ καὶ ἕως τῆς σήμερον δὲν εὐρίσκονται ἄλλα ἐκείθεν νὰ κατοικοῦν καθὼς εἰς ἄλλα μέρη, ἔξω ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς.

(1) Παρὰ τοῖς χειρογράφοις ὑποσημειώμασι τοῦ φιλοστόργου πατρὸς Ἰωάν· τοῦ πρώτου Καυσοκαλυδῆτου ταῦτα.

Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς ἀγίας ταύτης ΕΙΚΟΝΟΣ πῶς ἐγένεεν ὕστερον, καὶ πῶς ὁ ἴδιος νέος παλιν τὴν ἀπήλαυσε καθὼς ἐποθοῦσεν ἡ ψυχὴ του.

Αὐτοῦ ὅπου εἶναι τὸ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ τῶρα τῆς Προυσιωτίσσης ταύτης Εἰκόνος, προτῆτερα ἦτον ὁ τόπος οὗτος παντελῶς ἄβατος καὶ ἀνώνυμος, ἀλλ' οὔτε δρόμον τινὰ εἶχε διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου. Ὁ δρόμος δὲ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Αἰτωλίαν ἦτον ἐκ τοῦ γειτονεύοντος χωρίου τοῦ ἀγίου Δημητρίου (1) καὶ τοῦ ὄρους Ἀρακύν(ου) ἤτοι Χαλικίου. Ἀλλ' οὔτε χωρίον ἦτον αὐτοῦ τότε, ἔξω ἀπὸ ἑνα παραμικρὸν κατοικίημα ποιμένων τινῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ ἄλλο ὅμοιον πρὸς τὸ δυτικόν, τὸ μὲν Ηλατάνι, τὸ δὲ Πητρικάδα ὀνομαζόμενα, διότι τῇ ἀληθείᾳ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, δὲν ἦτον ὁ τόπος οὔτε διὰ χωρία, οὔτε διὰ ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε σχεδὸν διὰ ζῶα ἡμερα, ὅμως ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τὰς ὀπίσας κατὰ καιροὺς ἐλάμβανον οἱ χριστιανοὶ, τόσον ἀπὸ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλεῖς, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς αἰρεσιάρχας τῆς ἐκκλησίας, ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ οὕτως ἐκατοίκησαν μερικοὶ, ὡς εἶπομεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανελάθμεν.

Ἐνα παιδίον ἐνὸς τῶν ῥηθέντων ποιμένων, ἐφύλαγε τὰ γίδια τοῦ Πατρὸς του, καὶ μίαν νύκτα κοιμώμενον ἀντίπερα αὐτοῦ, ὅπου εἶναι τῶρα τὸ κοιμητήριον τοῦ ῥηθέντος Μοναστηρίου, ἐξαίφνης ἀκούει ὀπισθεν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄβατον αὐτὸν τόπον τοῦ σπηλαίου, τινὰς γλυκερὰς ᾠδὰς καὶ πραΐνας φωνάς· ὅθεν ἀπὸ τὸν φόβον του ἐξύπνησε, καὶ στοχαζόμενον εἰς ἕνα μέρος καὶ ἄλλο, (ὦ τοῦ θαύματος!) βλέπει ἕνα φῶς, μὲ ἕνα στύλον φωτει-

(1) Χωρίον ἄγιος Δημήτριος ἐλέγτο ποτὲ ἡ νῦν Κανταϊά, ὡς ἐν τῷ βασιλικῷ βώδιαι τῆς βασιλευσούσης φαίνεται ἔω τῆς σήμερον.

νόν, ὅπου ἔστεκεν ἀπὸ τοῦ ἱερὸν αὐτὸ σπήλαιον ἕως τὸν οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθη, μήπως καὶ εἶναι αὐτὸ, τὸ ὅποιον λέγομεν Τόξον, ἢ Ἴριν· τοῦτο δὲ, τὸ ὅποιον ἐστοχάσθη ἦτον περισσότερον Θεοῦ οἰκονομία, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ, ἢ τρελλὰ ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐπειτα πάλιν ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἂν τὸ φαινόμενον ἦναι τὸ συνειθισμένον τόξον, πρέπει νὰ ᾖ καμαρωτὸν, καὶ ὅχι τόσον φωτεινόν, ἀλλ' αὐτὸ στέκει ὄρθιον ἀπὸ τὴν γῆν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν με τὴν λαμπρότητα, καὶ ἐκεῖνο μάλιστα τὸ βλέπομεν ὅπταν βρέχῃ, καὶ σήμερον δὲν ἔβρεξεν, ἀλλὰ τῶρα νὰ ὅπου εἶναι ἔαστερία. Οὕτω λοιπὸν φεύγει ἐντρομον τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τοῦ λέγει τὰ ὁραθέντα· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ νομίσας αὐτὰ ὡς ψεύματα, ἔλεγε τοῦ παιδαρίου του, ὅτι μὲ τὸ νὰ φοβῇται καὶ ἀπὸ τὸν ἱσκιὸν του, διὰ τοῦτο τὰ παθαίνει αὐτὰ, μὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ μὴ φοβεῖσαι, τὸ δὲ παιδίον ἀντέλεγεν εἰς αὐτόν, καὶ τὰ ὁραθέντα ἐβεβαίωνε. Τέλος πάντων, τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐπῆρε τὸ παιδίον ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον νὰ ἰδῇ, ἂν ἦναι ἀληθῆ τὰ λεγόμενα· ὅθεν βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, ὅσα τὸ παιδίον του προεῖδε, πλην ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ἐδειλίασε, καὶ δὲν ἐπῆγεν εὐθὺς νὰ ἰδῇ τί εἶναι ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἔφυγε δρομαίως μὲ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆρε μαζί του καὶ ἄλλους τινὰς, καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθησαν καὶ εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὸ ὄραμα τοῦτο ἅπαντες.

Ἐπειτα δὲ ἐπῆγαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐρευνῶντες, καὶ ἐκεῖ (ὦ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!) βλέπουσι τὴν ἀγίαν ΕΙΚΟΝΑ εἰς ἕνα μέρος τοῦ σπηλαίου φεγγαβολοῦσαν καὶ ἐξαστράπτουσαν. Ὅθεν προσκυνήσαντες αὐτήν, καὶ εὐφρανθέντες ἐπὶ τῷ τοιούτῳ θησαυρῷ, ἔστειλαν καὶ ἔφερον ἐργαλεῖα, καὶ ἀνοιξαν τὸν τόπον, μὲ σκοπὸν διὰ

νὰ τὴν ἔχουν ἐκεῖ πάντοτε πρὸς παρηγορίαν των, καὶ οὕτως ἔφερον ἐκεῖ εἰς τὴν Θεοτόκον κηρία καὶ θυριάματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὴν ἐπροσκυνούσαν, ὡς ἔπρεπεν, ἔχοντες εἰς αὐτὴν πολλὴν εὐλάβειαν. Τίνι δὲ τρόπῳ ἦλθεν ἐκεῖ, τοῦτο γινώσκει μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν στιγμὴν ἐπῆγε καὶ τὸν Ἀββακούμ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅπου ἦτον ὁ Δανιὴλ, καὶ πάλιν ἔφερον αὐτὸν ὀπίσω. Τοῦτο εἶναι λοιπὸν τὸ πρῶτιστον καὶ μέγιστον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ κυρία Θεοτόκος, καὶ ἐφανερῶθη ἡ ἀγία τῆς Εἰκόν, καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐστάθη νὰ ὀνομάζεται ἕως τὴν σήμερον τὸ Μοναστήριον αὐτὸ ΠΥΡΣΟΣ: ἡγουν λαμπάδα, καὶ φῶς, διὰ τὸ φῶς καὶ τὸν πύρινον στύλον ὁ ὁποῖος ἐφάνη, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον. Ὅστις δὲ ἀμφιβάλλει ὡς χλιαρὸς καὶ ὀλιγόπιστος, ἅς ἀναγνώσῃ καὶ ἔσῳ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς εἰκόνης εἰς τὸν Κώδικα τῆς δευτέρας ἱστορίας, (ἥτις ἐγείνεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζς'. Ἰνδικτιῶνος ς'. Ἐπὶ ἡγουμενείας τῆς Μαρτυρίου ἱερομονάχου,) καὶ ἐκεῖ θέλει βεβαιωθῇ τὰ λεγόμενα (1). Τὸ δὲ ΠΡΟΥΣΟΣ πάλιν ὄνομα ὁποῦ λέγεται, ὀρθῶς ἔχει τοῦτο· ἔλαβε καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυ-

(1) Τὸ ἴδιον ἀνεγνώσαμεν καὶ εἰς ἕνα Πατριαρχικὸν Συγγίλιον παλαιὸν τοῦ Μοναστηρίου Μερτίας, ὅπερ διελάμβανε τὸ ὄνομα Πυρσοῦ τούτου· ἡ δὲ μὴ οὕτως τῆς Μερτίας εἶναι εἰς μνήμην τῶν Βισοδίων τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾗ ἐργασίας ποτε ἄνδρες πεπαιδευμένοι καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν περὶ εὐπρεπῆς κείται δὲ πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ Πυρσοῦ τούτου. πλησίον τῆς λίμνης τῆς λεγομένης παρὰ τῇ Μελετίῳ Κινίας (φύλ. 323) παρ' ἄλλοις δὲ Καλυδῶνος· εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ Μονήτρια· ἦτοι τὸ Καταφύγιον, ἐν ᾗ ἔλαμψεν ὡς φωστὴρ ὁ θεοφόρος ἐκεῖνος πατὴρ ὅσιος Καλλίστος, περὶ οὗ ὅρα εἰς τὸν χειρόγραφον Συναξαριστήν. Ἔτερον τὸ τῆς ἀγίας Παρασκευῆς, οὐπὲρ πλησίον εἶναι ἡ πατρίς τοῦ ἱσαποστόλου ἀγίου Κοσμά τοῦ νέου ἱερομάρτυρος,

μίαν, διότι ἦτον ἡ Εἰκόνα προτύτερα εἰς τὴν Προῦσαν, ἐξ ἧς καὶ ἦλθεν ἐνταῦθα, ὡς εἴρηται ὅθεν ὡς ἐκ τῆς Προῦσης λέγεται ΠΡΟΥΣΟΣ. (1) Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας λοιπὸν, ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ἀκούσθη τὸ γεγονός εἰς ὅλα τὰ περίε, τὸσον ὥστε ἐφθασε καὶ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ προειρημένου ἀρχοντος· ὁ ὁποῖος ὡς ἤκουσε, ὅτι μετὰ ἕνα τοιοῦτον φῶς καὶ οὐράνιον στύλον εὐρέθη μία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπῆρε τοὺς δούλους του, καὶ τρέχει πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ζητῶν τὸ ποθοῦμενον. Ὅθεν μετὰ δύο

οὗ τὸ μαρτύριον καὶ τὸν βίον ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον. Ἐτερον τὸ τῆς Τρεβικίστας εἰς μνήμην τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν ᾗ ἀνικήτευσεν κατὰ τοὺς 1320, ὁ ἅγιος ὁσιμαρτυς Ἰακώβος μετὰ τῶν μαθητῶν Ἰακώβου Διακόνου καὶ Διουτίου Μναχοῦ, ὡς τὸ μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ Μαρτυρολόγιον. Ἔτερον φωτεινὸν λεγόμενον εἰς μνήμην τοῦ ἀγίου Γεωργίου καὶ ἄλλο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἔτερον εἰς μνήμην τῆς γεννησεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ ὁποῖου κτίτωρ ἐστάθη ὁ Καυσοκαλυβίτης παππᾶ Ἰωάννης ὁ δεύτερος. Ταῦτα πάντα εἰσὶν ὑποκείμενα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀγίου Ἀρτῆς, ὅλα ἡμᾶς σχεδὸν ἐρήκωμένα.

(1) Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Προῦσης ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην νὰ λέγεται ΠΡΟΥΣΟΣ τὸ Μοναστήριον τοῦτο, δηλοῦται καὶ εἰς τὸ βιβλίον ὁποῦ λέγεται Ἀνθησιοντά, τόμ. 8 φύλλ. 262 διὰ στίχων πολιτικῶν οὕτω.

- » Καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν δὲ, Ἀρτῆς τῆς Παναγίας,
 - » Ἄδεται Μοναστήριον, Προῦςος ὀνομασίας.
 - » Ἀπὸ τὴν Προῦσαν (ἑβδαία) Εἰκόνα τῆς ἡ θείας,
 - » ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἔμεινε, πολλὰ δὲ θαυμασία,
- καὶ τὰ ἐξῆς.

Τὴν ἱερὰν ταύτην βιβλίον ἀπαντήσαμεν χειρόγραφον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῇ, ἱερᾷ, μονῇ τοῦ Σηροποτάμου ἐν ἡ καὶ σώζεται.

ἡμέρας ἐφθασεν ἐκεῖ, καὶ ὡς εἶδε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα εὐ-
 οὖς τὴν ἐγνώρισε, καὶ πίπτων κατὰ γῆς ἐπροσχύνησέ
 τὴν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας κατησπάζετο αὐτήν, ἑ-
 πιεῖτα φιλοδωρήσας τοὺς χωρικοὺς ποιμένας διὰ τὴν εὐ-
 पेρίαν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτοὺς, ἔλαβε τὴν ἁγίαν Εἰ-
 κόνα, καὶ ἐγύρισε διὰ τὰς Πάτρας. Οἱ δὲ εὐλογημένοι
 ἐκεῖνοι ποιμένες, ὅσον ἐχάρησαν προτύτερα ἐν τῇ εὐρέ-
 σει τῆς Θείας Εἰκόνος, (ὡς ποτὲ οἱ πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ γεν-
 νήσει τοῦ Ἰησοῦ.) ἄλλο τόσον ἐλυπήθησαν τότε διὰ τὴν
 στέρησιν τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ, καὶ κατὰ τοῦ ἄρχον-
 τος ἀδημονοῦσαν καὶ ἐγόγγυζον. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτοῖς.
 «Ὡ ἀδελφοί μου μὴ γογγύζετε κατ' ἐμοῦ, διότι δὲν ἔ-
 χετε κανένα δίκαιον, ἓνα μὲν, ὅτι ἡ Εἰκόνα αὕτη εἶναι
 ἐδική μου, καὶ διὰ τὴν εὐρεσίαν τῆς ἰδοῦ ὁποῦ σὰς ἐφι-
 λοδώρησα· ἄλλο δὲ, ὅπου ἐδόθ' ὁ τόπος οὗτος, ἂν θέλω
 νὰ κάμω καὶ Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι οὔτε διὰ Ἐκκλησίαν
 νὰ γένῃ, οὔτε διὰ συνάξεις ἀνθρώπων προσκυνητῶν ἐπι-
 τήδειος.»

Με τοιαῦτα λοιπὸν λόγια ἄφησεν αὐτοὺς ἐκεῖ λυπη-
 μένους, καὶ αὐτὸς ἐπῆρε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἀνεχώ-
 ρησεν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς μίαν
 ὑψηλὴν σκοπιὰν τῆς ὁδοῦ, (ἐκεῖ ὅπου εἶναι τώρα ἓνα ἐ-
 ρεῖσιον παρεκκλήσιον τῆς Θεοτόκου) ἐκουράσθησαν ὅλοι,
 ὅθεν ἔβαλαν ἐκεῖ ἔσω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἐκάθησαν
 νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον· ἐκεῖ δὲ ἀπεκοιμήθησαν, καὶ ἀνα-
 στάντες δὲν ἤυραν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα. Ὅθεν εὐθὺς ἔβα-
 λεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὁ Ἄρχων, ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι
 ποιμένες ἤλθον κοντὰ καὶ τὴν ἐκλεψαν, καὶ ἐν τῷ ἅμα
 στρέφουσιν ὀπίσω τάχιστα. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς ἓνα
 τόπον στενόν, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἤκουσε φωνήν, ἥ-
 τις ἔλεγεν αὐτῷ. «Ὡ νεανία, σωθείης, ὑπάγε ἐν εἰρή-
 νῃ καὶ μὴ κοπιᾶζης, διότι ἐγὼ καλλίτερα ἀναπαύομαι
 ἐδῶ εἰς τοὺς στενοὺς αὐτοὺς τόπους, μὲ ἀνθρώπους χω-

ρικοὺς καὶ ποιμένας, παρὰ μὲ πολιτικούς ἀφροσύργας·
 εἰ δὲ καὶ θέλεις νὰ μείνης μετ' ἐμοῦ, ἔλθε ἐκεῖ ὅπου μὲ
 ἤυρες, καὶ τοῦτο σοῦ εἶναι καλόν.»

Ταύτην δὲ τὴν φωνὴν οὐδαὶς ἄλλος ἤκουσε, πλην αὐ-
 τὸς καὶ μόνον. Ὅθεν τοὺς μὲν αὐτοῦ δούλους ἠλευθέ-
 ρωσε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Αὐτὸς δὲ παραιτήσας
 τὰ ἐν κόσμῳ ἅπαντα, ἐπῆρεν ἓνα του δούλου, ὁ ὁποῖος
 θεληματικῶς τὸν ἠκουλοῦθησε, καὶ ἐγύρισε εἰς τὸν
 ΠΥΡΣΟΝ, ἔνθα εὐρών τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἐν τῷ ἰδίῳ
 σπηλαίῳ ἐγνώρισε, ὅτι ἐκεῖ εἶναι θέλημα τῆς Κυρίας
 Θεοτόκου, διὰ νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτός. Ὅθεν ἐτοιμά-
 σας ἔκτισε τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας ΕΙΚΟΝΟΣ ἔσω-
 θεν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἡσύχασε καὶ αὐτός
 ὁμοῦ μὲ τὸν δούλον του· (κουρευθέντες Μοναχοὶ παρὰ
 τινος Παραῆλ ἱερομονάχου, ἕκ τινος Μονιδρίου μικροῦ,
 τὸ ὁποῖον ἄδεται λόγος, ὅτι ἦτον κάτωθεν τοῦ ῥηθέντος
 χωρίου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ μετωνομάσθησαν, ὁ
 μὲν ἄρχων Διονύσιος, ὁ δὲ δούλος αὐτοῦ Τιμόθεος) (1).
 Μετὰ ταῦτα, ὡς λέγουσιν, ἔκτισε καὶ ἓνα καλλίον ἀντί-
 περὰ τῆς Μονῆς· καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ ἡσυχάζῃ ἔ-
 κεῖ, ἐπειδὴ καὶ μέσα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ εἶδαν ταραχὴν
 οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὸ νὰ ἤρχοντο πολλοί. Τοιοῦτοτρόπως
 λοιπὸν θεαρέστως πολιτευθεὶς ὁ εὐλογημένος οὗτος ἄρ-
 χων, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ, ἐ-
 τάφη παρὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Τιμοθέου, ἐνδοθεν τοῦ
 ναοῦ, ὃν αὐτὸς ὠκοδόμησεν (2)· ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυ-
 χὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐδιηγήθημεν ἕως ἄδῃ
 τὰ περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης,
 καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Μοναστηρίου, τώρα εἶναι πρέπον νὰ

(1) Ἄδεται τὸ διὰ μέντοι ἐκ Παραδόσεως.

(2) Οὗ ὁ τόπος ἄδεται γὰρ εἰς ἡμᾶς.

διηγηθῶμεν καὶ μερικά θαυμάσια, τὰ ὅποια κατὰ καιροὺς ἠκολούθησαν, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος διὰ μέσου τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς Εἰκόνης. Ἐνα μὲν, ἀκούοντες αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διότι ποιεῖ τοιαῦτα τεράστια, καὶ ὑπερφυῆ θαυμάσια, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀγδοήτας καὶ ταλαιπώρους ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις, ὅπου μόνον τὸ ὄνομα ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα μας δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῶν ἀσεβῶν· ἄλλο δὲ, νὰ καταισχυνοῦν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ἀθέων αἵρετικῶν, ὅπου ἀντιλέγουσιν καὶ φιλονεικοῦν ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἀγίας ἡμῶν πίστεως, (στοχαζόμενοι, ὅτι ἂν διὰ μέσου μιᾶς Εἰκόνης ποιῇ τοιαῦτα θαυμάσια ἢ Θεοτόκος καὶ Κυρία τῶν χριστιανῶν, ἴπὸσα ἄρ' ἔχει δι' αὐτῆς ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ γίνονται εἰς ἐκείνους τοὺς χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ ἀδίστακτον πίστιν;) Λοιπὸν προσέχετε παρακαλῶ νὰ διηγηθῶμεν ὀλίγα τινὰ, ἐξ ὧν τὰ πλείονα ἠκολούθησαν εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, διότι τὰ πολλὰ καὶ παλαιὰ, ἅλλα μὲν ἐσιώπησεν ἡ ἀμέλεια, ἅλλα δὲ διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανιτῶν, ὅταν διέβησαν πρὸς αἰχμαλωσίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀνατολικοῦ.

Μίαν φορὰν ἀπὸ ἀμέλειαν τοῦ κανδηλάπτου, ἀναψεν ἡ Ἐκκλησία τῆς ΜΟΝΗΣ ταύτης τοῦ ΠΡΟΫΣΟΥ χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ Πατέρες, νὰ εὐγάλουν τίποτε ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἁγίαν ΕΙΚΟΝΑ τῆς Θεοτόκου. Ὅταν δὲ εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν τὴν φωτίαν, πλεον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν· διότι ἡ φωτιά περιεκύκλωσεν ὅλον τὸν ναόν, οἱ δὲ Πατέρες ἔκλαιον καὶ ᾠδύροντο, καὶ τὸ περισσότερον ἐθρηνοῦσαν διὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ τὴν βιβλιοθήκην· τόσον δὲ ἐκάηκεν ἡ ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ, ὥστε δὲν ἔμεινε εἰς αὐτὴν οὔτε ξύλον, οὔτε βιβλίον, οὔτε ἄλλο τίποτε, πλὴν πέτραις μόνον. Ὅταν δὲ ἐπαυσεν ἡ φωτιά (ὡ τοῦ θαύματος!), βλέ-

πουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἔστεκεν ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν τοῦ ἔσθθεν αὐτῆς Παρεκκλησίου, χωρὶς νὰ βλαφθῇ τελείως ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ὅθεν ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, διότι ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα καὶ τὸ Παρεκκλησίον τῆς (1) τὴν πυρκαϊάν δὲ ταύτην, τὴν μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἱερώτατον αὐτὸ σπήλαιον, τὸ ὅποιον στέκεται καταμαυρισμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἕως τῆς σήμερον. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαύμασιον.

* Ἀνωθεν τοῦ κουμπέ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἦτον μία πέτρα μεγαλωτάτη, κολλημένη ὡς ἓνα σῶμα μὲ τὸ σπήλαιον, τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζε, καὶ ἓνας μέγας κισσός, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐκεῖ, καὶ τὴν εἶχε περιπεπλεγμένην· ὕστερον δὲ, ὁ μὲν κισσὸς ἐξηράνθη, ἡ δὲ πέτρα ἐκείνη ἔμεινε γυμνή. Μετὰ ταῦτα ἐγένεεν ἓνας σεισμὸς, καὶ τότε ἀνοιξεν ἡ πέτρα ἐκείνη, καὶ ἐγένεεν ἔτοιμος διὰ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν. Βλέποντες δὲ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὸν τοιοῦτον κίνδυνον τῆς ἐκκλησίας, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλο τι ποιῆσαι, ἔψαλλαν μίαν παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν μὲ πίστιν καὶ ζέσιν καρδίας, καὶ οὕτω ἔρριψαν ὅλην τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἐκοιμήθησαν· τὸ δὲ ταχὺ (ὡ τῶν θαυμασιῶν σου Δέσποινα!) ὀρῶσι τὴν πέτραν ἐκείνην ἐρριμμένην κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τελείως εἰς τὸν ναόν, καὶ οὕτως ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχραντον Θεοτόκον· ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος τοῦ σπηλαίου ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν πέτραν, μόνος του φωνάζει καὶ κηρύττει τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς τοὺς ὄρωντας ἕως τῆς σήμερον. (2) ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς ἕτερον.

(1) Ἐμεινε γὰρ καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πυρποληθῇ.

(2) Τὰ δύο ταῦτα θαυμάσια εἶναι παλαιότατα· ἀνεκαίνισθη δὲ τὸ πυρπολητὴν Κοθολικὸν ἀπὸ κτίσεως κέσμου ἐν ἔτει ζυιὲ κατὰ δε τὸ αψνδ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ αὐθις ἀνεκαίνισθη ὑπὸ τοῦ Πελαγίου,

διηγηθῶμεν καὶ μερικὰ θαυμάσια, τὰ ὅποια κατὰ καιροὺς ἠκολούθησαν, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος διὰ μέσου τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς Εἰκόνης. Ἐνα μὲν, ἀκούοντες αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διότι ποιεῖ τοιαῦτα τεράστια, καὶ ὑπερφυῆ θαυμάσια, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀγδοήτας καὶ ταλαιπώρους ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις, ὅπου μόνον τὸ ὄνομα ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα μας δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῶν ἀσεβῶν· ἄλλο δὲ, νὰ καταισχυνοῦν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ἀθέων αἵρετικῶν, ὅπου ἀντιλέγουσιν καὶ φιλονεικοῦν ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἀγίας ἡμῶν πίστεως, (στοχαζόμενοι, ὅτι ἂν διὰ μέσου μιᾶς Εἰκόνης ποιῇ τοιαῦτα θαυμάσια ἢ Θεοτόκος καὶ Κυρία τῶν χριστιανῶν, ἴπὸσα ἄρ' ἔχει δι' αὐτῆς ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ γίνονται εἰς ἐκείνους τοὺς χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ ἀδίστακτον πίστιν;) Λοιπὸν προσέχετε παρακαλῶ νὰ διηγηθῶμεν ὀλίγα τινὰ, ἐξ ὧν τὰ πλείονα ἠκολούθησαν εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, διότι τὰ πολλὰ καὶ παλαιὰ, ἅλλα μὲν ἐσιώπησεν ἡ ἀμέλεια, ἅλλα δὲ διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανιτῶν, ὅταν διέβησαν πρὸς αἰχμαλωσίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀνατολικοῦ.

Μίαν φορὰν ἀπὸ ἀμέλειαν τοῦ κανδηλάπτου, ἀναψεν ἡ Ἐκκλησία τῆς ΜΟΝΗΣ ταύτης τοῦ ΠΡΟΥΞΟΥ χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ Πατέρες, νὰ εὐγάλουν τίποτε ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἁγίαν ΕΙΚΟΝΑ τῆς Θεοτόκου. Ὅταν δὲ εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν τὴν φωτίαν, πλεον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν· διότι ἡ φωτιά περιεκύκλωσεν ὅλον τὸν ναόν, οἱ δὲ Πατέρες ἔκλαιον καὶ ᾠδύροντο, καὶ τὸ περισσότερον ἐθρηνοῦσαν διὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ τὴν βιβλιοθήκην· τόσον δὲ ἐκάηκεν ἡ ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ, ὥστε δὲν ἔμεινε εἰς αὐτὴν οὔτε ξύλον, οὔτε βιβλίον, οὔτε ἄλλο τίποτε, πλὴν πέτραις μόνον. Ὅταν δὲ ἐπαυσεν ἡ φωτιά (ὡ τοῦ θαύματος!), βλέ-

πουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἔστεκεν ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν τοῦ ἔσθωθεν αὐτῆς Παρεκκλησίου, χωρὶς νὰ βλαφθῇ τελείως ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ὅθεν ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, διότι ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα καὶ τὸ Παρεκκλήσιόν τῆς (1)· τὴν πυρκαϊάν δὲ ταύτην, τὴν μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἱερώτατον αὐτὸ σπήλαιον, τὸ ὅποιον στέκεται καταμαυρισμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἕως τῆς σήμερον. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαυμάσιον.

* Ἀνωθεν τοῦ κουμπέ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἦτον μία πέτρα μεγαλωτάτη, κολλημένη ὡς ἓνα σῶμα μὲ τὸ σπήλαιον, τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζε, καὶ ἓνας μέγας κισσός, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐκεῖ, καὶ τὴν εἶχε περιπεπλεγμένην· ὁ στερὸν δὲ, ὁ μὲν κισσὸς ἐξηράνθη, ἡ δὲ πέτρα ἐκείνη ἔμεινε γυμνή. Μετὰ ταῦτα ἐγένεεν ἓνας σεισμὸς, καὶ τότε ἀνοιξεν ἡ πέτρα ἐκείνη, καὶ ἐγένεεν ἑτοιμὸς διὰ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν. Βλέποντες δὲ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὸν τοιοῦτον κίνδυνον τῆς ἐκκλησίας, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλο τι ποιῆσαι, ἔψαλλαν μίαν παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν μὲ πίστιν καὶ ζέσιν καρδίας, καὶ οὕτω ἔρριψαν ὅλην τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἐκοιμήθησαν· τὸ δὲ ταχύ (ὡ τῶν θαυμασιῶν σου Δέσποινα!) ὀρῶσι τὴν πέτραν ἐκείνην ἐρριμμένην κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τελείως εἰς τὸν ναόν, καὶ οὕτως ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχραντον Θεοτόκον· ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος τοῦ σπηλαίου ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν πέτραν, μόνος του φωνάζει καὶ κηρύττει τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς τοὺς ὄρωντας ἕως τῆς σήμερον. (2) ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς ἕτερον·

(1) Ἐρρενε γὰρ καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πυρποληθῇ.

(2) Τὰ δύο ταῦτα θαυμάσια εἶναι παλαιότατα· ἀνεκαίνισθη δὲ τὸ πυρπολητὸν Κοθολικὸν ἀπὸ κτίσεως κέσμου ἐν ἔτει ζυιὲ κατὰ δε τὸ αψνδ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ αὐτῆς ἀνεκαίνισθη ὑπὸ τοῦ Πελαγίου,

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓνα φοβερώτατον χάος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται κάτωθεν εἰς ἓνα βαθύτατον λάκκον, ὅπου διαβαίνει ἐκεῖ πλησίον τῆς Μονῆς· εἰς αὐτὸ δὲ τὸ χάος, ὅχι μόνον νὰ πέσῃ τινὰς δὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸν οὔτε σῶμα, οὔτε πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ στοχασθῇ μόνον τὰ κάτωθεν δὲν ὑποφέρει τὸν φόβον, καὶ φεύγει ὀπίσω ὅλος ἔντρομος. Μίαν φορὰν λοιπὸν, κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ γίνεται ἡ Σύναξις τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἔτυχε νὰ στέκῃ ἐκεῖ πλησίον μία γυναῖκα ἐνὸς ἱερέως, ᾗτις ἐβαστοῦσε καὶ ἓνα μικρὸν τῆς βρέφος εἰς τὰς χεῖρας· ἀπὸ δὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐμποδισθεῖσα, ἐγκρεμίσθη εἰς ἐκεῖνο τὸ θανατηφόρον χάος ὁμοῦ μετὰ τὸ βρέφος, καὶ ἐκατήντησεν ἕως κάτω εἰς τὸν λάκκον. Ὡς εἶδε δὲ ὁ λαὸς τοῦτο, ἅπαντες ἐλυπήθησαν, ἔπειτα ἔτρεξαν ἀπὸ ἄλλο μέρος οἱ συγγενεῖς τῆς γυναικὸς, καὶ ἓνας ἱερομόναχος, διὰ νὰ εὕρῃ καὶ τὰ λείψανα τῆς τε γυναικὸς, καὶ τοῦ παιδιοῦ, νὰ τὰ κηδεύσουν ὡς ἔπρεπεν. Ἀλλὰ (εὐχαριστοῦμεν σοι Θεοτόκε), ὡς ἦλθον ἕως τὸν λάκκον (ὦ τοῦ θαύματος!) ὀρῶσι τὴν νομιζομένην τεθνηκυῖαν γυναῖκα, καὶ ἐκάθετο ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἔχουσα εἰς τὸ βυζίον τῆς τὸ μικρὸν αὐτῆς βρέφος, χωρὶς νὰ βλαφθῇ οὔτε αὐτὴ, οὔτε τὸ αὐτῆς βρέφος· καὶ παραλαβόντες αὐτὴν ἦλθον ἐπάνω εἰς τὴν Μονήν· ἐρωτωμένη δὲ πῶς ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς, ἔλεγεν, « Ὡς ἔπεσα κάτω εἰς τὸν κρημνὸν, ἄλλα δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ, παρὰ τοῦτο, « Παναγία μου Προυσιώτισσα βοήθησόν μοι » καὶ οὕτως ἡ Κυρία Θεοτόκος με ἐφύλαξε καθὼς βλέπετε, καὶ ἐμένα καὶ τὸ παιδάκι μου. » Ὁ δὲ λαὸς ἐδόξασε τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, καὶ ἅπαντες ἔλεγον, ἀληθινὰ μεγάλη εἶναι ἡ χάρις τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ· τῶρα ἴδομεν ὀφθαλμοφανῶς τὰ ὅσα εἰχομεν ἐξ ἀκοῆς. Ὅθεν ἔγεινε χαρὰ μεγάλη διὰ τὸ παρὸν θαῦμα εἰς ὅλον τὸν λαὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τόσον ὥ-

στε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐτρόμαξαν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ μέγιστον θαῦμα κηρύττεται ἀπὸ τοὺς αὐτόπτας ἕως τῆς σήμερον, καὶ περὶ τούτου ἀρκεῖ τοσαῦτα, προσέχετε ὁμῶς καὶ εἰς ἕτερον.

Ὁ ζηλωτὴς τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου παππα Παλάγιος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ἠβουλήθη νὰ βάλῃ νερόν νὰ εὕρισκεται μέσα εἰς τὴν Μονήν, πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν. Ὅθεν ἔβαλε σκοπὸν νὰ κάμῃ μίαν στέρναν ἐμπροσθεν τοῦ Νάρθηκος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς ἐκείνην νὰ φέρῃ μετὰ τέχνην, ἓνα ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον πηγαίνει ἐξωθεν τῆς πόρτας· καὶ διότι ἦτον ὀλίγον καὶ ἐκεῖνο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θερούς, διὰ τοῦτο νὰ βάλῃ κανέλαν εἰς τὴν στέρναν, νὰ τὸ συνάζῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ ὑπηρετοῦνται οἱ ἀδελφοί, ὅταν θέλουν, καὶ πάλιν νὰ τὸ σφαλῶν. Μετὰ τοιοῦτον λοιπὸν σκοπὸν, ἔβαλε μαστόρους καὶ ἐδοῦλεuan μετὰ μεγάλους κόπους τὴν σκληρὰν ἐκείνην καὶ στερεὰν πέτραν· (διότι τόπον μετὰ χώμα δὲν ἔχει, ἀλλὰ εἶναι ὅλος ὁ τόπος πετρώδης.) Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκάθησαν οἱ μαστόροι ἐκεῖνοι ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἐδοῦλεuan τὴν στέρναν, διὰ νὰ φάγουν φωμί. πρῶτος δὲ τούτων ἦτον ὁ ἐξ Ἀλβανιτίας Μαστρονᾶνος. Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἔτρωγαν, λέγει ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, μετὰ ἐπόνεσαν τὰ χέρια σήμερον κτυπώντας τὴν πέτραν· ὁ ἄλλος ἔλεγεν, ἐμένα αἰμάτωσαν. Ἐνα δὲ παιδίον, μαθητὴς αὐτῶν, λέγει ἀδοτῶν, ἐγὼ σήμερον ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμούμουν, ἦλθε μία γυναῖκα καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ δεξιὸν μέρος νὰ κτυπήσετε, καὶ ἐκεῖ θέλει ἔβγῃ νερόν, καὶ πλέον δὲν κοπιᾶτε ὑστερον· οἱ δὲ ἐπεριγελοῦσαν τὸ παιδίον λέγοντες, πολλὰ βλέπεις ἐσὺ, εἰς τὸν ὕπνον σου, ἀλλὰ δὲν γίνονται ὅταν ἐξυπνίσῃς, καὶ ἄλλα ὁμοία· τὸ δὲ παιδίον ὡς ἐντρεπόμενον αὐτῶν τὰ λόγια, ἐσυκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν πρὶν νὰ συκωθῶν αὐτοὶ, καὶ κατέβη νὰ σκάπτῃ ὡς πρότερον· ἀφοῦ δὲ τυχὼν ἐκτύπησεν ἐκεῖ εἰς τὸ

δεξιὸν ἐκεῖνο μέρος, εὐθὺς (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐβγήκε νερὸν γλυκύτατον, καὶ τρέχει ἕως τὴν σήμερον. Ὅθεν βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἅπαντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ οὕτω ἔκαμαν τὴν ἔσω βρύσιν, καθὼς φαίνεται, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὠφελεῖ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ θερμασίαν, ὅταν τὸ πέρνουν μὲ εὐλάβειαν. Ἠκολούθησε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1764, Ἰουλίου 29· ἡμέρα εἰς ὥρα γ'. τῆς ἡμέρας.

Τὸ αὐτὸν δὲ καιρὸν ἓνας νέος, υἱὸς πλουσίου τινὸς ἐκ χώρας Μεσολογίου ἐδαιμονίζετο· τὸν ὁποῖον ἔφερον οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ ἰατρευθῇ, ἔπειτα νὰ μείνῃ εἰς τὸ Μοναστήριον νὰ γένη καλόγηρος. Τοιοῦτον δὲ φοβερὸν δαιμόνιον εἶχεν, ὥστε μὲ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος ὠμιλοῦσεν αὐτὸ ἔσωθεν, καὶ πολλάκις ἐφάνερωνεν εἰς τοὺς παρόντας τὰ μακρὰ καὶ ἀπόντα. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐβουλήθησαν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς νὰ στείλουν εἰς τὸν σοφώτατον Ἀναστάσιον Γόρδιον, νὰ τὸν ἐρωτήσουν, νὰ ἰδοῦν τί τοὺς συμβουλεύει περὶ τούτου. Ὅθεν ἓνας νέος, Δημήτριος ὀνόματι (1), ὡς φίλος τοῦ πατρὸς τούτου τοῦ πάσχοντος, ὑπῆγε μόνος του εἰς τὸν Γόρδιον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ὁ δὲ σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ τῶντι διδάσκαλος, ἀπεκρίθη Εὐαγγελικῶς εἰς αὐτόν, καὶ εἶπε μὲ πρῶτον λόγον « Τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ». Ἀφοῦ δὲ ἐγύρισε ὁ ῥηθεὶς Δημήτριος ὀπίσω, πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μονήν, ἐβγήκεν ὁ δαιμονιζόμενος ἀπὸ τὸ Κελλίον τῶν ἀσθενῶν, καὶ λέγει εἰς τοὺς πατέρας « Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐστείλετε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ ἐμένα,

(1) Ὁ Δημήτριος οὗτος, ἦτον ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ μετὰ τὸν Πελάγιον ἡγουμένου αὐτοῦ μακαρίου Παπᾶ Ἰωάν, τοῦ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος Ἱερατοῦ μετωνομασθέντος ὑστερον.

κάτω εἰς τὸν ποταμὸν εἶναι ὅπου ἔρχεται, καὶ ἐβγάτε νὰ τὸν ἐρωτήσετε νὰ ἰδῇτε τί τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ χαίμενος διὰ λόγου μου ». Αὐτὰ ἔλεγε τὸ δαιμόνιον. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἦλθε καὶ ὁ Δημήτριος, οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἠπόρησαν εἰς τὸ τοιοῦτον. Μετὰ ταῦτα ἐποίησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ διδασκάλου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον καὶ πρῶτον μὲν ἐβάλαν δίαιταν εἰς τὸν πάσχοντα τὴν πανθοκτόνον καὶ δαιμονοκτόνον νηστείαν, καὶ τοῦ ἐδίδαν κάθε τρεῖς ἡμέρας ὀλίγον ψωμί, καὶ νερὸν, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἕως ὅτου ἐφθάρη ὅλον τὸ πρῶτον κάλλος τοῦ σώματός του. Ἐπειτα τὸν ἐπρόσταξαν ὅταν ἔχῃ ὀλίγον τὸν νοῦν του νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐν ἀδιστακτῇ καρδίᾳ, καὶ πίστει, ποιοῦντες καὶ αὐτοὶ παρακλήσεις ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ κατὰ δύναμιν. Ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν, χάριτι τῆς Θεοτόκου, ἡλευθερώθη τελείως ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον δαιμόνιον, τόσον ὥστε ἔγεινεν ἓνας φρονιμώτατος καὶ στοχαστικώτατος ἄνθρωπος. Ὑστερον ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ ὑπανδρευθῇ. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔκαμεν ἀφ' ἐσπέρας ἔτοιμα τὰ βουῇά του, καὶ δύο μουλάρια, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ πρωί. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ἐπίασεν ἓνα δεινὸν κόψιμον τῆς καρδίας, καὶ ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του παρέδωκε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπῆλθε εἰς τὴν ἄλλην πατρίδα τὴν αἰεὶ διαμένουσαν (οἷς κρίμασι Κύριος μόνος οἶδεν) ἡμεῖς δὲ ἅς διηγηθῶμεν καὶ ἕτερον θαῦμα.

Εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἀποκούρου τινὲς λησται, ἐπῆραν ἓνα αἰχμάλωτον, Ἰωάννην ὀνόματι. Ὅταν δὲ τὸν ἐπῆγαν εἰς τόπον μακρυνὸν καὶ ἀπόκρυφον, ἤρχησαν νὰ τὸν τυραννοῦν, καθὼς οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι εἰδολωλάτραι τοὺς χριστιανούς, ζητοῦντες ἀπὸ αὐτὸν γρόσια καὶ φλωρία. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτεῖς, παρακαλῶ σας ὦ ἀδελφίᾳ μου, φθάνου-

σιν ὅσα πάσχομεν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀλλοπίστους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπεν ἐσεῖς μάλιστα νὰ μᾶς φυλάγετε, καθότι εἴθε καὶ ἐσεῖς χριστιανοί, καὶ εἴμεθα εἰς μίαν κολυμβήραν βαπτισμένοι· παρακαλῶ σας, λέγω, λυπηθῆτέ με τὸν ταλαίπωρον δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω πλοῦτον καὶ γρόσια, καθὼς ἐσεῖς λέγετε· εἰδὲ καὶ σᾶς εἶπε κἀνένας ὅτι ἔχω ἐγὼ βίον καὶ πλοῦτον, ἐκεῖνος βέβαια φαίνεται πῶς με ἔχθραν ὠμίλησε κατ' ἐμοῦ. Τοιαῦτα ἔλεγεν ὁ αἰχμάλωτος. Οἱ δὲ κλέπται ἔλεγον αὐτῷ· ἡμεῖς Χριστὸν καὶ Παναγίαν ἐδῶ εἰς τὰ βουνα δὲν ἠξέυρομεν, μόνον φέρε τὴν ἐξαγορὰν τὰ ὀκτακόσια γρόσια διὰ νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωὴν σου, διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἄρκον, καὶ χωρὶς γρόσια σκλάβον δὲν ἀπολύομεν. Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· ἔχω ἓνα ἀλογον, τὸ ὁποῖον ἢ πάρτετέ το, ἢ σᾶς δίδω ὁμολογίαν πῶς σᾶς χρεωστῶ ἑκατὸν γρόσια ἕως νὰ τὸ πωλήσω νὰ σᾶς τὰ δώσω, καὶ ἀφήσατέ με παρακαλῶ. Οἱ δὲ, ὡς θηρία ἄγρια, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῶν εἰς τοῦτο, ἐπρόσταξεν ὁ πρῶτος εὐθύς, καὶ ἔδεσαν αὐτὸν ὀπισθάγκωνα εἰς ἓνα ἔλατον τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ. Τὴν δὲ νύκτα ἐκείνην δὲν ἀπεκοιμήθη τελείως, ἀλλὰ ἐπαρακαλοῦσε τὴν Παναγίαν **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ** νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Κοντὰ δὲ εἰς τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθη ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ βλέπει μίαν γυναῖκα καὶ τοῦ λέγει· Συκωσου ἄνθρωπε τί κάθεσαι; ὁ δὲ ἐξύπνησεν εὐθύς καὶ βλέπει, ὅτι ἦτον λυτὸς ἀπὸ τὰ σχοινία, οἱ δὲ κλέπται μερικοὶ ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ, μερικοὶ δὲ ἐκοιμῶντο. Ὅθεν φεύγει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφθασε εἰς τὸν γέροντα Παππᾶ Πελάγιον, καὶ ἐδηγῆθη εἰς αὐτὸν ἅπαντα, καὶ πῶς ἡ Κυρία Θεοτόκος τὸν ἐλευθέρωσεν. Οἱ δὲ κλέπται ἐκεῖνοι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἐσκοτώθησαν ὅλοι ἀπὸ τοὺς φύλακας, καὶ οὕτω ἔχασαν καὶ τὴν μίαν ζωὴν, καὶ τὴν ἄλλην, διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξαν, καὶ

διὰ τὴν ἄρνησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν. Ἡμεῖς δὲ εἰς ἑτερον θαῦμα ἄς ἐπανέλθωμεν.

Μιᾶς γυναικὸς ἐκ τοῦ μικροῦ χωρίου ὀνόματι Χαίδος, ἔτυχε καὶ ἐπάρθη τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἐν ᾧ μὲν ἦτον ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν ἔβλεπεν ὀλίγον, ἀπερνώντας δὲ τὸ δειλινόν, δὲν ἔβλεπε παντελῶς· καὶ ἂν κατὰ τύχην εὐρίσκετο ἔξω εἰς κἀνένα μέρος, ἦτον ἀνάγκη νὰ τὴν φέρουν χειραγωγουμένην εἰς τὸν οἶκόν της. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν· ἦτοι κατὰ τοὺς 1786: Νοεμβρίου 18: ἔτυχε νὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὕτη εἰς ἓνα της χωράριον, ἐνθα ὁ τόπος λέγεται Κερασία, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἦλθεν ἡ ὥρα πρὸς τὰς ὀκτῶ της ἡμέρας, πλέον δὲν ἔβλεπεν οὔτε οὐρανόν, οὔτε γῆν, ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἦτον ἐκεῖ. Ὅθεν τὴν ἐπῆρεν ἓνα παιδίον ἀπὸ τὰς χεῖρας νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν της· ἐν δὲ τῇ ὁδῷ προσέκρουον οἱ πόδες αὐτῆς εἰς τοὺς λίθους, καὶ πολλάκις ἔπεφτε προύμητα. Λοιπὸν ἔκλαιε μὲ μεγάλους ἀναστεναγμοὺς, ὡς ὁ ποτὲ ἐκεῖνος τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου, τόσον, ὥστε καὶ τὸ παιδάριον ἐκεῖνο πολὺ τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐδάκρυεν. Ἐκεῖ δὲ εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἐκάθισαν διὰ νὰ ξεκουρασθῶν, λέγει ἡ πάσχουσα μὲ μίαν λυπηρὰν φωνήν. «Κυρία μου καὶ Δέσποινα Θεοτόκε, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς, παρακαλῶ σε δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἀξιώσόν με νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν σου Εἰκόνα τὴν **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ**. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) ὡς ἂν εἶπε τὸν λόγον, εὐθύς λέγει τοῦ παιδὸς, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ τὴν ὀδηγῇ ὡς πρότερον, ἄφες με, τέκνον μου, διότι ἐγὼ τώρα βλέπω καλῶτατα. Καὶ οὕτω ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν της χωρὶς νὰ τὴν ὀδηγῇ τινὰς, δοξάζουσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, καὶ τὴν Πανάχαρτον Θεοτόκον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνθα προείπομεν, ὅπου ἤκουσε τὴν φωνὴν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος ἄρχων, ὁ ὁποῖος εἶχεν

ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ὁ ὄντως ζηλωτὴς τῆς ὁδοξίας, ἀνάμεσα εἰς δύο ἄβυθους, ὅπου διαβαίνει ὁ ποταμὸς, καὶ πλησίον ὁ δρόμος, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς ὕψος ἰκανόν, εἶναι ἓνας **ΑΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΣ ΤΥΠΟΣ** ὡς τῆς Θεοτόκου, σχεδιασμένος εἰς μίαν μεγάλην ρίζι-
μαίαν ἐξώπετραν, διὰ τὸν ὅποιον πολλοὶ μὲν, πολλὰ λέ-
γουσιν. Ὅτι δὲ εἶναι ἀχειροποίητος, ὅχι μόνον οἱ χρι-
στιανοὶ τὸ ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ
ἄθεοι, διότι πείθει τὸν καθ' ἓνα αὐτὴ ἡ αἴσθησις· πλὴν
δὲν εἶναι ζωγραφία μὲ χρώματα, ἀλλὰ μόνον σχέδιον φαί-
νεται μὲ κάποια μελανώματα, ὡς ἂν φυσικὰ τῆς αὐτῆς
πέτρας. Εἶναι δὲ ἀπαράλλακτον τὸ σχέδιον τοῦτο ὡς ἂν
ἐκείνην τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ὀνομάζο-
μεν τοῦ Κύκκου, γύροθεν δὲ αὐτῆς φαίνονται καὶ ἄλλα
τινὰ τοιαῦτα σχέδια, ὡς τάγματα Ἀγγέλων. Συνήθειαν
λοιπὸν ἔχουν οἱ χριστιανοί, ὅταν διαβαίνουν ἐκεῖθεν ὑ-
ποκάτω, προσκυνοῦν ἕως ἐδάφους τῆς γῆς μὲ πολλὴν
εὐλάβειαν, καὶ ὀνομάζουσι τὸν τόπον **ΤΥΠΩΜΑ ΤΗΣ**
ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, μ' ὅλον ὅτι τῆς Προυσιωτίσσης ἡ
Θεῖα Εἰκὼν ἔχει τὸ σχῆμα τῆς Εἰκόνης, τὴν ὁποίαν ὀ-
νομάσαμεν Θεοτοκίον, τοῦτο δὲ ἔχει τὸ σχῆμα τῆς τοῦ
Κύκκου Εἰκόνης ὡς εἵπομεν. Ἄς ἰδῶμεν ὅμως καὶ τὰ
θαύματα τὰ ὅποια γίνονται καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ **ΤΥΠΟΥ** ἐπὶ
ὀνόματι τῆς **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ**.

Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ διαβαίνουν ἐκεῖ τινὲς Ἀλβανί-
ται, οἵτινες εἶχον μαζί τους καὶ μερικοὺς χριστιανοὺς
Ἐρχόμενοι δὲ ἕως αὐτοῦ ὅπου εἶναι ὁ ῥηθεὶς **ΤΥΠΟΣ**
καθὼς ἐπήγγαζαν ἐμπροσθεν τῶν μουλαρίων οἱ χριστι-
ανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν, τὸ ὄνομα τῆς Θεοτό-
κου ἐπικαλούμενοι, καθὼς εἶχον συνήθειαν, ἓνας δὲ τῶν
Ἀγαρινῶν ἐκείνων ὀνόματι Μάλιος, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐπίθε-
τον Κούδας (1), καθὼς ἐχθρὸς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως,

(1) Κούδουσις, λέγεται ἓνα χωρίον τῆς Ἀλβανίας, ἀπὸ τοῦ ὁ

ἀφ' οὗ εἶδε τοὺς χριστιανοὺς ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἐπρο-
σκύνησαν τὸν ἱερόν ἐκεῖνον **ΤΥΠΟΝ**, τοῦ ἐκκακοφάνη-
καὶ ὅχι μόνον αὐτοὺς ὕβρισεν, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεοτόκον
μεγάλως ἐβλασφήμησεν. Ὅθεν εὐθὺς ἤρπεν αὐτὸν ἡ Θεῖα
δίκη, καὶ ὡς καθὼς εἶπε τὸν λόγον, νὰ καὶ ἔρχεται ἀο-
ράτως μία πέτρα μικρὴ ὡς καρύδιον, καὶ ἐκτύπησεν αὐ-
τὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέρρηξε τὴν μιαν-
ράν του ψυχὴν. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες οἱ παρευρεθέν-
τες ἐξέστησαν, καὶ οἱ μὲν ὁμόπιστοι καὶ σύντροφοι τοῦ
ἀποθανόντος βλασφήμου ἐτρόμαξαν, καὶ ἐφοβήθησαν
σφόδρα, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐδόξασαν τὴν Κυρίαν Θεοτό-
κον, καὶ τὸ θαῦμα κηρύττουσι μεγαλοφώνως μέχρι τῆς
σήμερον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον παρὼν καὶ ὁ προειρημένος
Δημήτριος. Ἄλλ' ἀκούσατε καὶ ἕτερον πλεον μεγάλη-
τερον.

Τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐρχόμενος ἕως εἰς αὐτὸν τὸν τό-
πον ὅπου εἶναι ὁ **ΤΥΠΟΣ** νὰ περάσῃ διὰ τὸ Βραχώριον
ἓνας Ἑβραῖος, ἰδοὺ καὶ περικυκλῶνεται ἀπὸ ἓνα φόβον,
καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀκούει καὶ μίαν ἀόρατον φωνὴν, ἥτις ἔ-
λεγεν αὐτῷ, Θεοκτόνε Θεοκτόνε! Ὁμοῦ δὲ βλέπει καὶ
πεύτουν καὶ πέτραις ἄνωθεν διὰ νὰ τὸν κτυπήσουν, ταῖς
ὁποῖαις ἐβλεπε καὶ ἐξέκοβαν μοναχαῖς τῶν ἀπὸ τὸν βρά-
χον ἐκεῖνον. Ὁ δὲ, ἐντρόμος γενόμενος, λέγει ἐν αὐτῷ·
ἐπειδὴ καὶ τοιοῦτος εἶμαι, ἀποφασίζω ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ
βαπτισθῶ καὶ νὰ μετανοήσω. Καὶ οὕτω λοιπὸν ἡλευθε-
ρώθη τοῦ κινδύνου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν εἰς Βραχώριον,
καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μωρέα καὶ ἐβα-
πτίσθη· ἔπειτα ἔφυγεν ἐκ τοῦ Μωρέως, καὶ ἐπῆγεν εἰς
τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἔγεινε Μοναχὸς εἰς τὴν μεγίστην
Λαύραν μετονομασθεὶς Ἰωσήφ, ὃν καὶ ἡμεῖς εἶδομεν, καὶ

ποῖον ἦτον καὶ οὗτος ὁ βλάστημος, διὰ τοῦτο εἶχε καὶ ταύτην
τὴν ἐπωνυμίαν.

μοναχὸς τοῦ μᾶς ὁμολόγησε τὸ ἄνωθεν θαῦμα, τὸ δὲ ποῖον τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐβαπτίσθη. Προσέχετε δὲ εἰς ἕτερον θαῦμα τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ.

Ἐνας καρaboκῦρης ταξειδεύοντας μὲ τὸ καράβι τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔτυχεν εἰς ἓνα μέρος, καὶ ἐκάθησε τὸ καράβι εἰς μίαν ξέραν, καὶ διότι ἦτον ὁ καιρὸς ἀχαμνός, ἐκινδύνευεν εἰς ὀλίγην ὥραν τὸ καράβι νὰ συντριφθῇ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅλοι νὰ πνιγούν. Ὅθεν ἐκλαίον ὅλοι καὶ ᾠδύροντο εἰς τὴν συμφορὰν, ἣ ὁποία τοὺς ἦρε, διότι ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐκεῖ δὲ ἔτυχεν ἓνας σύντροφος τοῦ Καρaboκῦρου εὐλαβῆς, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον Νικόλαος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τρέχει παρευθὺς καὶ λέγει τοῦ Καρaboκῦρου, ἐὰν δὲν παρακαλέσῃς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ, τὴν ὁποίαν ἠξεύρω ἐγὼ διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅλοι ἐδῶ ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν εἰς ὀλίγην ὥραν. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) εὐθὺς, ἀφοῦ ὁ Καρaboκῦρης ἐπεκαλέσθη καὶ ἐκραξεν εἰς βοήθειαν τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐσυκώθη τὸ καράβι καὶ ἐκίνησεν, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς εἶδεν ὁ τε Καρaboκῦρης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, οἵτινες καὶ ᾠδὸν ἔφερον ὑστερον, ἐν χρυσοῦν μικρὸν κόσμιον, ἔχον σχῆμα Καρaboκῦρου, πρὸς εὐχαρησίαν τοῦ θαύματος.

Ἐνα ἀνδρόγυνον ἐκ τῆς Καρπενήσου εἶχε λύπην μεγαλωτάτην· διότι ὅσα παιδιά καὶ ἂν ἐγεννοῦσαν, ὅλα ἀπέθαιναν. Ὅθεν ὡς φρόνιμοι καὶ εὐλαβεῖς, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπάγουν εἰς μαγείας καὶ γοητείας, καθὼς πηγαῖνον τινὲς μωροὶ καὶ ἀνόητοι, καὶ παραδίδονται εἰς τὸν διάβολον χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ταλαίπωροι. Οὗτοι λέγω δὲν ἔκαμαν οὕτω, μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ἐπαρακίνησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ αὐτοὶ ὡς πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ θεοσεβέστατοι ἔρριψαν ὅλην τοὺς τὴν ἐλπίδα εἰς

τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ, καὶ εἶπον, ὅπως ὀρίζει αὕτη ἡ Κυρία, οὕτω ἂς ἀμὴ εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς ὅμως εὐχαριστοῦμεθα νὰ ἀποθάνωμεν χωρὶς κληρονόμον καὶ παιδιά, πάρεξ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ διαβόλου. Ὅθεν ἡ Κυρία Θεοτόκος κατὰ τὴν πίστιν τῶν εὐλογημένων τούτων χριστιανῶν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν εἰς αὐτοὺς, καὶ πλέον δὲν ἐλυπήθησαν ὡς τὸ πρότερον. διότι, τὰ μὲν παιδιά αὐτῶν ἐζούσαν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, αὐτοὶ δὲ ἐπῆγαιναν τὸν κατ' ἐκαστον χρόνον, καὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο παρρησία ἐκήρυττον.

Μία γυνὴ ἐκ τῆς αὐτῆς Κωμοπόλεως Καρπενήσου, Χρυσάφω τὸ ὄνομα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πανηγύρεως, ἐκίνησε καὶ αὕτη μὲ ἄλλους πολλοὺς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔχουσα καὶ βρέφος μικρὸν, Δημήτριον τὸ ὄνομα (ὅστις καὶ διδάσκαλος ἔπειτα ἐχρημάτισε τῆς ἐν Καρπενήσιῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς, Παπαδημήτριος Χρυσάφης ὀνομαζόμενος). Φθάσασα λοιπὸν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὸ τύπωμα τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἀναβαίνει ὁ δρόμος, καὶ εἶναι κρημνὸς μεγαλωτάτος, συνερῆε αὐτὴ τοῦ μισοκάλου, ἐκύλισε τὸ ζῶον μὲ τὸ βρέφος καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸν ποταμόν· τόσον δὲ ὕψος εἶναι ἐκεῖ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ παρεικάσῃ τις. Ἡ μήτηρ λοιπὸν τοῦ παιδίου καὶ οἱ σὺν αὐτῇ, θρηνήσαντες γοερώς, ἐπανεστρεψαν τὸν δρόμον τοὺς διὰ νὰ καταβούν εἰς τὸν ποταμόν, ἵσως καὶ εὕρωσιν ὀλίγον μέρος λειψάνου· καὶ καταβάντες, (βαβαὶ τῶν παραδόξων τερατουργημάτων σου Δέσποινα) εὗρον τὸ τε ζῶον ὑγιὲς, καὶ τὸ βρέφος ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καθήμενον, καὶ παίζον. Ἐφρίξαν λοιπὸν οἱ ὁρῶντες τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐδόξασαν τὴν Πανυπέραγνον Δέσποιναν.

Εἰς τὴν αὐτὴν Κωμόπολιν τοῦ Καρπενήσιου ἦτον τις Ἰερεὺς, τὸ ὄνομα Δημήτριος, Οἰκονόμος τὸ ἐπάγγελμα,

ἀνὴρ φιλάρετος, καὶ πολλὰς χάρις ἐστολισμένος, οὗτος εἶχε μίαν θυγατέρα, Αἰκατερίνην ὀνόματι, ἥτις οὐκ οἶδα ὅπως ἔχασεν ἡ δυστυχὴς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της· τὴν ὁποίαν βλέπων ὁ φιλόποις πατήρ, οὕτως ἐλεεινῶς ἔχουσιν, τὴν ἔστειλε μετὰ πίστεως διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ πρὸς θεραπείαν τοῦ πάθους της, καὶ ἅμα ὁποῦ ἡσπάσατο τὴν ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μετὰ πίστεως θερμὴν καὶ δάκρυα, (Ὡ τῆς ταχείας σου ἀντιλήψεως Ὑπέραγνε Δέσποινα) παρρηθὺς ἔλαβε τὴν υγείαν της τελειώτατα, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν οἶκόν της μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ὑμνοῦσα καὶ δοξάζουσα, τὴν ταχεῖαν καὶ ἄμισθον θεραπεύτριαν.

Κοντὰ εἰς τὸ Καρπενήσιον εἶναι μία μικρὰ χώρα, Μεζήλου ὀνόματι, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ἕνας Ἱερεὺς, Γεώργιος τὸ ὄνομα, ὅστις ἀπελθὼν εἰς ξενιτεῖαν, καὶ ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ πλοῖον, κατὰ τοὺς 1878: ἀπὸ φουρτοῦναν μεγάλῃν, ἔπεσεν ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, ἄλλο δὲν ἐπρόφρασε νὰ εἰπῇ, παρὰ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ, σῶσόν με τὸν ταλαίπωρον. Καὶ ταῦτα φωνήσας, ἐβυθίσθη εἰς τὰ κατώτατα τῆς θαλάσσης (ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασιῶν σου Δέσποινα Θεοτόκε, προσθάνεις γὰρ ταχύτατα ἐν γῇ, καὶ ἐν θαλάσσῃ) ἔξαφνα καὶ παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, πάλιν εὐρέθη ἔσω εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ καταλάβῃ οὐδὲ αὐτὸς, τὸν τρόπον ὅστις καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς παραδόξου ταύτης ἐλευθερίας του, ἔφερεν εἰς τὴν Μονὴν δύο βόδια, ὡς δῶρον, τῇ Θεοτόκῳ, διακηρύττων τοῖς πᾶσι, μεγάλη τῇ φωνῇ, τὸ ξένον τοῦτο θαῦμα.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαυμάσιον, οὐχ ἥττον κατώτερον τῶν ἄλλων, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς 1788 Ἀυγούστου 18 ἔδειξεν εἰς ἕνα ἀσεβῆ αὐτὴ ἡ Κυρία Θεοτόκος, διὰ νὰ καταλάβουν, ὡς φαίνεται, ἅπαντες τὰ μεγαλεῖά της, οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς. Ἀποστα-

λαίς παρὰ τῆς ἐξουσίας ἀσεβῆς τις Μαχμοὺτ Γαρδικῆς τὸ ὄνομα ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν πρὸς φύλαξιν, καὶ ζητήσας κονάκι, τοῦ ἡτοίμασαν ἀντίπερα εἰς τὸ Κοιμητήριον, καὶ μετὰ τὸ νὰ ἦτον ὁ καιρὸς καλοκαίρι ἐκοιμήτο ἐξω μετὰ τινος ἄλλου, καὶ ἐκεῖ κοιμώμενος μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξύπνησε, καὶ βλέπει ὀφθαλμοφανῶς (ὦ ξένου θεάματος!) ἕνα στύλον πύρινον ἀπὸ τὸν Κουμπέν τοῦ καθολικοῦ, ὅστις ἐφθάνεν ἕως τὸν οὐρανόν, δι' ὃ ἐφρίξε μεγάλως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐτι ζῶν, τοῖς πᾶσι διακηρύττει. Παρόμοιον τοῦτο τὸ θαῦμα μετ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀγίας της Εἰκόνης, ἵνα δείξῃ, ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἐνεργουσα τὰ τοιαῦτα παράδοξα, καὶ ἵνα βλέποντες καὶ οἱ ἀσεβεῖς μὴ ἐπηρεάζωσι τὸ θεῖον της οἰκητήριον, ἀλλὰ μάλιστα φρίττοντες καὶ εὐλαβοῦμενοι νὰ τὸ διατηρῶσι.

Ἐνας χριστιανὸς ἀπὸ τὸ Ζητούνιον, Δῆμος τὸ ὄνομα του, εἶχε μίαν θυγατέρα Ἑλένην ὀνόματι, ἡ ὁποία ἐσεληνιαζέτο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον. Ἀκούσας δὲ ὁ πατήρ αὐτῆς περὶ τῶν μεγίστων θαυμασιῶν τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ Θεοτόκου, ἐπῆρε τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῆς τῆς Θεοτόκου διὰ νὰ ἰατρευθῇ. Ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ μὲν νεάνις, χόριτι τῆς Θεοτόκου ἔλαβε τὴν θεραπείαν της, καὶ ἡλευθερώθη τοῦ δαίμονος, ὁ δὲ ῥηθεὶς Δῆμος, ὁ ταύτης πατήρ, ἐπῆρε δύο ἄλογα τὰ ὁποῖα εἶχε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πανηγυριν τῆς Θεοτόκου μετὰ σκοπὸν, τὸ μὲν ἕνα ἄλογον νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὴν Μονὴν πρὸς εὐχαριστίαν τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του, τὸ δὲ ἕτερον, διὰ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν Μονὴν, ἀλλάξε τὸν πρῶτον θεῖον σκοπὸν καὶ ἡβουλήθη νὰ πάρῃ ὀπίσω πάλιν καὶ τὰ δύο ἄλογα. Ὅθεν ἀκούσατε τί παθαίνει διὰ τὴν αὐθάδειαν, καὶ ἀχαριστίαν του. Πλησίον εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος, τὸ ὁποῖον προείπομεν, πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος

εἶχε δεμένα τὰ δύο ἄλογα, καὶ ἀφοῦ ἐπῆγεν ἐκεῖ νὰ τὰ ὑπηρετήσῃ, ἐπεσεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο κάτω εἰς τὸν κρημνὸν ὁμοῦ μὲ τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἐτάξε πρότερον, καὶ πάλιν τὸ ἐμεταγνώμηνεν. Ὅθεν θαῦμα ἠκολούθει τῷ θαύματι, διότι τὸ μὲν ἄλογον παρευθὺς ἐσυντρίφθη εἰς κομμάτια, ὁ δὲ Δῆμος χάριτι τῆς Θεοτόκου ἐφυλάχθη ἀβλαβής. Ἀναβάς δὲ εἰς τὴν Μονὴν ἐκήρυττε μεγαλοφώνως εὐεργέτιδα τὴν λυτρωσαμένην αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Ταῦτα ἰδὼν ὁ λαὸς, ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον.

Κατὰ τοὺς 1790 ἓνα βρέφος μικρὸν ἀπὸ ἓνα χωρίον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Στράνωμα, ἐσεληνιαζέτο καὶ ἐταράττετο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ζαχάρω ὀνόματι, εἶχε λύπην ἀνείκεστον περὶ τούτου. Συμβουλευθεῖσα δὲ παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς, ἐπῆρε τὸ βρέφος, καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ προσπεσοῦσα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ πίστει θερμῇ ἔμπροσθεν τῆς θείας Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἔλαβε τὴν θεραπείαν εἰς τὸ βρέφος τῆς, διότι ἠλευθερώθη τελείως ἀπὸ τὸν σεληνιασμόν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς 1795 ἓνας δούλος τοῦ Μοναστηρίου, ἔτυχε συνεργείᾳ τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἐμποδισθεὶς, ἐκρημίσθη ἀπὸ ἓνα μέγαν καὶ θανατηφόρον ὕψος, ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ τοῦ κινδύνου.

Καὶ κατὰ τοὺς 1799, τὴν ἡμέραν ἐν ἣ γίνεται ἡ Σύναξις τῆς Κυρίας αὐτῆς Θεοτόκου, ἄλλη μία γυναῖκα ἀπὸ ἓνα μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον λέγεται Σοχώρια, ἐμποδισθεῖσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐπεσεν ἀντίπερα τῆς Μονῆς περισσότερον ἀπὸ πενήντα ὀργαῖς ὕψος, ὁμοῦ μὲ ἓνα μικρὸν τῆς βρέφος, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἡ δὲ πανάχραντος Δέσποινα ἐφύλαξεν αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος ἀβλαβὲς ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καθὼς καὶ τὴν προειρημένην Γυναῖκα τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐνθα προείπομεν, ὅτι ἐκρημίσθη ὁ ῥηθεὶς Δῆμος μὲ τὸ ἄλογόν του, ἐκ συνεργίας τοῦ πειρασμοῦ ἔτυχε καὶ κατὰ τοὺς 1800 καὶ ἐκρημίσθη ἓνα ἄλογον τινὸς χριστιανοῦ καὶ διότι εἶχεν ἐκεῖνος εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν, ἐφύλαξεν ἡ Θεοτόκος τὸ ἄλογόν του χωρὶς νὰ πάθῃ κακόν.

Ἀλλὰ καὶ ἓνας κατζίβελος. (1) ὁ ὁποῖος ἦτον ἄτεκνος, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀφοῦ ἤκουσεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀνατολικοῦ, ὅτι ἐδιηγοῦντο τινὲς χριστιανοὶ περὶ τῶν μεγίστων θαυμάτων τῆς ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ, εὐθὺς καὶ αὐτὸς ἐν ἀδιστάκτῳ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ λέγει. Κυρία ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ, παρακαλῶ σε νὰ δώσῃς καὶ ἐμένα τὴν εὐλογίαν σου διὰ νὰ ἀποκτήσω παιδίον, διότι καθὼς ἀκούω μεγάλη εἶναι ἡ χάρις σου εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὲ ἐπικυλοῦνται. Ὅθεν κατὰ τὴν αὐτοῦ αἴτησιν ἐγέννησεν υἱόν, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν ἔφερε καὶ αὐτὸς τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, τὸν ὁποῖον εἶδομεν καὶ ἡμεῖς κηρύττοντα τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1803 ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ 22. Προσέχετε δὲ καὶ εἰς ἕτερον

Μία Γυνὴ Καρπενησιώτισσα, παράλυτος οὖσα χεῖρας καὶ πόδας, καὶ οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ λογικοῦ τελείως στερημένη, φερθεῖσα κατὰ τοὺς 1805 παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς μὲ πίστιν ἀδίστακτον εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ, ὅχι μόνον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ πόδας ἰατρεύθη ἐκ τῆς παραλυσίας, ἀλλὰ καὶ τὸ λογικόν τῆς ἐπανήλθεν, καὶ ἔγεινε πλέον φρονιμωτάτη.

Ἀλλῃ μία νέα γυνή, ὀνόματι Ἑλένη, ἀπὸ ἓνα χωρίον Λάστοβον λεγόμενον, ἔχασε τὸ λογικόν τῆς, καὶ ἔγεινεν ἓνα θέαμα ἐλεεινὸν εἰς τοὺς ὁρῶντας· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς παρακαλέσασα τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ ἐν ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ καὶ πίστει, ἔλαβε τὴν θεραπείαν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

(1) Τουρκόγυφτος.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος, ἓνας χριστιανός, ὀνόματι Γεώργιος, ἀπὸ ἑνα χωρίον τοῦ Ξηρομέρου Παπαδάτες, λεγόμενον, ἦτον παράλυτος χεῖρας, καὶ πόδας. Κατὰ δὲ τοὺς 1807: ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ προσπεσὼν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας αὐτῆς Εἰκόνης ἐν ἀδιστακτῷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἔλαβε τὴν θεραπείαν του, καὶ ἀπῆλθεν ὑγιής εἰς τὰ ἴδια. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον φρικτὸν θαῦμα τοῦ ΤΥΠΩΜΑΤΟΣ, ὅπερ ἤδη νεωστὶ καὶ τοῦτο ἐγένετο, καὶ ὀφθαλμοφανῶς εἶδομεν.

Κατὰ τοὺς 1808: ἐν Μηνὶ Νοεμρ. 27: ἡμέρα ἐ. διαβαίνοντος τοῦ φύλακος (Ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς) τῆς ἐπαρχίας Σοβολάκ ἀπὸ τὸ χωρίον Καρυτζάν, καὶ λαβόντος μεθ' ἑαυτοῦ μερικοὺς χριστιανοὺς Καρυτζιώτας διὰ νὰ τὸν περάσουν εἰς τὸν ποταμόν, ἦλθον εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ εὐρίσκεται τὸ ἀχειροποίητον ΤΥΠΩΜΑ τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον προείπομεν καὶ οἱ μὲν Ἀλβανῖται διέβησαν, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν. Ἐνας δὲ Ἀλβανίτης Νταούτ ὀνομαζόμενος ἐστάθη ὀπίσω τῶν ἄλλων, καὶ ἰδὼν τοὺς χριστιανοὺς προσκυνοῦντας, εἶπεν, ὅτι νὰ οἱ ῥωμαῖοι προσκυνοῦν καὶ τὰ λιθάρια καὶ μετὰ τοῦτο, τῶν χριστιανῶν παρελθόντων, καθὼς ἐχθρὸς τῆς πίστεως ἐπῆγεν ὁ θεοκατάρματος ἐκείνης ὑποκάτωθεν τοῦ ΤΥΠΩΜΑΤΟΣ ἐπίτηδες, νὰ κάμῃ τὴν χρεῖαν του πρὸς ἀτιμίαν. Ἡ Θεοτόκος ὅμως μὴ ὑπομείνασα τὴν τοσαύτην ἀναισχυντίαν τοῦ βλασμήμου ἐκείνου, ἐξαπέστειλεν οὐρανόθεν ἄνθρωπον τινα ἀόρατον, ὁ ὁποῖος ἐλθὼν ὅπισθεν αὐτοῦ, καὶ γρόθον δοὺς αὐτῷ κατὰ Νώτων, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πατήσας δὲ αὐτὸν ὥραν ἱκανὴν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, καὶ μασιζῶν αὐτὸν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, εἶλκεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἵνα ῥίψῃ αὐτὸν ἔσω. Ὁ δὲ Ἀλβανίτης ὑπολαβὼν τὸν ἄνθρωπον ἀληθῆ, ἔσυρε τὸ σπαθί του ἀντιμαχόμενος, ἵνα κτυπήσῃ τὸν ἀόρατον, πρὸς τούτοις ἔρρι-

ψε καὶ ἓνα τουφέκι διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ δὲ ἀόρατος ἀφοῦ ἔδειρε καὶ ἔσυρε τὸν βλάσφημον ἕως πλησίον τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ ἔσω, πάλιν τὸν ἀφῆσε, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος. ἀκούσαντες δὲ οἱ σύντροφοι τοῦ βλασφήμου τούτου, καὶ οἱ χριστιανοὶ τὸν κτύπον τοῦ τουφεκίου ἐστάθησαν προσμένοντες αὐτὸν, ὁ δὲ μετὰ φόβου καὶ τρόμου φθάσας αὐτοὺς, ἐδιηγῆθη αὐτοῖς καταλεπτῶς τὰ πάντα, οἱ δὲ ἐθαύμασαν λίαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, καὶ ἐλθόντες ἔσω εἰς τὴν Μονὴν ὡμολόγησαν τῶν πατέρων ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀναιδὴς ἐκείνος βλάσφημος, ἔγεινεν κατάκειτος ἡμέρας τινάς, ἔπειτα διότι ἐγνώρισε τὸ σφάλμα του, ἐσυκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ὅπου ἐκείτετο, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τρώμος, καὶ λέγει ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ θείας Εἰκόνης, συγχώρησόν μοι Παναχία, διὰ τί σοῦ ἔπταισα. Ἐπειτα ἔρριψεν ἐκεῖ καὶ ἱκανοὺς παράδες, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεχώρησεν ἐκεῖθε. Τοῦτο τὸ θαῦμα, ὃχι μόνον οἱ χριστιανοὶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ αὐπτόπται ἀσεβεῖς τὸ ὁμολογοῦσιν ἕως τὴν σήμερον· τὸ ὁποῖον καὶ ἐσημειώθη αὐτολεξεῖ τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἠκολούθησε, παρὰ τίνος φιλευσεβοῦς ἐλλογίμου, ὅπου ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς τὴν Μονὴν παραδίδοντας ὀλίγα Γραμματικά. Καὶ περὶ μὲν τούτου, ἀρκεῖ τοσαῦτα. Ἄς διηγηθῶμεν δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος: ἦτοι εἰς τοὺς 1810 μαρτίου 11.

Ἐνας χριστιανός ἐκ τῶν χωρίων τῆς Αἰτωλίας, Μαμουτῆλ ὀνόματι, (κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος) ἐβγῆκεν ὀλίγον ἀπὸ τὰς φρένας του· τὸ ὁποῖον ἐπῆραν οἱ δύο του ἀδελφοὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑΝ, διὰ νὰ ἰατρευθῇ παρ' αὐτῆς. Ἐρχόμενοι δὲ ἕως ἀντίπερα τῆς Μονῆς, ὅπου καταβαίνει ὁ Αἰτωλικὸς δρόμος ἐκ τοῦ χαλικίου ὁρους, εἶδον τὸ Μοναστήριον. Ὅθεν ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν, ἐκεῖ ἐ-

στάθη καὶ ὁ πάσχων, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀδελφούς του·
 Ἰδοὺ με ὑπάγετε· οἱ δὲ εἶπον· ἰδοὺ εἰς τὴν Κυρίαν Θεο-
 τόκον σὲ ὑπάγομεν νὰ ἰατρευθῇς· δεήσου λοιπὸν καὶ ἐσὺ
 νὰ σὲ ἰατρεύσῃ ἡ Παναγία καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πρώτην
 σου κατάστασιν. Ὁ δὲ ἐστάθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἐπροσκυ-
 νοῦσε κατ' ἐνώπιον τοῦ Μοναστηρίου· ἀλλ' ὁ μισόλαλος
 καὶ φθονερός διάβολος μὴ ὑποφέρωντας τοῦτο, ἠθέλησε
 νὰ φονεύσῃ τὸν πάσχοντα, καὶ ἰδέτε τί κάμνει. Ἐκεῖ κα-
 θὼς ἐπροσκυνοῦσεν ὁ Μανουὴλ, ὡς τὸν ἐκούντισε τινὰς
 δοπισθεν, ἔπεσεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ κυλῶντας τὸν κατήφορον
 εἰς ἐκεῖνο τὸν κρημὸν, ὅπου ἦτον ἔμπροσθέν του, ἐκα-
 τήνησε κάτω εἰς τὸν λάκκον, ὅπου διαβαίνει πλησίον
 τοῦ μύλου τῆς Μονῆς ταύτης· τὸ ὅποιον διάστημα εἶναι
 περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ὀργάναις, δύσβατον πολ-
 λὰ καὶ φοβερόν· εἰς τὴν θέαν· οἱ δὲ ἀδελφοὶ του κλαίον-
 τες ἔλεγον Παναγία Θεοτόκε βοήθησον· ὥστε ἡ Κυρία
 Θεοτόκος ἐφύλαξε τὸν κρημνισθέντα Μανουὴλ ἀβλαβῆ
 ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Καταβαίνοντες λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ του
 ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους ὅπου ἔρχεται ὁ δρόμος εἰς τὸ Μονα-
 στήριον, ἦλθον πλησίον τοῦ μύλου ὅπου ἀποτελεῖται ὁ
 βράχος ἐκεῖνος, κλαίοντες καὶ ζητοῦντες τὸ λείψανον
 τοῦ ἀδελφοῦ των. Καὶ ἐκεῖ (ὡ τοῦ θαύματος) βλέπουν τὸν
 κρημνισθέντα ἀδελφὸν καὶ ἐκάθετο ὑγιῆς πλησίον τῶν ὑ-
 δάτων τοῦ λάκκου. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ὑγιῆ, ἐδόξασαν
 με μεγάλην χαρὰν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα
 τοῦτο ἀκαταπαύστως καὶ παρρησίᾳ κηρύττωσι.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἦτοι κατὰ τὰ 1810 ἐπέμφθη παρὰ τοῦ
 ἡγεμόνος τῶν Ἰωαννίνων εἰς Ταγματάρχης, Χασάνης
 Τομαρίτζας λεγόμενος, μετὰ πλῆθος στρατιωτῶν, εἰς τὰ
 μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Αἰτωλίας, διὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς
 ἐκεῖσε ἐπηρεάζοντας ληστές· ὅστις περιελθὼν τὰ παρά-
 λια τῆς Αἰτωλίας, ἔφθασεν εἰς τὰ ὀρεινὰ αὐτῆς μέρη, ὅ-
 που οἱ τῆς Μονῆς ποιμένες, εἶχον τὰ ποίμνια. Μαθὼν

λοιπὸν αὐτὸς παρὰ τινων, ἡ θελήσας νὰ προβάλῃ τὸ τοι-
 οῦτον χρηματισμοῦ ἔνεκεν· ὅτι οἱ πατέρες τῆς Μονῆς ἔ-
 δωκαν τροφὰς εἰς τοὺς ληστές, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν ὁ διώκων
 αὐτοὺς, ἔγραψεν εἰς τοὺς πατέρας ἕνα ἀπειλητικὸν γράμ-
 μα, καὶ μετὰ τὰς ἀπειλὰς ἐπρόσταξε τὸν Ἠγούμενον λέ-
 γων, νὰ μοῦ στείλῃς τὸν Καλόγητρον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος
 ἔδωκε τὰς τροφὰς, τὴν ὅποιον ἀφεύκτως θέλω φουρκίσει
 εἰς παράδειγμα τῶν ἄλλων σας· καὶ ἐν ταύτῳ θέλω ἔλ-
 θει εἰς τὸ Μοναστήριόν σας, νὰ τὸ κατακαύσω καὶ νὰ τὸ
 κρημίσω ἐκ τῶν θεμελίων, ἐσᾶς δὲ θέλω παιδεύσει ὅλους
 θανατηφόρος. Τότε ὁ Ἠγούμενος Νικόδημος καὶ οἱ περὶ
 αὐτὸν λαβόντες φόβον μέγαν, εἰδότες τὴν γνώμην αὐτοῦ
 ὥρμην λίαν καὶ ἀπάνθρωπον, καὶ μηδαμῶθεν ἀναμένοντες
 βοήθειαν, προσέδραμον μετὰ θερμῶν δακρύων ἔμπροσθεν
 τῆς τερατουργῆς Εἰκόνης τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ ἐν
 κατανύξει ψυχῆς ἔψαλλον τὴν παράκλησιν· ἀλλ' (ὡ τῶν
 θαυμασίων σου Μητροπάρθενε Δέσποινα, διότι ὑπακούεις
 ταχέως τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου
 τὸ ἅγιον) εὐθὺς πυρετὸς λαῦρος καταλαμβάνει τὸν δει-
 λαίον, καὶ πνεῦμα πονηρὸν κατέπνιγεν αὐτὸν τοσοῦτον,
 ὥστε οἱ περὶ αὐτὸν ἔκραζον ἅπαντες τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ
 « Ἀλλάχ, ἀλλάχ τὸ βακοῦφι δὲν τὸ ἔκαμε καμποῦλι ».
 Εὐθὺς λοιπὸν ἀπολύουσι δώδεκα κριοὺς τοὺς ὁποίους εἶ-
 χον ἐκ τῶν προβάτων τῆς Μονῆς διὰ φαγητόν, καὶ ὅχι
 μόνον δὲν ἐπείραξαν τοὺς πατέρας, ἀλλ' ἔκτοτε οὐδὲ εἰς
 τὴν Μονὴν ἐπλησίασαν ὀλοτελῶς. Οὕτω σωφρονίζει ἡ
 Θεοτόκος τοὺς ὠρυμένους λύκους κατὰ τοῦ ποιμνίου τῆς.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ὁ ἴδιος αὐτὸς Χασάνης Τομαρίτζας ἐ-
 πήγην εἰς ἕνα χωρίον τοῦ Καρπενησίου, Λάσσοθον λεγό-
 μενον, ἐκεῖ ἐπιάσε μίαν γυναῖκα, τάχα ὅτι αὐτὴ ἐφύλατ-
 τε κρυφίως τοὺς κλέπτας, καὶ μετὰ πολλὰς τιμωρίας,
 τὴν ἔδεσεν εἰς ἕνα δένδρον μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς
 ἐκάθητο, ὥσει λίθου βουλήν καὶ ἐπρόσταξεν ὅλους τοὺς

περὶ αὐτὸν στρατιώτας νὰ τὴν τουφεκίσωσι διὰ νὰ λάβῃ ἐλεεινῶς τὸν θάνατον. Ἐκαμε λοιπὸν ἀρχὴν μόνος του, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκολούθως. Ἡ γυνὴ ὁμῶς δεομένη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἔλεγε, Δέσποινα **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ**, ἐλευθέρωσόν με τὴν τάλαιναν. Καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς Θεοτόκου δὲν τὴν ἡγγίξε ποσῶς τουφέκι, εἰμὴ μόνον ἕνα εἰς τὴν μίαν χειρὰ τῆς τὴν ἡγγίξεν ὀλίγον, διὰ ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος, τοῦτο ἰδόντες οἱ ἀσεβεῖς ἀπέλυσαν αὐτήν.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα οὐχ ἥττον τῶν προλαβόντων, τὸ ὅποιον ὁ Σεβάσμιος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Κ. Ἰωσήφ διεύθυνε ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς ταύτης, ἡ ὁποία εἰσέτι σώζεται.

Κατὰ τοὺς 1819 Ἰαννουαρίου 1 ὁ Σεβάσμιος οὗτος Ἐπίσκοπος περιέπεσεν εἰς τάσιν βαρυτάτην ἀσθένειαν, ὥστε ἀδυνατήαν καθ' ὅλον του τὸ σῶμα τὸ νευρικὸν σύστημα, καὶ κλινήρης γενόμενος, ἐπερήμενε τὸν θάνατον. βλέπων ὅτι δὲν ὠφελεῖτο παντάπασι παρὰ τῶν ἱατρῶν. Κατὰ τὴν 9 δὲ Φεβρουαρίου φθάσαντες εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ἐπισκοπῆς δύο τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, οἱ Ἱερομόναχοι Ἀνθίμος καὶ Θεοφάνης, καὶ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὸν Σεβασμιώτατον τοῦτον Ἐπίσκοπον, ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς περιηγήσεώς των καὶ ἐπομένως ἐνεχείρησαν καὶ μίαν Ἱερὰν διήγησιν, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο κατὰ σειράν ἡ ἱστορία τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἐν αὐτῇ Θαυματουργοῦ **ΕΙΚΟΝΟΣ** ἐνεργοῦντο. Ὁ Σεβάσμιος Ἐπίσκοπος μετὰ θερμῶν δακρῶν διεξερχόμενος τὴν ἱερὰν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἐκ κλίνης ὀδυνηρῶς βλέπων τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγίας **ΕΙΚΟΝΟΣ** ἐντυπον, καὶ ἐπικαλούμενος εὐσεβῶς τὸ ὄνομα τῆς **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ**, ὅχι μόνον ἀπὸ τοῦ νέφους τῆς ἀσθενείας καὶ ἀπελπισίας, ἀπηλλάχθη, ἀλλὰ καὶ διὰ μικροῦ ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του διὰ τῆς μεγίστης βοηθείας τῆς

ὑπερδεδοξασμένης καὶ ἀπείρως ἀπειράνης ὑπερευλογημένης **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ**. Πρὸς εὐγνωμοσύνην λοιπὸν ἀπέστειλεν ὁ Σεβάσμιος Ἐπίσκοπος μίαν ἀργυρὰν κανδύλαν καὶ κατ' ἔτος ἀνὰ εἰκοσιπέντε γρόσια, διορίσας τοὺς πατέρας νὰ ἀπαιωρήσωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς Ἀγίας **ΕΙΚΟΝΟΣ** εἰς μνήμην τοῦ γενομένου εἰς τὴν Σεβασμιότητά του θαύματος (1).

Αὐτὰ εἶναι τὰ θαύματα ταύτης τῆς **ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ** ἁγίας **ΕΙΚΟΝΟΣ**, ᾧ φιλακροάμονες, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἕως τώρα τὰ πλέον αἰσθητικὰ καὶ ἀναντίρρητα, διότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἐργάζεται, τὰ ὁποῖα οἱ παχεῖς τὸν νοῦν καὶ ἀναίσθητοι, τὰ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν τύχην, ἢ εἰς ἄλλο τι σύμβαμμα, ὡς καὶ τὸ ἐξῆς, (καθὼς ἀκριβῶς ἐπαρατηρήθη). Ὅσοι συγγενεῖς ἠθέλησαν νὰ κληρονομήσουσι τι τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ πατέρων διὰ τὴν συγγένειαν δῆθεν, τοῦτο εἰσῃλθενὶς φλόγα πυρὸς εἰς τὰ ὑπάρχοντάτους καὶ κατέφαγεν αὐτοὺς ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ κατερημώθησαν, καὶ πᾶμπτωχοὶ ἐγένοντο. Ταῦτα δὲ τὰ ὀλίγα δίδονται εἰς τύπον, καὶ λαλοῦνται εἰς δόξαν αὐτῆς τῆς Θεοτόκου καὶ ὕμνησιν ἡ ὁποία δόξα δὲν γίνεται μετ' ἄλλον τρόπον εἰς αὐτήν, παρὰ μετὰ τὸ νὰ κάμνωμεν τὰς ἐντολὰς, καὶ τὰ θελήματα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας: ἡγουν πρῶτα καὶ ἀρχὴν νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ προφήτης Δαβίδ. « Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου » πῶς δὲ γίνεται αὐτὸς ὁ φόβος; ἀνίσως ἔχωμεν ἐννοίαν καὶ προσοχὴν εἰς κάθε μας ἔργον, λόγον, καὶ στοχασμὸν, στοχαζόμενοι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἔμπροσθέν μας πάντοτε, ὡς πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, καὶ ὁρᾷ ὁ ἀχοίμητος αὐτοῦ

(1) Ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξιστορεῖται τὸ θαῦμα τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν οὕσα ἰδιοχείρως γραμμένη παρὰ τοῦ Σεβασμίτου ἁγίου Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης Κ. Ἰωσήφ.

ὀφθαλμοὺς ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ εἶναι, καὶ ἔχει νὰ μᾶς ἀποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα μας, καθὼς τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. « Καὶ ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ » καὶ πάλιν εἰς ἄλλο μέρος αὐτοῦ ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον, καὶ διὰ κάθε ἀργὸν λόγον « Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ». Καὶ εἰς ταῦτα ἀδελφοί, μὴ δίδετε καρμίαν ἀπιστίαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὰ χερίά μας, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐργαζόμεθα, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸ στόμα, μετὰ τὸ ὁποῖον λαλοῦμεν, ὅ,τι θελομεν, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν νοῦν μας, μετὰ τὸν ὁποῖον στοχαζόμεθα κάθε στοχασμόν, τὸν ὁποῖον θέλομεν, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικώτερα, αὐτὸς ἐπλασεν ὅλον τὸν ἄνθρωπον· δι' αὐτὰ λοιπὸν ὅλα ἔχομεν νὰ δώσωμεν ἓνα ἀφευκτον λογαριασμόν εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνης τῆς παγκοσμίου κρίσεως τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας· διὰ τοῦτο χρεῖα προσοχῆς μεγάλης, διότι ἐκεῖ οὔτε πατήρ, οὔτε μήτηρ, οὔτε ἀδελφός, οὔτε υἱός, οὔτε συγγενής, οὔτε φίλος, δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ, παρὰ τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα, ἂν δηλαδὴ ἐζήσαμεν εἰς τοῦτον τὸν μάταιον Κόσμον, οἱ μὲν Ἱερεῖς, καὶ Μοναχοί, ὡς πρέπει τῶν Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, οἱ δὲ κοσμικοί, ὡς πρέπει τῶν καλῶν χριστιανῶν. Ὅθεν ἄς μὴ προφασίζώμεθα ἕκαστος καὶ λέγομεν, ὅτι νὰ ἐκεῖνος ἐποίησε τότε, καὶ ἐκεῖνος τότε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ποιῶ τότε· ἄς μὴ προφασίζώμεθα προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, ἵνα μὴ ὀρηνῶμεν ἐκεῖ αἰωνίως, καὶ οὐδεὶς ὁ ἐλεῶν ἡμᾶς. Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν καλὰ, ὅτι ἂν καὶ ὅλον τὸν Κόσμον ὑποτάξωμεν ὡς τὸν Μέγαν ἐκεῖνον Ἀλέξανδρον, οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς θάνατον ἀπερχόμεθα, καὶ ἔχομεν ἕκαστος νὰ περιπατήσωμεν ἐκεῖνον τὸν ἀγύριστον δρόμον, αὐτὸν δὲ τὸν πρόσκαιρον Κόσμον τὸν ἀποχαίρε-

τοῦμεν, τοὺς συγγενεῖς δηλαδὴ, τοὺς πατέρας, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς γνωστούς, τοὺς φίλους, τὰς πόλεις, τὰς κώμας, τὰ Μοναστήρια, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰς τρυφάς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλον αὐτὸν τὸν μάταιον Κόσμον τὸν ἀφίνομεν, καὶ ἀπερχόμεθα ἐκεῖ, ἐνθα οἱ μὲν δίκαιοι ἀπολαμβάνουσι τοὺς μισθοὺς, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ κόλασιν αἰώνιον. Ἐρχεται λοιπὸν καιρὸς, καὶ γινώσθε ταῦτα. Ἄλλ' ἐπανάγωμεν νῦν τὸν λόγον πρὸς τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον.

Ὡ Δέσποινα Παντάνασσα, Κυρία καὶ Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τιμιωτέρα τῶν Χερουβιμ, ἐνδοξότερα τῶν Σεραφίμ, καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Θρόνε τοῦ Θεοῦ καθαρώτατε, Πανάσπιλε καὶ Πανάχραντε κόρη, Ἀειπάρθενε καὶ Πανακέρατε, ἡ κατὰ φύσιν Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὁλῶν, καὶ Μήτηρ κατὰ χάριν ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τῶν ἀναξίτως ἐπιφερομένων τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου. Σὺ καὶ παρίστασαι, κατὰ τὸν Προφητάνакта, ὡς βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ υἱοῦ σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη. Ἄλλ' ἐπιδε ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὰ σὰ ἐλάχιστα, καὶ οὐτιδανὰ τέκνα, μὴ ἐπιλάβου συγγενοὺς οἰκειότητος, μὴ παρίδης ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς διὰ τῶν πονηρῶν ἡμῶν ἔργων παραπικράναντας τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι τὸ ὄνομα μόνον ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα ἡμῶν ἔγειναν παρόμοια τῶν Ἑθνικῶν· σκέπασον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Σῆς ἀμάχου καὶ ἀηττήτου βοηθείας· καὶ δεόμεθα τῆς Σῆς μεγαλωσύνης ἐκ βάθους ψυχῆς, ἵνα παραβλέψῃς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὡς Μήτηρ φιλόστοργος ἐνισχύσῃς ἡμᾶς κατὰ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν· κατὰ ὁρατῶν μὲν, ὅπως ὑποφέρωμεν τὰς θλίψεις ταύτας, τυραννίας τε καὶ στενοχωρίας, τὰς ὁποίας ὑπ' αὐτῶν δοκιμάζομεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, διὰ τὰς ἁμαρ-

τίας ἡμῶν. Ἰδοὺ γὰρ τὰ κόματα τῆς Ἐπιγείου ταύτης θαλάσσης ἀνέβησαν καθ' ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς τὰ σὰ ἐλάχιστα τέκνα καταπίωσιν, ὅθεν καὶ ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη· ἀλλ' ἀξιώσον ἡμᾶς καὶ νὰ φυλάζωμεν ἄχρι τέλους τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον· κατὰ ὁρατῶν δὲ, ὅπως μὴ ἰσχύσωσι πλέον καθ' ἡμῶν οἱ αἰεὶ πολεμοῦντες ἡμᾶς δαίμονες, οἱ ἄσπονδοι καὶ ἄγρυπνοι ἡμῶν νοεροὶ πολέμιοι· σύντριψον τὰς καθ' ἡμῶν αὐτῶν παγίδας καὶ ἐνέδρας· ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς πικρᾶς αὐτῶν δουλείας καὶ αἰχμαλωσίας, τῆς ὁποίας μᾶς ἔκαμαν δούλους τῶν παθῶν καὶ ὑποχειρίους· λύτρωσαι νοὶ Κυρία ἐκ τῆς καταδυναστείας τῶν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίω καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς κρίσεως· περιλαβοῦ παρακαλοῦμέν σε, καὶ βοήθησον ἡμᾶς ἐνισχύουσα καὶ ἐνδυναμοῦσα ἡμᾶς περιπατεῖν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς δεῖ τοῖς χριστιανοῖς, φυλάττοντας τὰς ἐντολὰς τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἔχοντες ἐν ἀλλήλοις ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, πίστιν, πραότητα, εὐφροσύνην, ἐγκράτειαν, καὶ τοὺς λοιποὺς καρποὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τέλος ἀξιώσον ἡμᾶς ἅπαντας τῆς ἀνεσπέρου καὶ ἀνεκχρησίου ἐκείνης χαρᾶς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, Ἀμήν.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΜΕΤΑΤΥΠΩΣΕΩΣ.

Γρανισθεῖσα ἐκ νεωτέρων πληροφοριῶν ἐν τῇ Μονῇ

Πρ ο υ σ ι ω τ ῖ σ σ η ς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1814 λοιμικὴ νόσος ἐνέσκηψε καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, διαδοθεῖσα μέχρι τῆς πόλεως Καρπενησίου καὶ τῶν πέριξ χωρίων καὶ κατεθέρριζε πικρῶς καὶ ἀνιλεῖς πᾶσαν ἡλικίαν ἀνθρώπων, οἱ δὲ χριστιανοὶ κάτοικοι Καρπενησίου ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ θλίψει

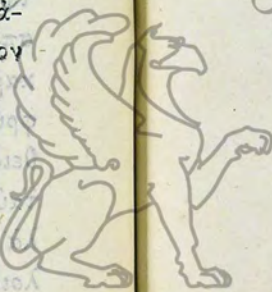
καὶ ἀπελπισία, προσέφυγον εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τὴν Προυσιώτισσαν πρὸς βοήθειάν των καὶ ἀπαλλαγὴν τῆς λαοφθόρου λοιμικῆς νόσου, καὶ εὖρον ταύτην προστάτιν καὶ βοηθὸν εἰς τὰ δεινοπαθίματά των.

Μεταβάντες τότε οἱ πρόκριτοι Καρπενησίου εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς Θεοτόκου καὶ διανυκτερεύσαντες ἐν προσευχῇ καὶ δεήσει ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου μετὰ κατανύξεως, τὴν ἐπιούσαν μετέφερον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Παναγίας συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τῶν τότε Ἡγουμένου Γερασίου, καὶ ἐφημερίου Καλλινίκου εἰς τὴν πόλιν Καρπενησίου ἀπέχουσιν ἐννέα ὥρας ἐκ τῆς Μονῆς, καὶ ἐναπέθεσαν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐνθα συνέρευσαν πάντες οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι Καρπενησίου καὶ τῶν πέριξ χωρίων προσκυνοῦντες καὶ εὐλαβῶς κατασπαζόμενοι τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, αἰτούμενοι ἐν κατανύξει καρδίας τὴν ἀποσόβησιν τῆς καταμαστιζούσης τὸν τόπον φρικώδους πανώλης· καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) εὐθὺς βοήθεια τῆς Θεοτόκου ἔσωσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς νόσου ταύτης, καὶ ἀπῆλλαξεν οὐ μόνον τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους Τούρκους τῶν δεινῶν τῆς λοιμώδους ἐκείνης νόσου, ἀφ' ὅτου καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι ἰδόντες τὸ θαῦμα καὶ τὴν βοήθειαν ταύτην εἶχον μέχρι ἐσχάτων πολὺ σέβας εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τὴν Προυσιώτισσαν καὶ τὴν ἱερὰν αὐτῆς Μονήν.

Κατὰ τὸ 1855 ἔτος ἐνσκηψάσης θανατηφόρου χολέρας καὶ κατὰ τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως εἰς τὰς πολυανθρωποτέρας πόλεις Ἀγρίνιον, Αἰτωλικὸν καὶ Μεσολόγγιον, εἰς τὰς ὁποίας πολλοὶ καθ' ἡμέραν ἄνθρωποι ἐγίνοντο θύματα τῆς τρομερᾶς ταύτης νόσου, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων τούτων, ἀποτυχόντες πᾶσαν βοήθειαν ἐκ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἐξαντλησάσης ὅλα τὰ θεραπευτικὰ μέσα, ἐπεκαλέσαντο τέλος τὴν θείαν βοήθειαν τῆς ἁγίας Εἰκόνης τῆς Προυσιώτισσης· καὶ ἀφοῦ, ἀδεία

τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, παρέλαβον ταύτην ἐκ τῆς Μονῆς
κατὰ τὴν 8 Ὀκτωβρίου καὶ μετέφερον συνοδευμένην
καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων Γερμανοῦ καὶ Νικοδήμου εἰς τὰς
προμνησθείσας πόλεις, συνέρευσαν οἱ χριστιανοὶ εὐλα-
βῶς γονυπετοῦντες καὶ κατασπαζόμενοι τὴν ἁγίαν Εἰ-
κόνα, ἐπικαλούμενοι τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου, καὶ
τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀνθρωποφθόρου χολέρας ἐκ τοῦ
τόπου τῶν. Αἱ μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως δεήσεις τῶν
ἐπικαλουμένων εἰσηκούσθησαν, ἡ χάρις τῆς Θεοτόκου
ἐπρόφθασε καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, ὥς πάντοτε,
καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἔπαυσεν ἐντελῶς ἡ καταστρε-
πτικὴ τῶν ἀνθρώπων αὕτη χολέρα ἀφ' ὧν τὴν δυτικὴν
Ἑλλάδα, οἱ δὲ κάτοικοι ἰδόντες προφανῶς τὴν θεῖαν ταύ-
την ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀποσόβησιν τοῦ κακοῦ τούτου ἀ-
ναπέμπουσιν ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Ὑψίστον
Θεὸν καὶ τὴν μεσῆτριαν Θεοτόκον.

» Κοινῇ Ἑλλαδικῆς γὰς σώζεις ἄσπετον οὐδας,
» Κοινῶς Παρθένε σοι, ἄσμα τόδε προσάγει.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΒ΄.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ

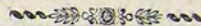
ΤΗΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟ-
ΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ, ΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΥΡΣΩ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στιχ. δ΄. καὶ Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς Εἰκόνος ἤχος β΄.

ΟΤΕ ΕΚ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ ΣΕ ΝΕΚΡΟΝ.

Οτε ἀσεθείας ἡ πηγὴ, ἔβλυσε δυσώδης ἐξ ἄδου, ὄζου-
ζουσα πάντα δεινῶς, τότε εὐωδέστατον κρίνον Τριάδος
Σεπτῆς, Παναγία θεόνυμφε, τοῦ χεύματος ταύτης, ρύ-
ουσα Ἑλλάδα τε, αὐτῇ ἀρρήτως τὴν Σὴν, δέδωκας Εἰκό-
να, ἣν κρήνην, δείξας ἀκεσώδυνον πᾶσι, χορηγεῖς κατ’
ἄμφω τὰ ἰάματα.

Τέρπου, ὦ Ἑλλάς πνευματικῶς, καὶ ἀγαλλομένη ἐν
κόλποις, μορφὴν κατέχουσα, κόρης ἐπισκίρτησον, ἀσμα-
τικαῖς ἐν ᾠδαῖς, καὶ τρυγῶσα τὰ κρεῖττονα· ψυχῇ καὶ
καρδίᾳ, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὴν θαυματόβρυτον, κρά-
ζοντες ἡμᾶς περιφρούρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης,
ταῖς Σαῖς Μητρικαῖς νῦν παρακλήσεσι.

Ὅσπερ εὐεργέτις προσηνῆς, καὶ θερμὴ προστάτις τῶν
6.

πίστει προσκαλουμένων σε, οὕτω περ ἀντίπαλος, ὥφθης Παρθένε ἀγνή τούναντίον καὶ ἄσπονδος, ἐχθρὸς καὶ ταχεῖα, τοῖς καταπολμοῦσί σου πᾶσιν ἐχδίκησις· ῥῦσαι τοι γαροῦν Σοὺς οἰκέτας, τῆς τῶν σῶν ἐχθρῶν δυναστείας, καταπιεζούσης χαλεπώτατα.

Κρήνη τῶν θαυμάτων ἀληθῶς, ὥφθης καταρδεύουσα πάντας, τοὺς προσιόντας σοι, ὦ Εἰκὼν πανσέβαστε, νόσους διώκεις, καὶ γάρ, ἀνιάτους καὶ Δαίμονας, δεινοὺς ἀπελαύνεις, φωτίζεις τυφλώττοντας, πάντα σοβεῖς τὰ δεινὰ· ὅθεν καὶ παράλυτοι πάντες, καὶ οἱ κρημνισθέντες σὺν στεῖραις, Σὲ ὁμολογοῦσιν αὐτῶν λύτρωσιν.

Δόξα, ἦχος πλά.

Δεῦτε πιστοὶ εὐωχθῶμεν ἐνθέως, ἐν τῇ Πανσέπτῳ Ἑορτῇ τῆς παρθένου, καὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν γηθόμενοι· σήμερον γάρ ἡμᾶς ἡ Παντάνασσα καὶ Ἄρωμος Νύμφη τοῦ Πατρὸς, πρὸς ἐστίαν πνευματικὴν συγκαλεῖται, τράπεζαν ἡμῖν παραθεμένη, τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τῆς θαυματοβρύτου αὐτῆς Εἰκόνας· ἐξ ἧς ἀενάως προχέουσα, τῆς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιοῦσιν, ὥς νάματα τὰ ἰάματα, κατ' ἄμφω τὴν ἴασιν ἐπιδαφιλεύεται· ἦν ἐν ὧδαῖς καὶ δέει πολλῶ, προσκυνῶντες βοήσομεν· Καίρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς· Ἀσατε λαοί.

Εἰς τὸν σίχον, σιχ. ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ εὐφραθῆ.

Απασα ἡ Ἑλλάς, αὐτὴ τε Αἰτωλία, ἀθροίσθηται συμφώνως, Εἰκόνα προσκυνῆσαι, ἀγνῆς, τὴν θαυματόβρυτον,

κ.
ςί. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εκχεε δαφιλῶς, ἐξ ὕψους ὦ Παρθένε, ἐπιβροᾶς τὰς θείας, τοῖς πόθῳ προσκυνούσιν, Εἰκόνα σου τὴν ἀχραντον.

κ.
ςί. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν Σὲ παρακαλούντων, παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ προστρεχόντων, Εἰκόνι τῇ πανσέπτῳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Παντάναξ Ἰησοῦ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, πρεσβείαις τῆς μητρὸς σου Παρθένου παντανάσσης, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Εἶτα, Νῦν ἀπολ. τὸ, Τρισάγιον. Παναγία τριάς· Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐσιν, τὸ Ἀπολυτίκιον· ζῆτει ἔμπροσθεν καὶ ἀπόλυσις.

除杂

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ, συχο-
 τὸ ἁ. ἀντίφωνον, τὸ Μακάριος ἀνθρ. Εἰς τὸ, Κύριε
 ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους, ἡ. καὶ Ὑάλλομεν
 Τροπάρια τῆς Ἑορτῆς, δ'. ἤχος, ἁ. καὶ τῆς Εὐ-
 χόνος, δ'. ἤχος ὁ αὐτός.

Ω ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ Εἰκὼν θαυμαστῶς, τῆς Παρθένου ἔχετο, ἐνταῦθα καὶ εὐσεβῶν, εὐφραίνει σύστημα ἀγάλλου πνευματικῶς, ἀπολαβοῦσα Ἑλλάς τὴν ὑπέρμαχον, φρουροῦσάν σε ἀσφαλῶς, καὶ χορηγοῦσαν ἐκάσῳ τὰ πρόσφορα, καὶ χαριστηρίοις ὕμνοις, τῇ Παρθένῳ βόησον, προσκυνοῦμεν ᾧ Κόρη, τὴν μεγίστην εὐσπλαχνίαν σου·

Βαβαὶ τῶν Σῶν θαυμασίων ἀγνή, ἀενάως χύδην, καὶ γὰρ προχεόμενα, Εἰκόνοσ σου τῆς Σεπτῆς, πάντας ἀρδεύουσιν, εὐφραίνονται δὲ λαμπρῶς, τὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης συστήματα, κροτοῦσι πνευματικῶς, χεῖρας ὠδαῖς πανυχίοις γεραίρονται, Σὲ τὴν σωτηρίαν Κόσμου, καὶ θερμὴν ἀντίληψιν, δι' ἧς πᾶσι δωρεῖται, τῶν πταισμάτων ἡ συγχώρησις,

Τῆς σῆς δοξάζομεν Πάναγνε, ἄγαν χαρμοσύνως μορφῆς τὴν ἐμφάνειαν, πρὸς κλίμα τὸ καὶ ἡμᾶς, τὸ τῆς Ἑλλάδος φρικτῶς. Ἀγάλλονται Ἱερεῖς, ἐν σοὶ ὄρωντες, ὡς ἄστρα τὰ θαύματα προσπίπτουσιν ἀσθενεῖς, τῆς θεραπείας ὀξέως τυγχάνοντες. Κεχαριτωμένη χαῖρε, Σὺ γὰρ εἶ τὸ καύχημα, τὸ ἐξαίρετον πάντων, εὐσεβῶν καὶ ἄκρον δώρημα.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος, ὡς ὁ πάλαι τυφλὸς τοῦ φωτός, ἠπόρησεν, ἀφίτου ἐκ τοῦ φωτός, πηλὼ τοῦ πτύσματος, ὡσαύτως καὶ ἡ γυνή, ἡ προσδραμεύσα πρὸς Σὲ τὴν πανάχραντον, ἀπέλαβεν ἀγλαῶς φῶς τὸ γλυκίτατον, ἥτις καὶ χαίρουσα, τῇ καινοπρεπεὶ ὁράσει, καταγγέλλει Δέσποινα, Σὲ κατ' ἄμφω λαμπτήρα καὶ δειγῶν παντοίων λύτρωσιν.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Σήμερον φωταυγῆς ἡμέρα, καὶ πανσεβάσμιος, ἥκε γὰρ πρὸς ἡμᾶς φῶς οὐράνιον νοερὸν, τὸ θεῖον Ἐκτύωμα, τῆς μεγάλης ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου, δι' αὐτοῦ γὰρ μυρία ἀγαθὰ προχέονται ἅπασιν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν. Οὐρανὸς μυστικός ὑπάρχει ἡ παρθένος, καὶ ἐν αὐτῇ διαύγεια ἀστέρων παμπληθὺς ἀμέλιτοι οἱ προσερχόμενοι τούτῳ, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, κωφοὶ ἀκούουσι, καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται· μετὰ πίστεως μόνον, καὶ εὐλαθείας εἰ προσπελάσωσι. Διὸ καὶ εὐχαρίστως, ἅπαντες αὐτῇ βοήσωμεν· Χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη, σκέπουσα τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ σου τεμένει ἀθροιζομένους, καὶ τὴν τῆς θείας Εἰκόνας, πρὸς ἡμᾶς ἐξαίσιον ἐμφάνειαν, ἐορτάζοντας καθαγιάσον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς οἶον βούλει.

Εἰσόδος· τὸ φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ.

Γεν. Κ. κή.

Εξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαβὼν, καὶ ἀπίντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐν

καὶ. Ἐδὺ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη· καὶ ἰδοὺ πλῆμαξ' ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολᾶς καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῇς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκατολίπω, ἕως τοῦ ποιησαί με πάντα, ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν, καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ.

Ἐξ. Κ. ή.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων. Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι· καὶ Εἰσοίσεις τὴν τράπεζαν καὶ τὴν λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸ θυμιᾶν ἐναντίον τῆς κιβωτοῦ τοῦ μαρτυρίου καὶ θήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ λήψῃ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν σκηνὴν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καὶ

ἀγιάσεις αὐτήν καὶ πάντα τὰ σκεύη αὐτῆς, καὶ ἔσται ἁγία καὶ ἀγιάσεις τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔσται τὸ θυσιαστήριον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα συνέταξεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνὴ καὶ οὐκ ἠδυνήθη Μωϋσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτήν ἡ νεφέλη· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ.

Ίεζ. Κ. φ.

Ποιῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος· καὶ ἐπέστρεφέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη, καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ὡς ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔστι· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ διελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔστι κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται καὶ εἰσήγαγε με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ πλήρης δόξης ὁ οἶκος κυρίου.

Εἶτα ἡ Ἑκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ἤχος α'. (Χριστοφόρου)

Ποία γλῶσσα Πανάμωμε ἐξείποι σου τὰ θαυμάσια· ἡ τὴν ἀνείχαστόν σου πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα· καὶ γὰρ ἐκ παρασκευῆς ὁ Θεὸς Σὲ τοιαύτην παρήγαγε. Ἐνθεν

καὶ διαφόροις τρόποις, εὐεργετῇ ἡμᾶς οὐ παύεται, τῇ πρὸς ἐκεῖνον ἀγρύπνῳ σου μεσιτείᾳ, ὡς καὶ τὴν Πάνσεπτόν σου Εἰκόνα, ἥπερ οὐδὲ οἱ Ἀγγελοὶ αὐτοὶ ἀδεῶς, ἀτενίζειν ὅλως δεδύνηται, πέμψασα εἰς τὴν θείαν ταύτην Μοῆν θαυμασίως, πάντων τῶν μετὰ τῆς δευρώσεως εὐλαβείας προσκυνούντων αὐτήν, ἀποπληροῖς τὰ αἰτήματα· ἀσθενεῖς ἰᾶσαι, ἀδυνάτους δυναμοῖς· ἀσφοῦς σοφίζεις, καὶ δαιμονοῦντας ἀπαλλάττεις, καὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν παρέχεις αὐτοῖς, ἐμπληρώσα αὐτοὺς, ὡς ὁ υἱὸς σου καὶ Θεός, πάσης εὐδοκίας φύλαττε δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἱερόν σου Δόμον, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας δρατῆς τε καὶ ἀοράτου, ὡς τὰ πάντα ἰσχύουσα.

ἤχος β'. (τοῦ αὐτοῦ,)

Ποῦ ἄχραντε παρθένε, προσήλθον τὰ τέκνα σου, ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν ἵν' εἰπωμεν τὰ τοῦ ἄσματος, αἱ ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαὰδ, θερμῇ τῇ πίστει, τὸ σὸν εἶδος καταπροσκυνῆσαι· χαρίτωσον τοίνυν καὶ αὕτη αὐτοὺς, καθὼς καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμέν σε οἱ σοὶ θιασῶται· ἔχχε ἐπ' αὐτοὺς τὰ ἐλέη σου· καὶ ἐκπλήρωσον αὐτῶν τὰ αἰτήματα· ὁ μὲν γὰρ ἀσθένειαν προβάλλεται· ὁ δὲ πενίαν θρηνεῖ· ἄλλος παρ' ἄλλων, ἐπαγωγὴν τε καὶ ἀδικίαν σῶζαι οὖν πάντας ἐκ πάντων τούτων, ὡς τοῦ παντοδυναμοῦ μήτηρ, καὶ αὕτη τὰ πάντα δυναμένη, ὅπως πάντοτε, δοξάζεται παρὰ πάντων, τὸ ὄνομά σου τὸ πανάγιον.

ἤχος δ'. (Γερασίμου)

Προθύμῳ στοργῇ, καὶ ἀπλῶ πόθῳ ἀθροισθέντες ἀδελφοί, ἐν τῇ πανσέπτῳ ἑορτῇ, τῆς ἀειπαρθένου μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πνευματικοῖς τοῖς ἄσμασιν αὐτὴν μεγαλύνοντες, καὶ τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλαβῶς προσκυνούντες, ἑκτενῶς δυσωπήσωμεν λέγοντες·

μητρικήν παρρησίαν πρὸς Θεόν, ὃν ἐσωμάτωσας, κεκτημένη ἄχραντε, ἀδιάλειπτως πρέσβευε, εἰρηνεύσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. (Βενεδίκτου)

Σήμερον ἡ ἀξιέπαινος Ἑλλάς, τῆς Θεοτόκου τὴν Εἰκόνα πανηγυρίζουσα, καὶ Αἰτωλίαν συγκαλεῖται πρὸς αἴνεσιν. Σήμερον τὰ χριστωνύμων πλήθη ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, ὡς καὶ πρὶν πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς εορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐχθοῖσμεν. Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ἦχος πλ. α. (Τοῦ αὐτοῦ)

Ἐκ σὼν ἀχράντων αἱμάτων, ὁ τῶν αἰώνων βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν βάψας ἀλουργίδα, τέμενος ἐνθεὸν τῆς Θεότητος, Σὲ κατειργάσατο· ἥς ἀχράντοις καταυγαζομένη ἐπιβουλαῖς, τὴν Οἰκουμένην φαιδρύνεις, ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου· αἷς καὶ ἡμεῖς φωτιζώμενοι, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σωτηρίαν ἐπεγνωκότες, εὐσεβοφρόνως Σὲ προσκυνοῦμεν Πανάχραντε.

Δόξα ἦχος πλ. β'. (Τοῦ αὐτοῦ)

Σήμερον χοροὶ Πατέρων Θεόθυμφοι, καὶ χοροστασίαι συναθροισθέντες ἀπλῶς τῶν πιστῶν, ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὸν ἅγιόν σου τοῦτον Ναόν, τὴν σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος ἀπαρῶνται· οἱ μὲν, τοῖς πρὸς σὲ τῶν ὕμνων ἐντόνως προσέχοντες, καὶ τὰς παραδόξους ἰάσεις καὶ θεραπείας τῶν ἀσθενούντων θεόμενοι ἢ ἀκούοντες ἐπὶ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει ἡμῶν ἐπαγάλλονται· οἱ δὲ, καὶ ἐνεργεία τῶν ἀβρόσστημάτων, τέως ἀπαλλαττόμενοι, δοξολογοῦσίν σε Δέσποιν' ἐπαξίως, καὶ μίαν ἐκ συμφώνου φωνήν, ἐ-

κάτεροι, αἶροντες βοῶσίν σε· Χαῖρε τῶν χριστιανῶν μητροπάρθενε, ἡ ἄκρα εὐεργέτις καὶ καύχησις· ἡ καὶ διὰ τῶν ἀπείρων σου θαυμάτων, τὴν πίστιν ἄτρωτον φυλάττουσα, καὶ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια, ἦχος πλ. α. (Βενεδίκτου)

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρει νῦν ἡ Ἑλλάς ἀληθῶς, τὴν σὴν Εἰκόνα, τὴν ἐκ Προύσης τὴν πάνσεπτον, κατέχουσα Θεοτόκε, καταφυγὴν κραταιάν, καὶ δεινῶν ἀπάντων ταύτην λύτρωσιν, ἐδρουσα καὶ πρύτανιν τῶν κατ' ἄμφω αἰτήσεων, ταχεῖαν Κόρη ὡς πηγὴν ἀναβλύζουσαν, τὰ ἰαματα, δεινὰ καὶ ἀφθονα. Ὅθεν ἐπαθροίζαμενοι, τῷ θείῳ τεμένει σου, ταύτην ἐν πίστει καὶ πόθῳ, εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, οὐρανῶν τῆς βασιλείας καθικετεύοντες.

Χ. Μνησθήσεται τοῦ ὀνόματός σου.
στ.

Δόξη ἐπαιρομένη πολλῇ, πρὸς ἐπουράνια σκηνώματα Δέσποινα, παρέστης τῷ γεννηθέντι, λόγῳ ἀφράστως ἐκ σοῦ, ᾧ συμβασιλεύεις ἄνω χαίρουσα, ἡμῖν καταλείψασα τὴν Εἰκόνα σου καύχημα, ἐξ ἧς ἀρρήτως πλημμυρεῖ ἡ αἰείως δρόσος ἀνθρακας, ἁμαρτίας σθεννύουσα, ἡνπερ κατασπαζόμενοι, ἐν πίστει λαμβάνομεν, ῥῶσιν ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ βασιλείας ἐλπίζομεν, τυχεῖν τῆς ἀφθάρτου διὰ σοῦ τῆς κεκτημένης πλούσιον ἔλεος.

Χ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.
στ.

Οἱ Πλοῦσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἐνδον ὦ Παναγία, Ἄγνη, ἐμψυχος οἷα Κιβωτός τοῦ

Θεοῦ ἡμῶν, ἀπείρους χάριτας φέρεις, ἐν σεαυτῇ, ὡς Θεοῦ, τοῦ ἀπειροδώρου οὔσα τέμενος· διὸ καὶ τοῖς κάμνουσι, πρυτανεύεις τὴν ἱασιν, καὶ τοῖς ἐν θλίψει, χορηγεῖς τὴν παράκλησιν, καὶ ἐκάστω τε, τὰ κατ' ἄμφω συντείνοντα, φόβῳ δὲ τοῖς ἐπαίρουσι, τὰς χεῖρας πρὸς ὕμνον σου, καὶ προσκυνοῦσί σε δίδως, χάριν σου θείαν Πανάσπιλε, δεινῶν συμπτωμάτων, λυτρουμένη τοὺς τιμῶντας θείαν Εἰκόνα σου.

Δόξα ἡχος πλ.α. δ'. (Βενεδίκτου)

Μετά τὸ ἐκλῖναί σε ἀθέους πανάχραντε, παρεγένου ἐν Πυρσοῦ σπηλαίῳ, τοῦ ἀναφανῆναι θαυματόβρυτος τῇ Ἑλλάδι, τότε καὶ φωταυγῆς ἀνεφάνη, ἐκ σοῦ στόλος Ἀχραντε, πιστοῖς δεικνύων σὲ· οἱ οὐράνιοι νόες ἐξίσταντο, ὁρῶντες τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνοῦσαν· διὸ ὠφθης χαριτόβρυτος, πᾶσι τοῖς πιστῶς, καὶ μετὰ πόθου προσιόυσι, σκέπουσα πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς ἡχος, δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε.

Εἶτα τὸ, Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτ. ἡχος α'. Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης.

Τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης σὺ προϊστάσαι πρόμαχος, καὶ τερατουργὸς ἐξαισίῳ τῇ ἐκ Προύσης Εἰκόνι σου, πανάχραντε Παρθένη Μαρὶάμ, καὶ γὰρ φωτίζεις ἐν τάχει τοὺς τυφλοὺς, δεινούς τε ἀπελαύνεις δαίμονας, καὶ παραλύτους δὲ συσφίγγεις ἀγαθῇ κρημνῶν τε σῴζεις, καὶ πάσης βλάβης τοὺς σοὶ προστρέχοντας· δόξα τῷ σὺ ἀσπόρῳ τοκετῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ τοιαῦτα τέρατα. Δις

Καὶ τῆς Ἑορτῆς ἁπαξ. Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. σιγ. καθ.

ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ἡ Ἑλλάς, καὶ Αἰτωλία ἐπὶ σοὶ, θεογενῆτορ Μαρὶάμ, ὁρῶσα ξένα καὶ φρικτά, καὶ γὰρ αἰρέσεως κακόνιοιαν μυσαχθεῖσα, Προύσης ἐκ τῆς πόλεως ἡγάγες, ταυταῖς βοηθὸν τὴν Εἰκόνα σου, ἃς διατρέπει Δέσποινα, σὺν πάσῃ τῇ εὐσεβεῖ πολιτείᾳ σου· ἐξ ὁρατῶν τε, καὶ ἀοράτων, δυσμενῶν ἱκεσίαι σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Μετά τὴν β'. σί. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττονται Ἀγνή πάντων Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, καθορῶντες τὴν πολλὴν καὶ υπεράγαθον σπουδὴν, ἣν πρὸς ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους ἐπιδεικνύεις· ρεύματα καὶ γὰρ περιχέονται· θείων ἱαμάτων τοῖς πάσχουσιν, ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ τύπου σου ἦν κόρη, ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑπέδειξας· καὶ μαρτυροῦσιν οἱ πειραθέντες, ἀληθῶς καὶ σὲ μέλπουσιν.

Δόξα τὸ αὐτό· καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Μετά τὸν πολυέλαιον, κάθ. ἡχος πλ.α. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιᾶσθω ἡ Ἑλλάς σὺν Αἰτωλίᾳ, καὶ χορευέτωσαν φαιδρᾷ τῇ πανηγυρεῖ, τῆς Εἰκόνης σήμερον τῆς Προυσιωτίσσης, Παρθένου τῆς προστασίας πάντων πιστῶν, πηγὴν θαυμάτων εὐροῦσα ταύτην πολλῶν, ἐν δεινοῖς τε, ἐκλύτρωσιν, καὶ φωτοδότῃ τυφλοῖς, καὶ λύσιν τῆς στενωπῆς, καὶ ἐχθρῶν ἀμυντήριον.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμῆι, τὸ ἅ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προ-
κείμενον. Ἀκουσον θύγατερ.

Ζ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν. Πᾶσα πνοή.
σι. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Ἀναστᾶσα Μαριάμ ἐπορ. Ὁ ν
Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Παναχράντου.

Εἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ιδιόμελον, ἤχος β'.

Ἰδοὺ ἄχραντε Παρθέने, ζήτ. εἰς τὴν λιτήν.

Οἱ κανόνες τῆς ἑορτῆς· ὁ ἅ. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ'.
καὶ ὁ δ'. ἄνευ τῶν Εἰρμῶν, εἰς δ'. καὶ ὁ παρὼν τῆς Εἰ-
κόνης εἰς δ'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου (Γερασίμου)

Σοφίας πανάχραντε, τέμενος θείας υπάρχουσα, τὸ ἁ-
μουσον στόμα μου σοφίας ἐμπλησον, ὅπως ἄσμασιν ἰσ-
χύσω ἀνυμνῆσαι, νυνὶ τῶν θαυμάτων σου κόρη τὰ ἐνδοξα.

Τὸ πάλαι μὲν δύναμιν, πολλὰι Γυναῖκες ἐποίησαν, σὺ
δὲ παναμώμητε πάσας ὑπέρχεισαι, ὡς γεννήσασα, πα-
τρός τὸ σθένος ὄθεν, αὐτῷ συνυπάρχουσα ἡμῶν μνημόνευε.

Προέφη ἐπάδων σοι ὁ ψαλμωδὸς παναμώμητε, τὸ
πρόσωπον πλούσιοι σοῦ λιτανεύσουσι· νῦν δὲ Δέσποινα,
πεπλήρωται τὰ τοῦτου, πάντων προσκυνούντων σου, τύ-
πον τὸν ἄχραντον

Εἰλλὰς θαυματόβρυτον, Κόρης Εἰκόνα κατέχουσα, τὰς
πέλας καλέσασα, πόλεις ἐόρτασον, τὴν ὑπέρλαμπρον, πα-
νήγυριν συμφώνως, καὶ πίστει προσκύνησον τὴν θει-
πάρθενον.

Καταβασίας, τοὺς δύο Εἰρμούς τῆς Ἑορτῆς.
ὠδὴ Γ'. Τὰς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τὰ σὰ ἀνυμνοῦμεν μεγαλεῖα, ἀπλήτω ἐν πόθῳ καὶ
χαρᾷ, καὶ γὰρ σὼ Κόρη ῥήματι, ὑπαρκτικῶ ἐλέγξασα,
τὸν θεοκτόνον ἐδειξας, υἱὸν φωτὸς τῷ βαπτίσματι.

Μορφῆς σου πανσέπτου ὦ παρθέने, μὴ φέρουσα ὑ-
βρεως βολήν, αἰσχροῦ ἰσμαηλίτιδος, τοῦτον βαλοῦσα ἁ-
νωθεν, λίθῳ σμικρῷ εἰς πίστωσιν, τῶν σῶν θαυμάτων
ἐτέαρῳσας.

Πῆπερ ὁ πιστεύων ἀδιστακτως, τὰ ἔργα ἅ ἐπραξε χρι-
στός· καὶ μείζονα ἐργάζεται, πῶς οὖν τὸ θεῖον τέμενος,
ἐν ὧ Θεὸς ἐσκήνωσε, μὴ ἐνεργεῖν τὰ παράδοξα.

Μηδεὶς σκυθρωπάζων ἀπιέτω, ναοῦ τῆς παρθένου ἁ-
δελφοί, χύδην γὰρ ἡ πανάχραντος, ὡς νάματα ἰάματα,
Εἰκόνας αὐτῆς ἅπαντας, ἵαται θάπτον προχέουσα.

Καταβασίαι, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν Γ'. ὠδὴν, καθ. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Ἑλλάδος τὸ κῦδος τὸ εὐχλεές, Αἰτωλίας τὸ σέ-
λας τὸ φωταυγές, ἀπάντων τὴν πρόμαχον, καὶ ταχεῖαν
βοήθειαν, τὴν ἐκ δεινῶν χειμῶνος, ἐξαίρουσαν ἅπαντας,
καὶ πρὸς λιμένα ὄντως, χαρὰς προσορμίζουσιν, δεῦτε ὁ-
μοφρόνως, ἐν ὠδαῖς ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες, πρὸς
αὐτὴν μετὰ πίστεως, διάσωσμα τοῦ κόσμου ἁγνή, πρέσ-
βευε τῷ σὼ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρή-
σασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα τὸ αὐτό· καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς
ὠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τὴν συμπαθεστάτην σου Μητὲρ στοργὴν, νῦν προσε-

φαπλοῦσα τοῦ πῆματος, τοῦ ψυχοφθόρου, ἁμαρτίας ἐξελοῦ, στήσαι λαμπρά τὰ τρόπαια, δοῦσα κατ' αὐτῆς νῦν τοῖς τέχνοις σου.

Διὰ Μωϋσέως τὸ πάλαι Θεός, τὸν λαὸν διψῶντα ἐπότισεν, ἐξ ἀκροτόμου, οὕτω πέτραν στερεὰν, διὰ παιδὸς ἀπέδειξας, κρήνην ὡς παρθένη σεμνείῳ σου

Οντως νῦν ἐποίησεν ὁ δυνατὸς, σοὶ τὰ μεγαλεῖα Πανάχραντε· καὶ γὰρ Γῆκων σου, ἡ σεπτὴ ἀποτελεῖ, ξένα φρικτὰ τεράστια, ψάμμον ἐκνικῶντα παράλιον.

Πῶς ὑμνολογήσω σε Κόρη ὡς δεῖ, τὴν ἀγνὴν παρθένον ὁ γήϊνος. κρήνην θαυμάτων τὴν φανεῖσαν ἐν ἡμῖν, ἣν οὐρανῶν τὰ τάγματα, μέλψαι κατ' ἀξίαν οὐ σθένουσιν.

ὥδ' ἑ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εκπλήττει με πάνταγνε, τὰ διὰ τῆς Εἰκόνης σου, θαύματα δῶκει καὶ γὰρ αὕτη, δαίμονας θάττον, τυφλοῖς παρέχει τὸ φῶς, στεῖρας τεκνογόνους ἐκτελεῖ, πάντας δεινῶν ῥύεται, τοὺς πιστῶς σοὶ προστρέχοντας.

Καθάπερ ὁ Κύριος, δεσποτικῶς ἐκέλευσεν, ἄραι τὸν Παράλυτον τὴν κλίνην, ἔργον δ' ὁ λόγος ἦν τοῦ σωτήρος εὐθύς, ὡσαύτως καὶ νῦν τῇ σῇ μορφῇ, προσπεσὼν παράλυτος, ἐξιάθη Πανάχραντε.

Καὶ μόνον ἀδόμενον, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, θανάτου ἐξάγει πικροτάτου, ὡσπερ βαράθρῳ ἐξ ὑψιπρόφου Γυνῆ, πεσοῦσα λελύτρωται ἐκ σοῦ, ἅμα τῷ θηλάζοντι, ἀσινῆς, ὡς τοῦ θαύματος.

Ενῶν τὰ ὄργανα, τῆς μηχανῆς τοῦ σώματος, φύσις

ἐκπεπώρωκε καὶ στεῖρας, ταύτας ποιοῦσα. Ἄλλ' ὃ θαυμάτων τῶν σῶν, ὡς φύσεως Δέσποινα αὐτῶν, λύεις τῇ σῇ χάριτι, ἀπειδείας τὸ ὄνειδος.

ὥδ' ἑ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Λαμπρὰν τελούντες πανήγυριν, φιλοῦνται λαμπρῶς ἑορτάσωμεν, λαμπροὶ τῷ πνεύματι, θείας Εἰκόνης τὴν Σύναξιν, Ἥρσου, καὶ εὐχαρίστως δοξολογήσωμεν.

Πτεροῖς εἰς ὕψος οἰκέτας σου, ἴσαι ὁσημέραι τοὺς κάμνοντας, ῥύεις κολάσεως, Κόρη τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, καὶ ἀξιοῖς σῆς δόξης τοὺς προσκυνούντας σε.

Αλλὰς οὐκ ἄγεις Ὀλύμπια, οὐκ ὄργια τῆς πλάνης παμβέβηλα, καὶ ἐναγέστατα, ἀλλ' ἐκτελοῦσα μυστήρια, τὰ ἄχραντα Παρθένου, τέρπει, τῷ Πνεύματι.

Κροτούντες χεῖρας ἐν ἄσμασιν, ἀπάντων χριστοτύμων συστήματα, εἰς τὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς Θεοτόκου πανήγυριν, αὐτῆς τὰ μεγαλεῖα ὑμνολογήσωμεν.

Κοντάκιον. ἤχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦμεν σὺν πόθῳ, τῆς σεπτῆς Εἰκόνης σου Θεοκυῆτορ Παρθένε, ἔχομεν καὶ γὰρ αὐτὴν προσφύγιον μέγα, εὐρωμεν δεινῶν ἀπάντων ἐτοίμην ῥύσιν· ἀνυμνοῦμέν σου ἐν πίστει, τὰ μεγαλεῖα, μῆτερ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ ναῷ τῆς Παρθένου συνδράμωμεν, τῷ σεμνείῳ Ἥρσου νῦν προσέλθομεν· κἀκεῖ θέαμα ὀφόμεθα φρικτὸν καὶ παράδοξον, Εἰκόνα θεῖαν τῆς πανάγνου, χάριτας ἀπορτίλβουσιν, φρικτὴν τῷ εἶδει, φρικτὴν τῇ θεᾷ· ἥ περ

τὴν εὐρεσιν Ἄγγελοι ἐν ὧδαίς παναρμονίοις ἀνέδειξαν, πύλος τε πύρινος μέχρις οὐρανοῦ διήκων, καὶ ἐπὶ πολὺ διαρκέσας ἐφάνη ταύτην γνωρίζειν ἡ Ἑλλὰς πᾶσα ὠκεανὸν τῶν χαρίτων, ποταμὸν ἀένναον τῶν θαυμάτων, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀνεξάντλητον διὸ καὶ χαίρει βοῶσα, Μῆτερ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τὸ συναξάριον, πρῶτον τοῦ Μηναίου, Εἴτα. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σύναξις τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ Πυρσῷ.

« Ἑλλὰς ἀγάλλου, συνάμα Αἰτωλίᾳ,

» Προυσιωτίσσης, Ἰερὰ πανηγύρει.

» Εἰκάδι δευτερὴν Θεομήτορα Πυρσὸς αἰδεῖ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ἀμήν.

ὦδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μὴ ἐπαίρου νῦν Ἑλλὰς μοι ὡς οἱ πάλοι σου, τοῦ δέους ἕνεκα ἀλλ' ἀγλαῶς ἐν χαρᾷ, μεγίστη ἐόρτασον πανηγυρίζουσα, θαυματόβρυτον ἀπολαβοῦσα πρόμαχον, τῆς θεόπαιδος Εἰκόνα.

Τῇ Εἰκόνι σου παρθένε δραπετεύονται, δαιμόνων φάλαγγες ἐκ τῶν πασχόντων δεινῶς, καὶ πάθη ἀνίατα ἱώνται ἐνθεντοί, εὐλογοῦμεν σε, Θεογεννήτορ ἄχραντε, καὶ πιστῶς σε προσκυνούμεν.

Πομήγουρις Ἑλλάδος τῇ δυνάμει σου, τρυγὰ τὰ κρείττονα, ἀγαλλομένῳ ποδί, διὸ τῷ τεμένει σου Κόρη ἠθροίσθησαν, τὴν προσκύνῃσιν, τοῦ ἀποδοῦναι ἅπαντας, εὐχαρίστω τῇ καρδίᾳ.

Διαφύλαττε Μοῦν σου αἰωνίζουσαν Πυρσοῦ, πανά-

χραντε, ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ τῶν ὀρωμένων τε, σκέπουσα ἅπαντας, τοὺς μονάζοντας, ἐν ὁμονοίᾳ ἀκρά τε καὶ ἀγάπῃ τῇ τελείᾳ.

ὦδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμ.

Οντως ἐκνικᾷ Κόρη ἀβύσσους, πλημύρα τῶν θαυμάτων τὴν ὑψήλιον, πᾶσαν καταρδεύουσα, θείαις ἐναρδείαις σου, διωδατίζεις δ' ἅπαντας τοὺς τῷ τεμένει σου πελάζοντας ἐξόχως σὺν πόθῳ, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, ἐν πίστει προσκυνοῦντας.

Σὺν βρέφει μητέρα Θεομήτορ, πεσοῦσαν ἐξ ὑψιφρόφου Σὺ διέσωσας, μόνον τὸ σὸν ὄνομα, ὡς ἐπεκαλέσαστο τὴν Ἰερῶς ὡσπερ πρὶν Παρθένε σύνευνον, προσθάνουσα ταχὺ τοὺς ἐν θλίψει, σὲ προσκαλουμένους ἀγία Θεοτόκε.

Τίς οὐκ ἐκπλαγεῖν Θεομήτορ; ἡ τίς ἂν ἐπαριθμῇται ἐξισχύσει; τῆς σεπτῆς Εἰκόνας σου, τὰ φορικτὰ τεράσια, τὰ τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν καταπλουτίζοντα; διὸ καὶ γηοσμένη κραυγάζει, σὲ ὑπερυψῶμεν, ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαρ τὸν ἀπόγονον Παρθένε, ὁμοίωμα σὸν, θρασέως βλασφημήσαντα, καὶ πλεόν τολμήσαντα τοῦτον κατεμήστιξας, ἀνδρὸς φανέντος σχήματι καὶ ρείθροις ἔσπευδες, αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ ἀποπνίξαι, ἴσας δὲ αὐτῆς, κηρύξαι τὸ σὸν θαῦμα.

ὦδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Δεῦτε οἱ πιστοί, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, ἡ θαυματόβρυτος, Εἰκὼν Θεομήτορος, ναῶ τῷ θεῷ, πόθῳ συνέλθωμεν, τῷ τοῦ Πυρσοῦ καὶ ταύτην νῦν κατασπαθώμεθα, ἰαμάτων ἀεθονα χαρίσματα, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι παρέχουσαν.

Μόρα ἀληθῶς, ὀφθεῖσα πανάσπιλος τοῦ ἀπαυγασμά-
τος, τοῦ σελασφόρου πατρὸς, ταῖς τούτου αἰγλαῖς σίλ-
βε πανάχραντε, σοὺς ὕμνητάς ἐξαίρουσα ζόφον τὸν κά-
κιστον, τῆς ἀγνοίας, ἵνα σε κηρύττομεν, καὶ ψυχῶν καὶ
σωμάτων σωτήριον.

Σῶζε πειρασμῶν, παντοίων τε θλίψεων κέρη μητρά-
δες, τοὺς σεβομένους πιστῶς, τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ τῆς
κολάσεως τῆς ζοφερᾶς ἐξόρπασον τὴν νεολαίαν σου, καὶ
Μονὴν σου φύλαττε ἀπήμονα, εἰς αἰῶνας τὴν σέ μεγα-
λύνουσαν.

Τήρει ἀβλαβεῖς, τοὺς πόθῳ τὴν μνήμην σου πανηγυ-
ρίζοντας, ἐμὸν δὲ δέξαι Ἀγνή, τὸν ὕμνον τοῦτον τὸν
εὐτελέστατον, ὡς ὁ υἱός σου ἄσμενος χήρας τὰ δούλε-
πτά, καὶ παράσχου λύσιν τῶν πταισμάτων μου, καὶ Εὐ-
κλείας τῆς σῆς με ἀξιώσον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Ὁ γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων.

Χορεῖται αἱ τῆς Ἑλλάδος, καὶ Αἰτωλίας τὰ στίφη, συν-
αθροισθέντες τεμένει, τῷ ἐν Πυρσῷ τῆς παρθένου, νῦν
προσκυνήσωμεν πόθῳ αὐτῆς τὴν Θεῖαν Εἰκόνα. Δίς

Καὶ τὸ Ἀπόστολοι ἐκ περάτων· ᾠαζ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ φάλλομεν τῆς
Εορτῆς, δ'. καὶ τῆς Εἰκόνης δ'. ἤχος, α'.

ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ.

Τὴν οὐρανῶν πλατυτέραν ὑμνολογήσωμεν, σκηνὴν
τὴν Παναγίαν, δωδεκάτειχον πόλιν, στάμνον τὴν χρυ-
σέαν μάννα τὸ ζῶν, τὴν ἀβρότῳ χωρήσαντα, καὶ τοὺς

γενάρχας κατάρας καὶ τῆς φθορᾶς, Θεῷ τόκῳ ἐκλυ-
τρώσαντα.

Ἄθμος Ἑλλάδος ἐν ὕμνοις γλῶτταν ἐτράνωσε, χαρι-
στηρίους ὅπως, ἀμοιβὰς ἀποδώσει, σοὶ τῇ γεγονυῖα ἄκας
αὐτῆς, ἀκεσώδυνον Δέσποινα, τὰς οὖν φωνὰς μὴ παρίδης
τούτων Ἀγνή, εὐμενῶς δὲ ταύτας πρόσδεξαι.

Τὴν θαυματόβρυτον πάντες νῦν προσκυνήσωμεν, Εἰ-
κόνα τῆς πανάγνου, προσελθοῦσαν ἐκ Προήσεως, εἰς τόδε
τὸ σεμνεῖον ὑπερφῶς, δίκην κρήνης καὶ ἄπασαν, Ἑλλά-
δος γῆν τῶν θαυμάτων τοῖς ὀχετοῖς, ἀενάως καταρ-
δεύουσαν.

Εν τῷ σπηλαίῳ Παρθένε πύρινος ἔδειξε, στύλος τὴν
σὴν Εἰκόνα, τοῖς ποιμέσι τὴν Οἰαν· ἐξ ἧς θαυμάτων
Οἰῶν μαρμαρυγαί, ἐξερχόμεναι ἅπαντα, τῶν χριστανύ-
μων ὀρίζοντα τηλαυγῶς, καὶ φαιδρῶς περιαυγάζουσι.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Ἀγνή; ἡ τίς ἂν ἐ-
ξυμνήσῃ τῆς Εἰκόνης σου τὴν χάριν; Πᾶσι γὰρ τοῖς
προσιούσιν αὐτῇ, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἀφρόνως χω-
ρηγεῖς τὰ ἰάματα, ὡς ἀνεξάντλητος πηγὴ· διὸ οὐκ ἀπει-
κότως νειλώεις νάμασιν, ἢ ρεύμασιν ὠκεανείοις, Ἰορ-
δάνου τε χεύμασι, καὶ ἄλλοις προσομοίοις παρεικάσει
τις ταῦτα, τὰ πάντα γὰρ δυναμένη, ὡς τοῦ παντοδυνά-
μου μήτηρ, καὶ διὰ τῆς σῆς Εἰκόνης τὰ πάντα κατεργά-
ζη· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, μητροπάρ-
θενε περιφρουροῦσα, καὶ τῶν προσερχομένων ἐν αὐτῇ
πιστῶν ἐκάστῳ χαρίζου, Παντάνασσα τὰ αἰτήματα.

Καὶ νῦν τῆς Εορτῆς.

Δίδοται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἢ γ'. ὡδή, καὶ τῆς Εἰκόνης ἢ ζ'. ὁ Ἀπόστολος, «Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή» ζῆτει τῶν Εἰσοδίων. Νοεμβρίου καὶ ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινὰ κοινωνικόν, Ποτήριον σωτηρίου.

+++++

ΧΡΗ εἰδέναι, ὅτι κτητορικὴν παράδοσιν ἔχει ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ τῆς Θεοτόκου, τοῦ μὴ ποιεῖν τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς ἐν τῇ κγ'. τοῦ μηνός, ἀλλ' ἐν τῇ κή. κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν εὐαγίων Μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὁρους. Ἐν δὲ τῇ κβ'. ἰδίαν καὶ πάνδημον τελεῖν Ἑορτὴν τῆς Εἰκόνης· συμπάλλομένων τῶν δύο Ἀκολουθιῶν τῆς τε Ἑορτῆς καὶ τῆς Εἰκόνης, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ιε. μέχρι τῆς κβ'. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις ψάλλεται μόνῃ ἢ τῆς Ἑορτῆς Ἀκολουθία μετὰ τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἁγίου· ἀπὸ δὲ τῆς κβ'. μέχρι τῆς κή. ψάλλεται ἢ τῆς Ἑορτῆς, τῆς Εἰκόνης καὶ τοῦ ἁγίου· ἐὰν δὲ ᾧσι δύο ἅγιοι, μόνῃ ἢ τῆς Εἰκόνης καὶ τῶν ἁγίων· ἐὰν δὲ Κυριακὴ, καὶ εἰς ἅγιος, ἢ ἀναστάσιμος, τῆς Εἰκόνης καὶ τοῦ ἁγίου· εἰδὲ δύο, ὁ εἰς ἅγιος ψάλλεται ἐν τοῖς ἀποδείπνοις. Ἐν δὲ τῇ κή. ψάλλεται αὖθις ἡ Ἀκολουθία ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ κβ'. πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς λιτῆς καὶ τοῦ Πολυελαίου, καὶ ἀποδίδονται.

~~~~~

+++++B@@@B@@@B@@@B@@@+++++

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ

ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τῆς ἐπονομαζομένης

ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ

Υαλλόμενος ἐν τε τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς Μονῇ, καὶ ἐν πά-
σαις ταῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπανταχοῦ ἀγί-
αις Ἐκκλησίαις παρὰ τῶν βουλομένων.

~~~~~

Μετὰ τὸν εὐλογητόν, τὸ Κύριε Εἰσάκουσον. Θεὸς Κύ-
ριος. Τροπᾶριον ἤχος δ'. πρὸς τὸ, Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σφυρῷ.

Τὴν χαριτόβρυτον πιστοὶ τῆς Παρθένου, Θεῖαν Εἰκό-
να προσκυνοῦντες ἐν πίστει, χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν βο-
ῶντες αὐτῇ, χαίροις ὁ ἀένναος ποταμὸς τῶν θαυμάτων,
πίσσει τοὺς προστρέχοντας, ἅπαντας καταρδεύων, τὴν
προστασίαν ἔχοιμεν τὴν σὴν, θλίψει πάσαις, Εἰκὼν
θαυματόβρυτε.

Δόξα καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε. Ὁ ν καὶ
εὐθὺς ὁ κανὼν ᾠδὴ α. ἤχος πλ. δ'. ποίημα Διονυσίου
ιερομονάχου.

» Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμὸς Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἀπὸ χειλέων ρυπαρῶν ἐφύμνιον, δέξαι νῦν μόνῃ Ἀγνῇ,
ὡς πρὶν ὁ υἱός σου, ὁ Θεὸς καὶ πλάστης μου, τῆς χήρας
κατεδέξατο, τὰ λεπτά καὶ τὴν λύσιν, τῶν ὀφλημάτων
παράσχου μοι, ἵνα κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Ὑπεραγία.

Ἐπιδρομαὶ τῶν ἀλαστόρων θλίβουσιν, Ἑλλάδα τὴν
9.

ταπεινήν, και πολλὰ κακώσεις, εὔρωσαν τοὺς δούλους σου, ἡμᾶς θεοχαρίτωτε, ἀλλὰ τῇ θαυγαί σου, Εἰκόνι πόθῳ προστρέχοντες, λύσιν τῶν δεινῶν ἐξαιτούμεθα.

Δόξα.

Ο σὸς λαὸς ἐπὶ τὸ σὸν κατέφυγεν, Ἐκτύπωμα ἱερὸν, καὶ εὐλαβῶς τοῦτο, προσκυνεῖ δεόμενος· μὴ οὖς παρίδης ἄχραντε, τὰς αὐτοῦ τυραννίας, αἰχμαλωσίας δημεύσεις τε, ἃς κακούργων πάσχει ὁμότητι.

Καὶ νῦν.

Εὐλογημένη ἡ Θεὸν κυήσασα, τοῦτον δυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, τῶν δεινὰ καὶ οἰκτιστα, πασχόντων Παναμώμητε, ἐξ ἰδίων πταισμάτων, καὶ ὑπερφύτῳ Εἰκόνι σου, πιστεῖ προστρέχόντων πανάχραντε

ὡδὴ, Γ'. Οὐρανίας ἀφίδος.

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ζάλην, καὶ τὰ φρικτὰ κύματα, τὰ ἐπαπειλόντα σοῖς δούλοις, ἄρδην τὸν ὄλεθρον, τρέφον πανύμνητε, εἰς βαθυτάτην γαλήνην, τῷ ἀμάχῳ σθένει σου ὡς ταύτης πρόμαχος.

ὑπεραγία.

Τοὺς ἐν τῇδε τῇ ποιμνῇ, τῇ σῇ Ἀγνῇ Δέσποινα, πάσης ἐπαρείας τοῦ βίου καὶ περιστάσεως, τήρει ἀπήμονας, ἀλλὰ καὶ ταύτην συντήρει, σὴ δυνάμει ἄτροτον, ὦ Παναμώμητε,

Δόξα.

Οὐκ ἰσχύει παρθένη· τὸ ἀχανὲς πέλαγος, τῶν σῶν θαυμασίων καὶ ξένων, γλῶσσα ἢ βρότειος, ἐκδηγήσασθαι, ἢ καθ' ἐκάστην δεικνύεις, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι θείᾳ Εἰκόνι σου.

Τῶν δαιμόνων ἐφόδους, καὶ τὰς πικρὰς Δέσποινα, καὶ πολυχρονίους σῶν δούλων, νόσους ἀπέλασον, ἵνα δοξάζομεν, ἀνευφημοῦντες σε πόθῳ, τὴν Ἀγγελῶν αὐλοῖ γλῶσσαι γεραίρουσαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἐπέβλεψον ἐν εὐμενείᾳ.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Εἶτα τὸ κάθησθαι, ἤχος β'.

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος, καὶ τὰ ἐξῆς.

ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Στήσον Ἀγνῇ, τὸν πολυτάραχον κλύδωνα, καὶ τὸν σάλον, τὸν ἐπεχειρόμενον, κατὰ τῆς σῆς, ποιμνῆς τῆς οἰκτρᾶς, καὶ ἀθλίως ταύτην, καταθυθίζοντα ἅπασαν, βυθῷ τῆς ἀπολείας, παγκρατεῖ σου δυνάμει, τῆς σῆς χάριτος μόνῃ πανύμνητε.

Τὺς ἐξειπεῖν, ὦ ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἐξισχύει, τὰς τερατουργίας σου, τὰς ὑποῦ, πόντου τε αὐτοῦ, σταγόνας καὶ ψάμμον, ὑπερβαινούσας τρανώτατα, ὡς Μήτηρ γὰρ ὀφίστου, τὸ σθένος κεκτημένη, πάντα πράττεις ἐν μόνῳ τῷ βούλεσθαι.

Τὰ πονηρὰ, Κόρη πανάχραντε πνεύματα, τοὺς σοὺς δούλους, καταδυναστεύοντα, καὶ ἀφειδῶς, ἀγχοντα αὐτοὺς, ἀπέλασον τάχος, ἀλλὰ καὶ κίνδυνον ἅπαντα, καὶ νόσους ἀνιάτους, ἐκδίωξον σῶν δούλων, ἵνα σε κατὰ χρέος δοξάζομεν.

Σὺ μου ἰσχύς, σύ μου καὶ δύναμις Δέσποινα, ἐκβοᾷσαι, ὁ ταλαιπωρούμενος, ὑπὸ δεινῆς νόσου πληραθῶς, καὶ τῇ σῇ Εἰκόνι, προσπίπτει ἐπικαλούμενος, θεράπευσον με Κόρη, πανταχοῦ καὶ κηρύξω, τὴν ὁξεϊάν σου ἄχραντε δύναμιν.

ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Στεναγμοὶ τῆς σῆς ποιμνῆς, ὀρῆνοί τε καὶ δάκρυα νῦν ἐπληθύνθησαν· αἱ γὰρ ἀνομίαι κεφαλὴν τὴν αὐτῆς ὑπε-

ρήραντο, ἀξία γοῦν ὄντως, ὧν περ εἰργάσατο ἀφρόνως,
τὰ ἐπίχειρα ἤδη κομίζεται.

Τὴν ὁργὴν τοῦ υἱοῦ σου, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν Παρ-
θένε πρόφθασον, ἐξίλεουμένη, μητρικαῖς σου πρεσβείαις
μητρόθεε, ἵνα μὴ εἰς τέλος, ἀθλίως ποιήμην ἐξαλείψῃ,
σὴν τιμῶσαν, Εἰκόνα ὑπέρτιμον.

Νοσηλείας καὶ πάθη, χαλεπὰς παρέσεις τε, ὧ ὑπε-
ρένδοξε, καὶ ἀρθρίτιν νόσον, τὴν δονοῦσαν τὸν νοῦν καὶ
διάνοιαν, τῶν ἀνθρώπων Κόρη, τῇ θεϊκῇ σου δυναστείᾳ,
κατακοίμησον τάχος δεόμεθα.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῶν κακώσεων, Κό-
ρη τοὺς δούλους σου, καὶ πιστῶς τιμῶντας καὶ τὴν σὴν
προσκυνοῦντας πανσέβαστον, Πανάγνη Εἰκόνα δεῖξον
Παρθένε ἀνωτέρους, καὶ περίσωζε μόνῃ πανάχραντε.

ὥδῃ ζ'. Τὴν δέξιν ἐκχεῶ.

Τῷ θεῷ σου νῦν ναῶ προστρέχομεν, οἱ παντοῖαις
συνεχόμενοι νόσοις, πίστει θερμῇ, τὴν Εἰκόνα σου Κόρη,
τὴν θαυματόβρυτον κατασπαζόμενοι, καὶ πάντων δὲ τῶν
δυσχερῶν, θάπτον λύσιν Ἀγνή κομιζόμεθα.

Πνώτισε νῦν ἡμῶν Πανύμνητε, τὰς δεήσεις τῶν εἰς
σὲ προστρέχόντων, ὅτι δεινὰ, τῶν κακῶν τρικυμιαί, πε-
ριεκύκλωσαν ἡμᾶς ὦ Μητρόθεε, καὶ ὄλεθρον τὸν παντε-
λὴ ἀπειλοῦσι διὰ τούτων λύτρωσε.

Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν ὑπέραγνε, προσκυνοῦντας εὐ-
λαβῶς τοὺς σοὺς δούλους, ρῦσαι δεινῶν καὶ παντοίων
κινδύνων καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων Πανύμνητε, καὶ ὀρωμέ-
νων τῶν δεινῶν, τυραννούντων ἡμᾶς παναμώμητε.

Συνάχθητε τῆς Ἑλλάδος θρέμματα, καὶ προσπέσατε
ἐξ ὅλης καρδίας, τῇ φωταυγεί τῆς Πανάγνου Εἰκόνι, πε-
ριπαθῶς ἐξαιτοῦντος τὰ πρόσφορα, καὶ τεύξεσθε ὡς ἀλη-
θῶς παρ' αὐτῆς τὰ αἰτήματα χαίροντες.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἀχραντε ἢ διὰ διαλόγου, τὸν λόγον,
Εἴτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς συνήθως· καὶ ἡμεῖς ψάλλο-
μεν τὸ, Κύριε ἐλέησον· ὁ Ἱερεὺς, ὅτι ἐλεήμων.
καὶ εὐθὺς τὸ κοντάκιον, ἤχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε· καὶ τὰ ἐξῆς,
Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν, Ἀναστάσα Μαριάμ.

Δόξα, Τὰς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, Τὰς τῆς Παναχράντου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πῇ παρίδῃς δέξιν, τῶν ἀναξίων σῶν δούλων, πανα-
γία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλί-
ψεις γὰρ πάσχομεν, φέρειν οὐ σθένομεν, τῶν δαιμόνων
τὰ τοξόεσμα, σκέπην οὐκ ἔχομεν, οὐ δὲ τοῦ φυγεῖν οἱ
πανάθλιοι, πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ παραμυθία οὐκ
ἔστι, πλὴν σου, Δέσποινα τοῦ Κόσμου, ἐλπίς καὶ προσα-
σία τῶν πιστῶν, μὴ παραβλήψῃς τὴν δέξιν, τῶν παρα-
καλούντων σε.

Εἴτα ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε
ἐλέησον ιβ'. Καὶ τὰ λοιπά.

ὥδῃ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θλίψεις ὀδύνη καὶ κακώσεις, ἥδη εὗρωσαν Ἑλλάδα
τὴν ἀθλίαν, καὶ πιστῶν σου Ἀγνή, τὸ πλήρωμα βοᾷ σοι,
ρῦσαι ἡμᾶς Πανύμνητε, τῆς δεινῆς πανωλεθρίας.

Θραῦσον Παρθένε τῶν ἀνόμων τὰ φρυδάγματα καὶ τὰς
ἐρμάς Κυρία, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς σοὺς
δούλους, εἰρήνευσον ζείποτε, εἰς αἰῶνάς σε ὑμνοῦντας.

Σκέπη Παρθένε τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ἀντίληψις γε-
νοῦ καὶ σωτηρία, τοῖς ἐν πίστει τῇ σῇ, προστρέχουσιν
Εἰκόνι, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἐξελοῦ ἡμᾶς Κυρία.

Πάθη ποικίλα πυρετούς τε, καχεξίας τε καὶ νόσους ἀ-

νιάτους, τῇ ἀμάχῳ σου νῦν, καὶ θείᾳ προστασίᾳ, σὼν δούλων ἐξοστράκιστον, ὑπερένδοξε Κυρία

ὥδὴ ἦ. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Τὴν Εἰκόνα, τὴν σὴν καταπλουτοῦντες, θεομῆτορ πηγὴν θαυμάτων ξένων, τῷ σὺ νᾶφ προστρέχοντες λαμβάνομεν, σώματος τὴν ῥώσιν, καὶ ψυχῆς ὁμοῦ τε ἀγνὴ παρθενομῆτορ.

Ος τυφλοῖς τε, τὸ φῶς σὺ ἐδώρήσω, καὶ πεσόντας, ἐξ ὕψους ἐλυτρώσω, καὶ νῦν ἡμῶν καταύγασον τὰ ὄμματα, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀνάστησον τοῦ χάους

Οὶ ἐν νόσοις, Παρθένε ἀνιάτοις, ἱατῆρα σὲ ἔχομεν ἐν πάσοις, σκέπη τῇ σῇ διὸ νῦν καταφεύγομεν, ἵασις ἀφθό-
νος, Πάναγνε παράσχου, ἡμῖν τοῖς σοῖς οἰκέταις.

Τοὺς παντοίοις, δεινοῖς ἐνοχλουμένους, καὶ Εἰκόνι τῇ σῇ προσερχομένους, παρθενομῆτορ λύτρωσε τοὺς δούλους σου, τρέπουσα ἐν τάχει, εἰς χαρὰν βαθεῖαν τὴν τούτων ἀθυρίαν.

Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

ὥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τὸ πένθος τῆς Ἑλλάδος καὶ κατηφές, εἰς χαρὰν μεταποίησον Ἀχραντε, καὶ χαρμονὴν, ὅτι σὲ προστάτιν ἐν πειρασμοῖς, λιμένα τε πανεύδιον, κέκτηται ἐν σάλῳ τῶν συμφορῶν, ἐλπίδας σωτηρίας, πρὸς σὲ Κυρία πάσας, ἀνατιθεῖσα ὑπερένδοξε.

Συντήρει σοὺς θεράποντας Ἀγαθῇ, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων καὶ συμφορῶν, χαλεπῶν ὁρμώντε τῶν ἐναγῶν, καὶ μαιφόνων Ἀχραντε, τῶν κατατρυχόντων ἡμᾶς αἰ, τοὺς θείαν σου τιμῶντας, Εἰκόνα μετὰ πό-
ου, καὶ προσκυνοῦντας Κόρη πάναγνε.

Ποικίλας νοσηλίας, καὶ χαλεπὰς, πυρετοὺς ποδαλ-
χίας παρέσεις τε, καὶ δυσμενοὺς, ἐπηρεῖας πάσας καὶ

προσβολὰς, σὼν οἰκετῶν Πανύμνητε, ἐκ ποδῶν νῦν ποιήσον Ἀγαθῇ, τῶν πόθῳ προσιόντων, Εἰκόνι τῇ σεπτῇ σου, καὶ σὲ πιστῶς τιμῶντων πάναγνε.

Μονὴν τὴν θαυμασίαν σου καὶ κλεινὴν, ἣν εἰς θείαν κατοίκησιν Ἀχραντε, τὴν σὴν αἰ, Κόρη ἡρετίσω καὶ τοὺς αὐτῇ, ἀσκητικῶς μονάζοντας, πάντιμον Εἰκόνα σου καὶ σεπτὴν, ὡς ὄλβον κεκτημένους, καὶ πύργον ἀσφαλεί-
ας, κινδύνων σῶζε παναμώμητε.

Ἀξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς καὶ εὐθὺς τὰ μεγα-
λυνάρια ταῦτα.

Δεῦτε τὴν Εἰκόνα τὴν Ἱερὰν, τῆς Ἡρουμενίσσης, ἀ-
σπασώμεθα εὐλαβῶς, βρούσαν παντοίων, νόσων καὶ πά-
σης βλάβης, ῥώσιν δαψιλεστάτην, καὶ χάριν ἀφθονον.

Σφαίρας οὐρανίους φωταγωγεῖς, ἀχράντω οἰκέσι, τὴν ὑδρόγειον δὲ βολαῖς, ἀρρήτων θαυμάτων, αὐγάζεις ὅθεν πιστεῖ, πάντες σὲ προσκυνοῦμεν, ὦ Ἡρουμενίσσα.

Τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ κωφοῖς, τὴν εὐηκοίαν, καὶ ἀλάλοισ λύσιν γλωσσῶν, νέμεις Θεοτόκε, πιστῶς σου δεομένοις, βαβαὶ σὼν θαυμασιῶν, Κόρη μητράνανδρε.

Δωρ ἀνεπήγασας θαυμαστῶς, ἐκ πέτρας ἀνίκμου, Θεοτόκε τῇ σῇ Μονῇ, ἐξ οὗ οἱ πίνοντες, ἡδύτητος πλη-
ροῦνται, Χριστὸν ὑμνολογοῦντες, καὶ σὲ δοξάζοντες.

Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τὴν Τριάδα πάντες τὴν φωταυγῇ, τῶν θείων Ποιμέ-
νων, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν, Κύριλλον τὸν θεῖον, συνάμα Ἰωάννη, τῆς πίστεως προμάχους, ἀνευφημήσωμεν.

Εἰς τὴν χάραν τοῦ ἁγίου Κλήμεντος.

Μονὴν περιφρούρει τὴν εὐαγῇ, Πυρσοῦ τὴν πλουτοῦ-
σαν, οἷα κόσμον περικλεῇ, Κάραν σου τὴν θείαν, ἄσει-
στον εἰς αἰῶνας, ἱεροφάντορ Κλήμη, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Εἰς τὸν ἅγιον Κοσμᾶν, τὸν νέον.

Τὸν ἀναφανέντα ὑφηγητὴν, τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς Ἀ-

πόστολον ἄλλον νῦν, τὸν καὶ ἐν ἀθλήσει, τελέσαντα τὸν βίον, Κοσμᾶν τὸν Θεοφόρον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον.

Ιχτενῶς ἰκέτευε πρὸς Θεόν, ὑπὲρ σῆς πατρίδος, Εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυτρουσθαι πάντων, δεινῶν τε καὶ κινδύνων, μαρτύρων νέων δόξα, μάρτυς Νικόλαε.

Εἰς τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Ῥωμανόν.

Στέφος διπλοῦν εἰληφας Ῥωμανέ, παρὰ τοῦ Κυρίου, τῆς ἀσκήσεως καὶ στεργῆς, ἀθλήσεως. Ὅθεν, λιταῖς τὴν σὴν πατρίδα, τήρει ὁσιομάρτυς, καὶ περιφύλαττε.

Εἰς τὸν νέον Ὅσιομάρτυρα Γεράσιμον.

Εὗγε τῆς ἀνδραγαθίας σου τῆς στεργῆς, εὗγε μυριάκις, κατεπάτησας γὰρ ἐχθρόν, ἀθλήσας διόπερ, Χριστὸν μὴ διαλίπης, ὑπὲρ ἐμοῦ προσθεύων, μάρτυς Γεράσιμε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Εἰτα τὸ Τρισάγιον· ὁ Ῥερεύς· Ὅτι σοῦ.

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε. Δόξα, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς Καὶ νῦν, Τῆς εὐσπλαγγίας. Καὶ μνημονεύει ὁ Ῥερεύς, δι' ᾧ ἡ Παράκλησις γίνεται. Εἰτα. Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμόν τῆς ἀγίας Εἰκόνας, λέγομεν τὸ παρόν, ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων τῶν τιμώντων σου Ἀγνή, τὴν Σεπτὴν Εἰκόνα καὶ πίστει, ἀσπαζομένων αὐτήν, Ἀχραντε προϊστάσαι, ὡς προστασία πιστῶν, λυτρουμένη τῶν θλίψεων, αὐτοὺς καὶ κινδύνων, ἔθεν σοι προσπίπτομεν, ταύτην τιμώντες σεπτῶς, Μητρὶ καὶ βοῶμεν ἐν πίστει ῥῆσαι καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, πάντων τῶν δεινῶν τε καὶ κακώσεων.

Καὶ τὸ, Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή.

Δέσποινα πρόσδεξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

